www.cartiaz.ro – Carti si articole online de la A la Z

STAPANUL SAU SCLAVUL FEMEILOR?

Bebe Anastasie Matei

IMPRESII ŞI CONFESIUNI

(Un fel de prefață)

Eu am scris doar *un jurnal;* Cristian Tabără, cunoscutul om de televiziune, l-a caracterizat drept: *„Un roman profund erotizat, cu întrebări şi încercări de răspunsuri surprinzătoare.”;* o italiancă l-a considerat ca fiind: *„Un splendid poem în proză, închinat femeii şi iubirii”,* iar o olandeză l-a catalogat: *„O carte la fel de captivantă şi plină de mistere, ca un roman poliţist al Agathei Christie, deşi este doar o poveste de dragoste (puțin cam egotistă).”*

Aceste aprecieri măgulitoare m-au bucurat foarte mult, dar cu adevărat fericit m-a făcut avertizarea unei femei – care citise cartea în premieră – atunci când a recomandat-o unei prietene: *„Te avertizez că, după ce o vei citi, va trebui să te duci la Biserică să te spovedeşti, pentru a-ți fi iertate păcatele pe care le-ai făcut citind-o! Pentru că eu nu cred că există vreo urmaşă a Evei, care să nu se confunde cu femeile care se perindă prin această carte, şi să nu trăiască – cu maximă intensitate – frenezia poveştilor lor de dragoste; ca şi când ar fi chiar ale lor!*

A naibii femeie! Nu ştiu cât adevăr şi câtă fantezie există în avertizarea ei, dar, dacă o veți citi, veți afla cu siguranță!

Întâmplările, locurile, oamenii şi... animalele sunt absolut reale – ca şi numele lor. Fac excepție doar câteva personaje, ale căror nume au fost schimbate – din motive lesne de înțeles – dacă veți citi până la capăt acest pseudojurnal.

Când m-am aşezat în faţa computerului, pentru a scrie această carte, am fost atât de înspăimântat la gândul că efortul meu va avea aceeaşi finalitate ca cel al lui Sisif, încât am vrut să renunţ.

Din fericire n-am renunţat, şi trebuie să vă mărturisesc, că dacă aş fi făcut-o, aş fi ratat una dintre cele mai extraordinare şi tulburătoare experienţe de viaţă.

3

Am retrăit cu atâta intensitate vechile întâmplări din copilăria şi tinereţea mea, încât am râs şi am plâns cu aceeaşi bucurie şi cu aceeaşi durere, de parcă totul s-ar fi petrecut chiar acum!

Aş fi putut scrie alte zeci de întâmplări; mai dramatice, mai ciudate, mai picante şi mai hazlii, dar le-am preferat pe acestea, pentru că ele reprezintă un fel de jaloane *ale trecerii mele spre ceea ce am mai fost cândva: un fir de praf, şi-atât.*

Autorul

Craiova 2005

Ca hipnotizat, îmi scot cele trei lăcrimioare de la butonieră şi i le întind, timid, peste masă.

Surprinsă şi încântată în acelaşi timp, îmi prinde mâna între mâinile ei de mătase caldă, sărută florile, apoi şi mâna care i le oferă.

Când ridică capul, buzele roşii ca un trandafir imperial, se destind într-un zâmbet uşor – fericit . O Doamne ; ce zâmbet ! Un zâmbet care-mi picură în suflet toată fericirea lumii iar, într-un târziu, când îmi şopteşte – cu glasul ei de sirenă homeriană : " Îți mulțumesc iubitule. Sunt cele mai minunate flori pe care le-am văzut vreodată – iar tu eşti asemeni lor ", ştiu că voi fi sclavul ei pentru totdeauna ; cel mai fericit sclav din univers.

Cât a durat masa, nu m-am atins de nimic. Am privit-o şi am tot privit-o – ca pe cea de-a opta minune a lumii . Era atât de frumoasă !

Îmi pare atât de rău că nu sunt poet, să pot descrie magnifica făptură care m-a vrăjit şi care mi-a conturat, mai târziu, drumul în viață. Şi totuşi, există cineva care ar putea-o face în locul meu : Demonul !

Sunteți şocați ? Nu este nici un paradox. Este vorba despre poemul lui Lermontov :

„ Mă jur pe-al stelelor noian,
Pe soare, pe nemărginire,
Că nici un rege pământean,
N-a sărutat aşa privire !
De când iubim, nici un iubit, urmă,
Pornind iubita să-şi răsfețe, reau!
Astfel de păr n-a despletit ! culcat
Mă jur c-atâta frumusețe,
Pe lume nu s-a mai văzut !" n nou

Dacă am citit acest poem, acum o jumătate de veac, şi am reținut ca să aceste versuri, trebuie să-i mulțumesc ei – adoratei mele "zâne " –ı ochi care m-a ajutat să descopăr lumea minunată, ascunsă între coperțileneric. cărților. urile, ıtru a

*

Blestemul lui Sisif mi se pare un fleac, pe lângă efortul pe care îl fac eu, pentru a ajunge la fereastră. Bâjbâind, găsesc cordonul jaluzelei, pe care o ridic doar cât să pătrundă un nor de praf, împreună cu o explozie de diamante scânteietoare – care mă orbesc pentru câteva clipe.

O savantă înjurătură, la adresa soarelui care-mi arsese ochii, muri pe buze înainte de a fi rostită, când privirea, uimită, întâlni coloana de camioane grele, încărcate cu militari şi armament, ce înainta încet prin praful drumului, către capătul satului, sub privirile curioase ale sătenilor.

Curios, o zbughii pe uşă afară, să văd de aproape minunea. Nici nu-mi era prea greu să iau viteză; dormisem îmbrăcat după petrecerea de ieri, 11 aprilie 1943, când împlinisem nouă ani.

În stradă, mama mi-a explicat emoționată:

– Din cauza apropierii trupelor ruseşti de granițele țării, regimentul dorobanților din Iaşi îşi schimbă reşedința, pentru un timp, în pădurea de la marginea satului nostru.

Peste câteva zile soseau alte camioane, încărcate de această dată cu familiile ofițerilor şi subofițerilor unității.

Seara, pe ulițele satului îşi făceau apariția adevărate cohorte de femei, care mai de care mai frumoase şi mai elegante.

5

Tata, care era primarul comunei, a hotărât împreună cu notabilitățile locale, să invite în ziua de Paşte, oaspeții moldoveni – împreună cu familiile lor – la o masă festivă în Pădurea Statului.

Deşi petrecerea era programată pentru ora douăsprezece, începusem să mă fâțâi prin fața oglinzii încă de la ora nouă.

Îmi pusesem cămaşă bleu, cravată roşie, din mătase croşetată (era ultimul răcnet al modei), în care strălucea un ac din aur cu diamant – ambele primite în dar de la Tuţa şi Popescu, cu ocazia aniversării mele.

La alegerea costumului a fost o adevărată tragedie – deşi nu aveam decât două – pentru că, cel gri-argintiu, favoritul meu, era pătat şi şifonat (dormisem îmbrăcat cu el).

Cum toţi erau ocupaţi cu treburi mai importante, am fost nevoit să-l curăţ şi să-l calc eu însumi – regele leneşilor. Efortul mi-a fost răsplătit din plin când, privindu-mă în oglindă, mi-a zâmbit un tip bronzat, cu părul negru, ondulat, cu sprâncenele frumos arcuite – ca la fete – de sub care străluceau, ironici, ochii mari şi verzi. Buzele senzuale, uşor întredeschise într-un zâmbet admirativ-sarcastic, dădeau întregului chip, aerul unui Don Juan irezistibil.

Îmi plăcea ceea ce vedeam în oglindă. Frumos băiat! Narcisism ?! Ptiu drace, asta-mi mai lipsea că, încolo, aveam toate „calităţile“!

Nu trebuie să vă scandalizeze „modestia” descrierii de mai sus; pe vremea aceea nu aveam, încă, botul de urangutan.

Ajuns în mijlocul poieniţei, în care fuseseră aşezate mesele, luate de la cantina regimentului, mi-am întors privirea către cărarea pe care tocmai sosisem, auzind un clinchet uşor, ca de clopoţei de argint.

Am rămas mut de uimire şi încântare, când privirea a întâlnit un peisaj mirific, pe care nu-l întâlneşti de două ori în viaţă. Soarele, strălucind deasupra copacilor, care de-abia înfrunziseră, crea de-a lungul cărării, la partea superioară, un

râu de stele auriu-scânteietor, iar în partea de mijloc a coroanei, unde razele îşi pierdeau o parte din strălucire, frunzişul

căpătase o culoare galben-verzui, fosforescentă. Către partea de jos a trunchiurilor, crenguțele, de un verde-măsliniu, se transformau în adevărate şiraguri de smaralde – acolo unde mai pătrundea câte o rază de soare rătăcită.

Vrăjit de această frumusețe fără seamăn, mi se părea că în fața mea se deschide o miraculoasă poartă de trecere, dintr-o lume de basm, către lumea noastră.

Cu sufletul plin de încântare, aşteptam ca în mijlocul acestei feerii să apară şi Zâna-Zânelor; cu părul ei de aur şi bagheta fermecată, cu care să transforme pe cei urâți în Feți-Frumoşi şi Ilene-Cosânzene, pe cei săraci în bogați şi pe cei îndurerați să-i facă veşnic fericiți.

O Doamne! visez sau este aevea? Pe cărare chiar apare o zână cu păr de aur şi platină, ale cărui bucle strălucitoare îi mângâie umerii de alabastru. Este îmbrăcată cu o rochie azurie cu garnituri aurii, strânsă în talie cu o cingătoare din piele albă, la fel ca pantofii şi poşeta micuță, agățată pe umăr.

Vocea tatei mă trezeşte la realitate:

– Doamnelor şi domnilor, ne sosesc oaspeții!

Acum, deslușesc clar, în spatele „zânei“, ofițerii îmbrăcați în uniforme de paradă, cu săbii la şold şi pinteni de argint la cizme, împreună cu soțiile şi ordonanțele lor.

Tata, în calitate de gazdă, face prezentările:

– Doamna şi domnul colonel Popescu, comandantul regimentului...

După încheierea ceremoniei de prezentare, musafirii sunt aşezați de o parte a mesei, iar localnicii de cealaltă parte. Familia noastră este aşezată vis-à-vis de cea a colonelului. Sunt pus într-o poziție privilegiată: alături de tata, care stă în fața colonelului, eu sunt față în față cu „zâna”, pe care o privesc cu insistență, încercând să-i descopăr eventualele defecte, ce vor face deliciul „şedinței de bârfă”, programată la Tuța după

amiază.

La prima privire-spion, pe care i-o arunc, întâlnesc propria-i privire; blândă şi puţin mirată, care izvorăşte din nişte ochi negri-catifelaţi şi atât de adânci, încât te poţi pierde în ei ca-ntr-o poveste.

Paradoxal, ochii aceia, mari şi întunecaţi, împrăştie atâta lumină şi căldură, încât, ca hipnotizat, îmi scot bucheţelul de lăcrimioare de la butonieră şi i le întind, timid, peste masă.

Surprinsă şi încântată în acelaşi timp, îmi prinde mâna între mâinile ei de mătase caldă, sărută florile, apoi şi mâna care i le oferă.

Când ridică privirea, buzele roşii, ca un trandafir imperial, se destind într-un zâmbet uşor – fericit. O Doamne, ce zâmbet! Un zâmbet care-mi picură în suflet toată fericirea lumii, iar într-un târziu, când îmi şopteşte – cu glasul ei de sirenă homeriană: „Îţi mulţumesc iubitule. Sunt cele mai minunate flori pe care le-am văzut vreodată – iar tu eşti asemeni lor “, ştiu că voi fi sclavul ei pentru totdeauna; cel mai fericit sclav din univers.

Cât a durat masa nu m-am atins de nimic. Am privit-o şi am tot privit-o – ca pe cea de-a opta minune a lumii. Era atât de frumoasă!

Îmi pare atât de rău că nu sunt poet, să pot descrie magnifica făptură care m-a vrăjit şi care mi-a conturat, mai târziu, drumul în viaţă. Şi totuşi, există cineva care ar putea-o face în locul meu: Demonul!

Sunteţi şocaţi? Nu este nici un paradox. Este vorba despre poemul lui Lermontov:

. . . . . .

Mă iubea pe el stelelor pajar

Când au văzut arătarea aceea, cu „ mantia “ albă fluturând în vânt, muncitorii au izbucnit, la rândul lor, în adevărate cascade de râs, ceea ce m-a înfuriat şi mai tare. Am măturat cu ţevile puştii farfuriile şi sticlele de pe masă, am aruncat, apoi, arma în capul lui Iohan – care râdea cel mai tare – şi am fugit înapoi în dormitor. Am aruncat, supărat, cămaşa lui Popescu şi roz-bombonii Tuţei, după care, gol-puşcă, precum Adam în Rai, am urcat tacticos, scările la etaj – sub privirile stupefiate ale cameristei – şi m-am culcat într-una din camerele pentru oaspeţi.

Dimineaţa, devreme, m-a trezit camerista – având pe braţ hainele mele uscate şi călcate – cu vestea de împăcare :

– Boierul şi conița te aşteaptă jos, pe terasă, să plecaţi cu maşina la Craiova.

– Mulţumesc, vin imediat !

Fericit, am sărit din pat, m-am îmbrăcat şi alunecând pe balustrada scării, am aterizat direct în braţele lui Popescu.

Nerăbdător, nici nu m-am mai aşezat la masă ; am luat din fugă un corn şi m-am urcat în maşină, alături de Iohan – şoferul neamţ (unchiul lui Guţă Pădeanu).

Nu trebuie să vă surprindă bucuria mea : era pentru prima oară când puteam vedea Oraşul. N-am să vă plictisesc cu impresiile mele de la „marea întâlnire” ; am să vă spun doar, că Tuţa a cumpărat un metru cub de haine pentru ea şi aproape tot atâtea pentru mine şi fratele meu. Printre toate aceste minuni, se afla şi grozavul meu costum gri-argintiu.

Dar să revenim la ziua de 1 martie 1944. Mă trezisem mai devreme decât de obicei, pentru a avea suficient timp să-mi pun în aplicare *planul de luptă*.

Câştigarea „ bătăliei “, însemna pentru mine, un cadou din partea Tuţei : un cadou neobişnuit pentru un băiat de zece ani – o păpuşă ! O păpuşă mare, cu părul de aur, ca al „zânei “.

Pentru reuşita planului, aveam nevoie de foarte multă diplomaţie – şi vă asigur că o aveam ! Cu profesori ca Tuţa şi Popescu, elevul trebuie să fie mai mult decât perfect :

Constantin Popescu este fratele bunicii mele din partea tatei: un bărbat bine, chiar frumos pentru cei cincizeci şi cinci de ani ai săi. Înalt, atletic, cu părul său complet alb atrage, încă, privirile admirative ale evelor moldovene.

In tinerețe, a fost un admirator, fără rezerve, al „Zeiței iubirii": a fost căsătorit, nelegitim, cu vreo zece femei; toate, fără excepție, tinere liceene, cărora le lua mințile cu cadouri bogate, excursii cu automobilul – în țară şi în străinătate. Toate aceste „iubiri" se încheiau în acelaşi mod: după un an sau doi, le cumpăra o casă complet mobilată, şi le punea în buzunar – o dată cu sărutul de adio – o importantă sumă de bani.

Tuța nu era o excepție; fusese achiziționată în acelaşi mod. Existau totuşi unele semne, că „Barbă-albastră" îşi încheiase cariera. Deşi nu era căsătorit legitim cu ea, trecuseră

doisprezece ani şi continua s-o iubească la fel de mult ca la început; şi merita să fie iubită! Era o femeie cu un trup de zeiță elenă, cu plete lungi, negre ca abanosul, şi ochi albaştri ca seninul cerului de primăvară. Era de-a dreptul superbă la cei treizeci de ani ai săi!

Împreună cu Ileana – aflasem între timp numele „zânei" mele – formau un cuplu perfect de contrarii, care încântau privirile participanților la nesfârşitele „noastre"petreceri.

Spun petrecerile „noastre", pentru că eu eram nelipsit, în calitatea mea de „fiu" şi „paj", după cum mă prezenta ea tuturor.

Din primăvara trecută, când veniseră moldovenii, petrecerile se țineau lanț.

Semnalul l-a dat tata care, în ziua de 10 Mai – ziua monarhiei – a invitat la noi acasă câteva dintre personali-

Popescu care sesizase „transferul de noroc” al Tuței, mă amenințase de câteva ori, că-mi toarnă cana cu apă în cap, dacă nu mă potolesc ; şi nu m-am potolit !

După ce a pierdut toți banii, s-a ridicat liniştit de la masă şi brusc, a înşfăcat cana cu apă, pe care mi-a răsturnat-o pe cap.

Tuța, ca o tigroaică ce îşi apără puiul, a luat frapiera cu gheață topită de lângă masă şi l-a udat de sus până jos. Popescu la rândul său, a luat-o în brațe pe Tuța şi a aruncat-o în „piscină”.

“Piscina” era, de fapt, un bazin din beton, în care se depozita apa necesară udării trandafirilor şi în care eu mă bălăceam în zilele călduroase – spre disperarea lui Popescu – care avea în el câțiva peşti exotici, aduşi din străinătate.

După câteva clipe de derută, Tuța a ieşit din bazin şi a rămas în genunchi pe mozaicul terasei. Cum sta tăcută, cu capul plecat şi cu mâinile aşezate în poala rochiei albe, din bumbac, părea însăşi statuia durerii.

Speriați, eu şi Popescu, ne-am oprit din râs şi ne-am apropiat, vinovați, de ea. Eu am îmbrățişat-o şi am sărutat-o pe părul ud, iar Popescu a îngenuncheat alături de ea şi îmbrățişând-o, a rugat-o să-l ierte pentru gluma lui proastă. Tuța continua să rămână nemişcată şi tăcută.

Când disperarea noastră atinsese culmea suportabilității, Tuța şi-a repezit, fulgerător, brațele în jurul umerilor noştri şi izbucnind în hohote de râs, ne-a acoperit, la rândul său, cu zeci de sărutări.

Fericiți, ca o adevărată familie, m-au luat în brațe şi m-au dus în dormitorul lor, mi-au dat jos hainele ude şi m-au îmbrăcat cu o cămaşă de a lui Popescu, iar „cocoşelul” mi l-au acoperit cu... chiloțeii Tuței (roz-bombon, cu danteluță corai).

Când m-am privit în oglindă, nu mi-a venit să cred că sperietoarea aceea de ciori, sunt eu.

In spatele meu – gata să se sufoce de râs – „părinții mei” au tulit-o pe uşă afară când, înfuriat, am luat puşca din cui. Am alergat după ei până în curte, unde se ascunseseră în spatele muncitorilor.

Era o seară fierbinte de iulie; împreună cu Tuța şi Popescu jucam poker – la lumina petromaxului – pe terasa dintre clădirea principală şi „grădina trandafirilor"; pe cealaltă terasă, amenajată în fața clădirii auxiliare, în care se găseau bucătăria, garajul şi camerele personalului, muncitorii, veniți de la maşina de treierat, îşi savurau în liniște „tainul": o masă copioasă, pregătită special de bucătăreasa Tuței, şi o sticlă de busuioacă de Drăgăşani.

Ne luptam de peste două ore, şi Popescu nu câştigase nici măcar un pot! Nici nu era de mirare; eu, care eram un fel de „mână moartă", datorită sumelor mari care se aruncau în joc, aveam grijă ca Tuța să primească – pe sub masă – cărțile câştigătoare.

Popescu, care sesizase „transferul de noroc" al Tuței, mă amenințase de câteva ori că-mi toarnă cana cu apă în cap, dacă nu mă potolesc; şi nu m-am potolit!

După ce a pierdut toți banii, s-a ridicat liniştit de la masă şi brusc, a înşfăcat cana cu apă, pe care mi-a răsturnat-o pe cap.

Tuța, ca o tigroaică ce îşi apără puiul, a luat frapiera cu gheață topită de lângă masă şi l-a udat de sus până jos. Popescu, la rândul său, a luat-o în brațe pe Tuța şi a aruncat-o în „piscină".

„Piscina" era, de fapt, un bazin din beton, în care se depozita apa necesară udării trandafirilor şi în care eu mă bălăceam în zilele călduroase – spre disperarea lui Popescu –

care avea în el câțiva peşti exotici, aduşi din străinătate.

După câteva clipe de derută, Tuța a ieşit din bazin şi a rămas în genunchi pe mozaicul terasei. Cum sta tăcută, cu capul plecat şi cu mâinile aşezate în poala rochiei albe din bumbac, părea însăşi statuia durerii.

Speriați, eu şi Popescu ne-am oprit din râs şi ne-am apropiat, vinovați, de ea. Eu am îmbrățişat-o şi am sărutat-o pe părul ud, iar Popescu a îngenuncheat alături de ea şi îmbrățişând-o, a rugat-o să-l ierte pentru gluma lui proastă. Tuța continua să rămână nemişcată şi tăcută.

Când disperarea noastră atinsese culmea suportabilității, Tuța şi-a repezit fulgerător brațele în jurul umerilor noştri şi, izbucnind în hohote de râs, ne-a acoperit, la rândul său, cu zeci de sărutări.

Fericiți, ca o adevărată familie, m-au luat în brațe şi m-au dus în dormitorul lor, mi-au dat jos hainele ude şi m-au îmbrăcat cu o cămaşă de a lui Popescu, iar ,,cocoşelul" mi l-au acoperit cu... chiloței Tuței (roz-bombon, cu danteluță corai).

Când m-am privit în oglindă, nu mi-a venit să cred că sperietoarea aceea de ciori sunt eu.

In spatele meu – gata să se sufoce de râs – ,,părinții mei" au tulit-o pe uşă afară când, înfuriat, am luat puşca din cui. Am alergat după ei până în curte, unde se ascunseseră în spatele muncitorilor.

Când au văzut arătarea aceea, cu „mantia" albă fluturând în vânt, muncitorii au izbucnit, la rândul lor, în adevărate cascade de râs, ceea ce m-a înfuriat şi mai tare. Am măturat cu țevile puştii farfuriile şi sticlele de pe masă, am aruncat apoi arma în capul lui Iohan – care râdea cel mai tare – şi am fugit înapoi în dormitor. Am aruncat, supărat, cămaşa lui Popescu şi roz-bombonii Tuței, după care, gol-puşcă, precum Adam în Rai, am urcat tacticos scările la etaj – sub privirile stupefiate ale cameristei – şi m-am culcat într-una din camerele pentru oaspeți.

Dimineața, devreme, m-a trezit camerista – având pe braț hainele mele uscate şi călcate – cu vestea de împăcare:

– Boierul şi coniţa te aşteaptă jos, pe terasă, să plecați cu maşina la Craiova.

– Mulțumesc, vin imediat!

Fericit, am sărit din pat, m-am îmbrăcat şi, alunecând pe balustrada scării, am aterizat direct în brațele lui Popescu.

Nerăbdător, nici nu m-am mai aşezat la masă; am luat din fugă un corn şi m-am urcat în maşină, alături de Iohan – şoferul neamț (viitorul unchi al lui Guță Pădeanu).

Nu trebuie să vă surprindă bucuria mea: era pentru prima oară când puteam vedea Oraşul. N-am să vă plictisesc cu impresiile mele de la „marea întâlnire"; am să vă spun doar, că Tuța a cumpărat un metru cub de haine pentru ea şi aproape tot atâtea pentru mine şi fratele meu. Printre toate aceste minuni se afla şi grozavul meu costum gri-argintiu.

Dar să revenim la ziua de 1 martie 1944. Mă trezisem mai devreme decât de obicei, pentru a avea suficient timp să-mi pun în aplicare *planul de luptă*.

Câştigarea „bătăliei" însemna pentru mine un cadou din partea Tuței: un cadou neobişnuit pentru un băiat de zece ani – o păpuşă! O păpuşă mare, cu părul de aur, ca al „zânei".

Pentru reuşita planului aveam nevoie de foarte multă diplomație – şi vă asigur că o aveam! Cu profesori ca Tuța şi Popescu, elevul trebuie să fie mai mult decât perfect: trebuie să fie excepțional!

M-am îmbrăcat bine – era încă rece dimineața – şi am plecat la pădure, să culeg un buchețel de ghiocei şi violete pentru Tuța.

Când am ajuns la Popescu era deja ora douăsprezece. Calculasem să ajung înaintea invitaților, care trebuiau să sosească în jurul orei unu.

La intrarea în curte, am fost întâmpinat de Popescu, care, salutându-mă tacticos, mi-a arătat, agățat la gât, mărțișorul pri-

mit în dar de la Tuța: un penis din lemn, de dimensiuni cabaline, colorat în roşu-aprins.

L-am privit admirativ şi, fără să clipesc, l-am întrebat „nevinovat“:

– Popescule, a ta este pe sfertul celei de la gât?

Răspunsul a fost o înjurătură „frumos-colorată” şi un papuc care mi-a zburat pe lângă ureche. Fără să mai aştept şi alte „lămuriri”, am intrat în sufragerie, la Tuța. Dar, surpriză! Tuța nu era singură; alături, pe o canapea, se afla şi Ileana.

Contrar precedentelor întâlniri, când „zâna” mă intimida cu privirile ei catifelate, de această dată am rezistat cu stoicism „atacului” şi, desfăcând buchețelul de flori în două, le-am oferit fiecăreia câte o parte, cu urarea comună:

– Să fiți la fel de frumoase şi gingaşe ca florile primăverii, iar viața să vă fie o veşnică primăvară!

O dată ceremonia încheiată, am trecut la atacul final. Punând un genunchi pe covor şi împreunându-mi mâinile ca pentru rugăciune, m-am adresat Tuței – cu cea mai suavă voce posibilă:

– Tuțica, preafrumoasa şi adorata mea regină, iartă îndrăzneala credinciosului tău paj, care te imploră, în genunchi, să-l fericeşti cu un mic, dar neprețuit cadou, la ziua sa aniversară...

Deşi nu-mi terminasem „regalul“ meu actoricesc, Tuța m-a oprit, hohotind de râs, şi ridicându-şi mâna dreaptă cu palma deschisă, ca pentru jurământ, a promis:

– Dorința îți va fi îndeplinită, iubite paj! Vorbeşte!

După o clipă de ezitare, am trecut direct la subiect:

– Vreau… o păpuşă! din aceea mare, ca a Victoriței, dar cu părul auriu, ca al doamnei Ileana.

Nu se stinsese bine ecoul ultimelor mele cuvinte, când vocea Tuței răsună triumfătoare în încăpere:

– Evrika! Acum, ştiu de ce, dintre toate prietenele mele, doar Ilenei i te adresezi cu „doamnă“ şi „dumneavoastră“:

14

Eşti îndrăgostit de ea! O iubeşti, nu-i aşa, Motănel?

În acel moment, cerul, cu toate stelele şi planetele sale, s-a prăbuşit peste mine. Tăcut, cu picioare grele de plumb, m-am îndreptat încet spre ieşire.

Ajuns în dreptul Ilenei, aceasta m-a prins în braţe şi m-a lipit de pieptul ei, cald şi parfumat.

După un timp – care aş fi vrut să fie infinit – vocea ei cântată mi-a şoptit la ureche:

– Mă iubeşti? Chiar mă iubeşti, Motănel?

Răspunsul m-a uluit până şi pe mine:

– Da! Mult de tot! Vă ador!

M-a îndepărtat uşor de ea şi m-a privit, tulburată şi fericită în acelaşi timp, şi şi-a apropiat apoi buzele de obrazul meu.

În clipa următoare, un demon sau un „alter ego”, cum vreți să-i spuneți – ascuns în străfundurile ființei mele – m-a

îndemnat să fac un gest de-a dreptul incredibil: mi-am răsucit capul, de aşa manieră, încât buzele ei, în loc să-mi atingă obrazul, mi-au întâlnit buzele, care s-au lipit pe buza ei de sus – fierbinte şi cu aromă de fragi de pădure – într-un sărut al disperării!

Spre surprinderea mea, în loc să fiu respins, am simţit cum şi buzele ei se lipesc uşor, apoi din ce în ce mai tare, pe buza mea de jos.

Nu ştiu cât de mult a durat acest dumnezeiesc sărut. Pentru Tuţa, probabil, cât veşnicia iadului; pentru NOI, cu siguranţă, doar cât străfulgerarea infinitei lumini a paradisului în ochii unui muritor.

Când, într-un târziu, mi-am desprins buzele de pe buzele ei şi am deschis ochii, am rămas uimit să-i văd ochii închişi şi faţa ei de alabastru care căpătase culoarea petalelor de trandafir sălbatic.

Întorcându-mi faţa către Tuţa, am fost şocat de privirea ei în care se citea, nu numai groază şi reproş, dar şi uimire.

15

Panicat, m-am desprins uşor din braţele Ilenei şi m-am îndreptat către ieşire.

Ajuns pe pragul uşii, am mai privit-o o dată. Deschisese ochii şi privea undeva în depărtare, fără să vadă ceva sau pe cineva.

O dată ajuns în stradă, deşi sufletul îmi era cuprins de o mulţime de sentimente contradictorii, nu m-am putut abţine să nu-mi pun întrebarea: ,,Oare, şi ei i-a plăcut sărutul ?”

Răspunsul a fost: ,,Da, categoric!” Doamne, ce infatuat!

Trecuse mai mult de o săptămână şi încă nu îndrăzneam să dau ochii cu Tuţa şi Ileana când, într-o seară, sosind într-o

vizită neaşteptată la mama, m-au surprins la masă făcându-mi lecţiile. M-am ridicat, tremurând de teamă şi emoţie, şi le-am salutat fără să le privesc, după care ,,am continuat" să-mi fac lecţiile.

N-au rămas decât atâta timp cât s-o lămurească pe mama să plece împreună cu ele la domnişoara Gigi, învăţătoarea mea.

În tot acest timp, nu şi-au desprins privirile cercetătoare de pe mine. Mă studiau, de parcă ar fi vrut să descopere ce gânganie de pe altă planetă se ascunde în spatele acestui ,,cuminte şi silitor elev".

*

14 iulie 1948. Au trecut patru ani de când am sărutat-o pentru prima oară pe Ileana. Ani cu puţine bucurii, dar cu foarte multe necazuri: în toamna anului 1944, militarii moldoveni şi-au demolat tabăra de la marginea satului şi au plecat pe frontul de vest, de unde mulţi dintre ei nu s-au mai întors niciodată. Printre aceştia se afla şi prietenul meu, Ilieş, un sublocotenent de doar douăzeci şi doi de ani, şi care îmi lăsase moştenire toată colecţia sa de arme: pistolete de diferite mărci şi calibre, un pistol-mitralieră, o carabină cu lunetă, şi chiar un pistol de semnalizare.

16

În aceeaşi toamnă am plecat şi eu la un liceu din Craiova.

În primăvara lui '45, moşiile, aflate pe raza comunei, au fost expropriate şi împărţite ţăranilor. Moşierilor le-a fost lăsată doar locuinţa şi cincizeci de hectare de teren arabil, pe care le-au folosit până în anul următor, când au fost transformate în I.A.S.-uri, iar proprietarii deportaţi în Bărăgan.

Popescu, cu mintea lui ascuțită şi sfătuit de unchiul Birry – un nepot, care era şambelanul regelui Mihai – a vândut tot ce se putea vinde până în februarie ’45, când a donat întreaga avere statului român.

In urma acestui gest „filantropic”, atât el cât şi unchiul Nae, fratele său, care cedase şi el cele două moşii - de la Drăgăşani şi de la Buftea - au fost gratulați cu pensii grase pentru tot restul vieții.

Ileana a fost norocoasă: neaflându-se la moşie (pe care i-o administra altcineva), în momentul exproprierilor, a fost scutită de deportarea în Bărăgan.

In mai 1945, când Colonelul a fost trecut în rezervă, au hotărât să rămână definitiv la Portăreşti.

In septembrie ’46, în urma unei întâmplări absurde, a trecut în lumea umbrelor şi Titel, fratele meu mai mare. A fost momentul din care eu şi tatăl meu n-am mai călcat niciodată pragul unei biserici – poate doar, ca admiratori ai artelor medievale.

„Bucuriile” acestor ani au fost doar două. Le-am pus între ghilimele, pentru că nu au fost, nici acestea, chiar bucurii.

Una dintre ele, a fost apariția, pentru prima dată în viața mea de adolescent, a unei iubite reale – chiar prea reale – şi care mi-a adus o mulțime de necazuri din partea mamei sale.

Mimi – aşa se numea iubita mea – era fiica vitregă a directorului adjunct al liceului, Traian Popescu (încă un Popescu) şi a Tiei Popescu, profesoara mea de Geografie.

Cu nea Traiu, cum îi spuneam noi, elevii, mă împăcam relativ bine. Când intra în clasă, mă întreba invariabil: „Matei,

ce mai face, măi, Mimi? că de când umblă cu tine n-o mai văd

Cea de a doua bucurie este tot o premieră: contactul

Totul s-a petrecut atât de repede, încât nu m-am putut bucura suficient de mult de noul colțişor de paradis pe care-l descoperisem.

Mi-am lăsat încet capul pe umărul femeii şi, obosit şi somnoros, precum Anteu pe umărul lui Hercule, am adormit!

Am fost trezit brusc de partenera mea, care mă întorsese

cu fața în sus şi încerca să se aşeze peste mine.

Cu fața transfigurată de dorință, mi-a luat mâinile şi mi le-a aşezat pe sânii ei opulenți şi, introducându-mă încet în „minune", a început să se mişte, sacadad, înainte şi înapoi. Era norocoasă; deşi ejaculasem doar cu câteva minute mai înainte, eram încă forte, pentru că sufeream de o boală rarisimă: la mine, erecția era totală şi permanentă, atât ziua cât şi noaptea. A fost ca un blestem, de care am scăpat, parțial, la treizeci şi cinci de ani.

Mişcările femeii – din ce în ce mai ample – îmi provocau dureri insuportabile. Apogeul orgasmului ei, terminat cu gemete de plăcere, s-a încheiat şi pentru mine tot cu gemete – de durere. Am rămas cu o amintire atât de neplăcută încât, mi-au trebuit doi ani până să îndrăznesc o nouă experiență sexuală.

Astăzi, 14 iulie, sunt invitat la aniversarea Ilenei. Este pentru prima dată când sunt invitat „oficial" la o petrecere. Până acum, deşi am participat la toate petrecerile, n-a catadixit nimeni să mă invite, considerând că este de la sine înțeles, că „martie nu poate lipsi din post".

Invitația Ilenei nu m-a surprins; eu însumi considerându-mă, pentru prima dată, o persoană importantă – un adevărat bărbat – după succesele din primăvară.

Petrecerea a fost programată să se desfăşoare pe terasa de nord a lui Popescu, unde clădirea înaltă, cu etaj, nu permitea pătrunderea soarelui dogoritor al lunii lui Cuptor.

Deşi era foarte cald, nu am rezistat tentației de a îmbrăca costumul elegant din doc alb, cu care o cucerisem pe Mimi.

E drept că haina, de o croială specială, fără revere şi cu mâneca scurtă, era mai puțin călduroasă. Cămaşa galben-pal, din mătase de paraşută americană, cu reverele mari răsfrânte peste haină, şi pantofii albi cu talpă groasă – din cauciuc de maşină (aşa era moda) – îmi dădeau aerul unui marinar ce tocmai debarcase într-un port exotic.

20

Când am sosit la petrecere, cu o întârziere – calculată – de aproape jumătate de oră, am fost primit cu ropote de aplauze de către invitați. Au fost primele aplauze, la scenă deschisă, din viața mea. (Cu certitudine, este anul premierelor!)

Intimidat de această manifestare de simpatie neaşteptată, am rămas nemişcat – la câțiva paşi de Ileana – cu mâna întinsă, în care îmi tremura un superb trandafir galben.

După câteva clipe, care pentru mine păruseră o veşnicie, Ileana s-a ridicat de la masă şi, apropiindu-se de mine, mi-a luat trandafirul din mână şi l-a apropiat uşor de buze. In acel moment, ca trezit dintr-un vis, mi-am amintit că trebuie să-i dau şi cadoul, pe care i-l pregătisem încă din primăvară.

Era o inimioară din aur, cu monograma ei, decupată dintr-o monedă veche, furată de mine din salba bunicei de la Cerăt. Inimioara o lucrasem eu însumi la şcoală, în orele de atelier, iar lănțişorul îl cumpărasem de la un bătrân prieten – ceasornicar.

In timp ce-i prindeam lănțişorul la gât, îmbătat de mireasma florilor de tei, pe care o împrăştia părul ei de aur, şi la îndemnul neadormitului meu „prieten” – demonul – mi-am

afundat fața în buclele ei de mătase platinată şi am sărutat-o îndelung în spatele urechii, acolo unde femeile îşi pun o picătură de parfum, cu speranța, că va veni un bărbat care să-şi parfumeze buzele cu ea.

S-a desprins, tăcută şi îmbujorată, din brațele mele, şi s-a îndreptat contrariată spre masă. Am urmat-o, la fel de tăcut şi deconcertat, aşteptând, cu capul plecat, ploaia de invective – meritate – ce aveau să se abată asupra mea, din partea celor prezenți. Dar, nu! Aceştia au început să aplaude frenetic gestul meu nebunesc!? (Cred că este cazul să mai studiez psihologia mulțimii.)

După ce am băut o cupă de Mott, m-am dus la ea s-o invit la dans, cu intenția expresă de a-i cere iertare pentru comportarea mea aberantă. M-a refuzat politicoasă, dar hotărâtă. Discrepanța dintre cuvinte şi tonul cu care sunt rostite,

este atât de evidentă încât, umilit şi disperat, mă strecor printre tufele de trandafiri către livada cu pomi, unde plâng nestingherit, pentru prima dată, pierdera femeii iubite (încă o premieră).

După o oră de frământări şi incertitudini, hotărăsc, în sfârşit, ca fiind inoportună prezența mea la petrecere.

Am pornit încet, de-abia târându-mi picioarele, către poarta din spate a livezii. Ajuns în spatele garajului, am zărit uşa larg deschisă a ghețăriei, iar „prietenul" meu – fiul preaiubit al lui Scaraoschi (care nu m-a părăsit toată ziua) – şi care ştia că acolo se găsesc sticlele cu băuturi puse la rece, m-a îndemnat să *cobor* în Rai (eu ştiam că se *urcă* în Rai, dar acum, nu mai are nici o importanță).

Ii ascult docil sfatul, şi beau – pe nerăsuflate – jumătate din licoarea aflată într-o sticlă cu o etichetă ce străluceşte în semiîntunericul hrubei.

Nuşa m-a părăsit înfuriată, când a zărit – înflorind pe fața mea – un zâmbet de satisfacție a la Ion Iliescu.

M-am apropiat de Ileana şi, sărutându-i mâna, am strâns-o uşor în brațe. Răspunsul ei a fost neaşteptat: m-a strâns puternic în brațe şi şi-a lipit obrazul de obrazul meu.

Eram atât de fericit, încât eram gata s-o sărut din nou – uitând ce se întâmplase mai devreme.

Din fericire, în momentul în care îmi apropiasem buzele de buzele ei, s-a produs o explozie puternică în apropierea noastră. Explodase un sifon; adus din ghețărie şi lăsat în soare.

Speriată, Ileana şi-a retras brusc mâna din mâna mea, şi diamantul inelului ei mi-a tăiat adânc buza.

Deşi mi-am acoperit imediat rana cu batista şi am stat liniştit pe un scaun – peste zece minute – sângele a continuat să şiroiască pe cămaşa mea americană.

Ileana, îngenuncheată la picioarele mele – palidă şi cu ochii în lacrimi – mă privea de parcă ar fi purtat pe umeri întreaga vină a omenirii; de la Geneză şi până la Armaghedon.

Cu sufletul cuprins de o neasemuită duioşie, am mângâiat-o pe păr şi mi-am lipit obrazul de obrazul ei.

După câteva clipe de tăcere, mi-a şoptit cu glasul tremurând de emoție:

– O Doamne! De-abia acum ştiu cât de mult te iubesc!

Sărutându-i părul, i-am şoptit la fel de emoționat:

– Şi eu, iubirea mea, am aflat de-abia astăzi că, fără tine, viața este un nonsens.

Fericirea noastră cosmică a fost brutal spulberată de vocea plină de ironie a lui Popescu:

– Ce faci, Lenuş, experimentezi o nouă metodă de hemostază ?

După o scurtă pauză, în timpul căreia mi-a îndesat în gură un prosop cu gheaţă, Popescu a continuat la fel de sarcastic:

– Şi nu te mai lamenta atâta, că iarba rea nu piere – şi o buruiană mai a dracului ca asta, nu am prea mai văzut!

Ileana s-a ridicat furioasă şi, aruncându-i o privire ucigaşă, m-a luat cu o mână pe după umeri, iar cu cealaltă mi-a rezemat capul pe umărul ei, şi am pornit încet spre sala de baie – un fel de jacuzi – ce se afla în spatele clădirii anexe.

O dată intraţi în sală, Ileana mi-a dat jos cămaşa pătată de sânge, şi m-a spălat ca pe un copil: pe faţă, pe piept, pe braţe; m-a şters cu prosopul şi mi-a pieptănat părul, având grijă să-mi aranjeze cât mai frumos bucla rebelă de pe frunte. Când totul a fost gata, s-a retras câţiva paşi, pentru a-şi admira în voie opera.

Cu siguranţă, nici legendarul Pygmalion – când zeii i-au dat viaţă sculpturii sale – nu a fost mai fericit decât Ileana.

Cu ochii în care strălucea toată fericirea lumii şi zâmbetul dumnezeiesc, s-a apropiat încet de mine, mi-a luat capul între mâini şi, cu buzele ei, catifelate şi parfumate, mi-a mângâiat uşor buza rănită; de la un colţ la celălalt şi, tot la fel de uşor, şi-a trecut buzele peste cealaltă buză.

Atingera aceasta, aproape ireală, ca o adiere de zefir primăvăratic, o simţeam în tot corpul; sub forma a mii de descărcări electrice dureroase şi – paradoxal – a mii de plăceri necunoscute până atunci.

In clipa în care limba ei, umedă şi fierbinte, mi-a întredeschis buzele şi gurile ni s-au unit într-un sărut nepământean, am ştiut că nici o femeie de pe Terra nu-mi va putea aduce atâta fericire în suflet şi atâta pulbere de stele în priviri; nici un dumnezeu – din infinitele spaţii siderale – nu

In fața acestei feerii, nu am putut să nu exclam – în gând: ,,O Doamne! dacă aş putea pune pe pânză culorile acestea, ireal de frumoase, aş fi cel mai mare pictor al tuturor timpurilor! (În vremea aceea pictam.)

Nu-mi terminasem gândul, când am auzit-o pe Ileana spu-

nând: ,,Ce te împiedică să încerci?"

Mi-am întors privirea către ea şi – spre uimirea mea – deşi avea gura închisă, a continuat să-mi ,,vorbească": ,,Poate ai să reuşeşti; am să te ajut şi eu".

Văzând, probabil, uimirea de pe chipul meu, a zâmbit amuzată şi mi-a spus – fără să-şi mişte buzele şi fără să scoată vreun sunet: ,,Nu te speria că-mi poți citi gândurile, şi eu ți le citesc pe ale tale – încă înainte de a ieşi în stradă – şi am fost la fel de uimită, chiar şocată".

Am continuat această ,,discuție" paranormală, până ce am intrat în curtea casei mele, unde ne aştepta Eki – câinele meu lup.

A îngenuncheat lângă el şi m-a întrebat, fără glas: ,,Imi dai voie să-l sărut pe bot ?"

I-am răspuns râzând, în acelaşi mod: ,,Da, dar cu condiția, să nu mi-o scazi din sărutările mele!"

Am intrat în cameră, mi-am schimbat cămaşa şi, când am ieşit afară, am constatat cu uşurare, dar şi cu regret, că starea aceea de comunicare neobişnuită dispăruse, şi nu a mai revenit niciodată – oricât am mai încercat ulterior.

Am ridicat-o cu greu de pe jos, din cauza câinelui care nu voia să-şi mai ia capul de pe umărul ei, şi am plecat spre vila sa.

I-am şters ochii de lacrimi, i-am aranjat părul şi am sărutat-o uşor pe buze.

Atunci, nu ştiam că va fi ultimul sărut, aşa cum nu ştiam că şi această petrecere va fi ultima care va mai avea loc în casa aceasta atât de primitoare şi de dragă mie.

Am pornit încet spre terasă, unde au urmat îmbrăţişările şi sărutările protocolare ale invitaţilor, înainte de plecare, excepţie făcând familia Cercel – care dormea la Popescu – şi desigur, Colonelul, care rămânea la o partidă de poker şi, probabil, una de sex cu madam Cercel.

Nu după mult timp, ne-am luat şi noi – eu şi Ileana – rămas-bun de la cei ce rămâneau, şi am plecat spre casă.

După ce s-a închis poarta în urma noastră, şi am păşit în întunericul străzii, am încercat să mi-o apropii, prinzând-o pe după umeri.

Mi-a desprins uşor mâna şi, sărutându-mi palma deschisă, mi-a spus cu durere în glas: „Nu, copile!... trebuie să uităm tot

ce s-a întâmplat azi între noi... Ştiu cât de mult mă iubeşti, aşa cum şi tu ştii cât de mult te iubesc eu, dar este o iubire imposibilă, e doar un vis!

Intre noi nu poate exista o legătură adevărată – are dreptate Tanţi Cercel – eu sunt o femeie matură, iar tu, doar un copil. Toată lumea ne va ridiculiza şi ne va arăta cu degetul. Nu vreau să ni se întâmple asta! Vreau să rămâi în continuare prietenul meu cel mai drag... Iar dacă nu vei vrea sau nu vei putea să mă mai vezi, voi înţelege şi voi accepta – cu durere – imensul gol ce va apărea iarăşi în viaţa mea”.

In vremea aceea eram un redutabil orator – mai ales când trebuia să pledez pro domo – dar în seara aceea n-am putut

scoate nici măcar un sunet. Mă simțeam de parcă aş fi primit o doză de curara: aveam mintea deosebit de limpede, simțeam cu acuitate durerea fiecărui cuvânt ce-mi sfâşia sufletul, simțeam cum inima încerca disperată să-mi sară afară din piept – şi totuşi nu puteam să-mi mişc buzele, să spun doar un cuvânt, care ar fi putut schimba totul. Nu am putut!

Nu am reuşit să-mi descleştez gura nici măcar atunci, când ajunşi în fața casei ei, mi-a spus – înainte de a dispărea în spatele porții: „Dumnezeu să te aibă şi să mă aibă în pază!"

O auzeam plângând în spatele porții şi, cu siguranță, dacă aş fi îngenuncheat la picioarele ei şi i-aş fi spus că o ador, că ea este viața mea, coşmarul acesta ar fi luat sfârşit. Dar n-am putut! A fost ca un blestem. De-abia când i-am auzit paşii îndepărtându-se pe alee, am izbucnit în hohote de plâns.

Nu ştiu când şi cum am ajuns acasă. Ştiu doar că m-am aruncat pe pat, aşa cum eram îmbrăcat, şi că Eki s-a aşezat lângă mine – scâncind ca un copil – atunci când mă auzea plângând.

La ivirea zorilor, durerea s-a mai domolit, şi locul ei a fost luat, treptat, de o linişte nefirească – un fel de stare de prostrație.

Intrasem în cea de a treia zi de totală indiferență față de

ceea ce se întâmpla în jurul meu; nu mâncasem nimic şi nu dormisem nici măcar o clipă.

In mintea mea era un imens vid: nu aveam nici un fel de amintiri, nu simțeam nici un fel de dureri sau bucurii.

Probabil că tot aşa arăta şi misteriosul şi magnificul Univers, înaintea marelui „big-bang": un vid fără de început şi fără de sfârşit.

In după-amiaza ultimei zile, uşa de la intrare a fost trântită cu putere de perete, şi Tuța a năvălit în cameră, trăgând-o după ea pe Ileana.

Când i-am zărit chipul, atât de drag mie, mintea a început să lucreze cu viteza luminii, readucându-mi în memorie amintirile pierdute. Inima a început să bată mai repede şi sufletul mi-a fost inundat de o neasemuită bucurie. Pe măsură ce memoria îmi revenea, bucuria începea să se împletească, încet, apoi din ce în ce mai repede, cu durerea.

Am coborât din pat şi, pentru prima dată, am început să aud frânturi din tirada Tuței, care vorbea necontenit de când intrase în cameră:

– ...am venit să te luăm la pădure... schimbă-ți naibii, hainele astea mizerabile... te aşteptăm pe bancă, în grădină... grăbeşte-te!

Am fost surprins să-mi aud propriul glas, după atâtea zile de tăcere, răspunzând destul de ferm:

– Tres bien; vin imediat!

Mi-am schimbat repede hainele şi mi-am pus ochelarii de soare, pentru a-mi acoperi cearcănele din jurul ochilor.

Nu trecuseră mai mult de trei minute, şi eram deja în drum spre pădure.

Aveam de mers cam un kilometru până la „locul nostru" din Pădurea Statului. L-am străbătut într-un ritm susținut, obligați fiind de Tuța, care îşi scosese sandalele şi pălăria, mi le aruncase în brațe, şi alerga ca o căprioară în fața noastră.

„Locul nostru" nu era altceva, decât o poieniță, aflată la

In câteva clipe nu mai rămăsese nimic din uriaşa lubeniţă, mai ales că ne ajutase cu mult sârg şi Eki.

Am intrat din nou în apă, să ne spălăm mâinile şi feţele de pe care şiroia zeama de lubeniţă.

Ajunşi, în sfârşit, în „poienița noastră", Tuța şi-a scos rochia, pe care a întins-o pe iarbă să se zvânte, rămânând doar cu sutienul şi chiloţeii ei, cei de toate zilele. Eu i-am urmat exemplul, dându-mi jos tricoul şi pantalonii şi rămânând doar în slip.

Ileana a rămas îmbrăcată, refuzând invitația Tuței de a-şi da jos rochia udă.

32

Nu era nimic surprinzător în atitudinea ei, pentru că ori de câte ori mergeam la râu să facem baie, refuza să se dezbrace – deşi avea costumul de baie pe ea – până ce nu mă întorceam cu spatele spre ea şi nu promiteam, solemn, că nu voi trişa. De-abia când se afla în apă, aveam voie să privesc şi să intru şi eu în apă. Intrigat, am întrebat-o odată pe Tuța:

– De ce îşi ascunde cu atâta obstinație trupul, Ileana? Are ceva semne din naştere sau de la vreo operație – de care se jenează?

– Nu are nici pe dracu'! Are doar o doză nemăsurată de pudoare. Atât! – mi-a răspuns Tuța iritată.

După câteva ore, în care ne-am întrecut în a face cât mai multe nebunii – speriind cu râsetele noastre păsărelele din poieniță – am plecat spre casă.

Chiar dacă nu eram fericiți, eram totuşi bucuroşi, că deosebita noastră prietenie va continua şi în zilele, lunile şi anii ce vor urma.

*

Trecuseră câteva zile de la vizita fetelor – timp în care ne reluaserăm obişnuitele noastre hoinăreli pe dealurile, câmpiile şi pădurile din jurul satului – când, ne-am hotărât să-i facem o vizită Tuței; ştiind că Popescu este plecat prin țară.

Pentru a înțelege mai bine ceea ce s-a întâmplat în cursul acestei vizite, trebuie să fac un scurt excurs: de vreo câteva luni, din motive necunoscute mie, Tuța începuse să exagereze consumul de alcool, fiind mai tot timpul „euforică"; mai ales când Popescu lipsea de acasă. Şi, ca totul să fie şi mai complicat, cu o lună în urmă, a apărut în casa lor un tip din satul vecin, Cerăt. Era de aceeaşi vârstă cu Tuța, şi se zvonea că avuseseră o relație în timpul liceului. Acum, era student la Medicină în Bucureşti, în anul al treilea, deşi frecventa cursu-

rile de vreo zece ani! Era un alcoolic de ultimă speță şi – fapt neobişnuit pentru vremea aceea – se droga!

Dar să revenim la ziua aceea nefastă.

Veneam din Pădura Cerătului, înfometați şi toropiți de căldura unei zile toride, şi pentru că drumul nostru trecea pe lângă casa lui Popescu, în sufrageria căruia se găseau din belşug fructe şi prăjituri, am hotărât să intrăm pentru câteva clipe.

Nu ştiu ce anume m-a îndemnat să deschid uşa prin care se intra direct din stradă în sufragerie – uşă care rareori era deschisă.

Pentru o clipă, am rămas stupefiat de scena care se desfăşura în fața ochilor mei: Tuța era culcată pe o sofa cu fața

în sus, cu ochii închişi, iar „studentul”, în genunchi lângă ea – cu o seringă în mână – încerca să-i injecteze ceva în braț.

După clipa de uluire, am fost cuprins de o furie oarbă. Din doi paşi am fost lângă el, l-am apucat cu o mână de păr, iar cu cealaltă am scos pistolul din buzunar, i l-am băgat în gură şi am apăsat pe trăgaci. Nu s-a întâmplat nimic! Din cauza surescitării uitasem să-i ridic piedica. Am ridicat-o rapid şi mă pregăteam să apăs din nou pe trăgaci, când fetele au izbucnit într-un țipăt prelung: „Nuuuu!”

Am rămas nehotărât câteva clipe, apoi l-am târât afară în stradă, sub privirile înspăimântate ale femeilor ce stăteau la umbra unui păr sălbatic, pe partea cealaltă a străzii.

L-am ridicat în picioare, după care, i-am şoptit printre dinți: „Dacă te mai apropii vreodată de satul ăsta, îți umplu capul cu plumb! Ai înțeles?!” Nu a apucat să spună nimic, pentru că l-am lovit cu patul pistolului între ochi. A căzut ca trăznit, dar surprinzător, s-a ridicat imediat şi a plecat împletindu-se.

Cu siguranță, vă întrebați, de ce am reacționat atât de dur la scena aceea.

Răspunsul, acum, după cincizeci de ani, nu mai este aşa

de simplu. Atunci, am fost sigur – ştiind că Tuța nu este bolnavă – că individul încerca să-i injecteze morfină.

Aşa să fi fost? Nu ştiu, nu mai sunt atât de sigur, şi nu voi afla niciodată adevărul.

*

Trecuseră vreo două săptămâni de la această întâmplare, timp în care evitasem să o mai întâlnesc pe Tuța. Continuam însă, să mă întâlnesc cu Ileana, dar nu discutam niciodată despre gestul meu criminal.

Nu trebuie să vă oripileze tentativa mea de crimă – şi nici cele ce vor urma! Am în sânge moştenirea genetică a străbunicului din partea tatălui, şi a bunicului din partea mamei.

Primul Matei, care a dat naştere familiei noastre pe la începutul secolului al XIX lea, era un sicilian, care fugise cu banii „familiei" pe coasta Dalmației, unde şi-a cumpărat o mică moşie.

S-a însurat cu o sârboaică şi a avut un băiat, Mirea. Când copilul de-abia împlinise un an, într-un miez de noapte, mâna lungă şi răzbunătoare a mafiei i-a ucis soția, şi l-a obligat să fugă cu băiatul şi doar cu ceea ce avea pe el în clipa atacului. Nu s-a oprit din fugă decât la malul Dunării, unde şi-a vândut calul, şi cu banii luați şi-a plătit drumul până la Calafat. Aici, nu s-a oprit decât atât cât să se însoare cu o româncă, să mai facă un băiat, Ion, şi să învețe limba țării care-l va adopta.

După un timp, îl găsim vechil pe moşia boierului Portărescu, un boier bețiv şi afemeiat, care îşi înhăma robii la trăsura cu care se plimba de-a lungul şi de-a latul moşiei, şi care îşi încălzea patul cu nevestele lor.

Nu trecuseră nici doi ani, şi conacul a fost călcat, ziua în amiaza-mare, de o ceată de „haiduci"; care au ucis străjile ce-l păzeau, iar pe boier l-au schingiuit, punându-i cărbuni aprinşi pe piept, până le-a spus locul în care îşi ține ascunşi galbenii.

35

Am pus între ghilimele haiducii, pentru că se spunea – pe la colțuri de ulițe, că haiducii nu erau decât nişte tâlhari,

aşezat pe polița de la vatră, aflată la înălțimea capului său, de unde n-a îndrăznit nimeni să mă dea jos, până nu m-a ajutat el însuşi să cobor (după o oră!).

Deşi nu am auzit să fi bătut pe cineva din sat, era atât de temut de oameni încât, era suficient să spun că sunt nepotul lui Ispas al lui Răducică, şi oamenii mă lăsau în plata Domnului, atunci când le făceam vreun necaz.

Pentru a vă face o idee cât mai precisă despre personalitatea sa, am să vă povestesc o întâmplare petrecută într-o iarnă geroasă, cu zăpadă multă şi viscole furibunde, aşa cum erau toate iernile copilăriei mele.

Cu toate că tata nu-l prea agrea pe bunicul, era totuşi o zi din an în care trebuia să treacă pe la el: la Sfântul Ion, când era ziua bunicii şi a unchiului Ionică, fratele mamei.

In dimineața zilei de şapte ianuarie 1940, ne-am urcat în sania împrumutată de la unchiul Lache Rodu şi am plecat spre Cerăt, înfofoliți cu toate păturile găsite prin casă.

In drumul nostru către bunici, ne-am oprit la doi cârciumari, pentru a încasa banii datorați de aceştia lui Popescu pentru băuturile luate pe credit.

La ultima oprire, am coborât cu toții din sanie; pentru a se încălzi cu o țuică fiartă, maturii şi un ceai fierbinte cu lămâie, copiii.

Incălziți de băuturile fierbinți, am urcat în sanie, dar surpriză: dispăruseră hamurile! Tata a trebuit să meargă în fața cailor până la casa bunicului, prin zăpada în care se afunda până la brâu.

Când i-a povestit bunicului întâmplarea, acesta s-a ridicat de pe scaun – cu o agilitate nebănuită pentru statura sa impu-

nătoare – şi cu ochi care nu mai ,,produceau degerături", ci adevărate înghețuri veşnice, a răcnit: ,,Copii! Incălecați şi mergeți în țigănie, la Bulibaşa! Să-mi aducă hamurile până la patru! Dacă nu, dau foc Gaterului!"

Gaterul era un fel de cătun, numărând vreo douăzeci-

treizeci de cocioabe amărâte, aşezate la marginea pădurii, şi în care locuiau foştii robi ai boierului.

Terminaserăm petrecerea – care n-a prea mai fost petrecere – şi nu venise nimeni să ne aducă hamurile.

Parcă citindu-ne gândurile, bunicul a ordonat: ,,Băieți! Căutați hamurile pe lângă gard, să nu le acopere zăpada!"

Unchiul Ionică şi unchiul Petruş au executat ordinul şi, după câteva minute, se întorceau cu hamurile în brațe!

Bătrân şi bolnav – avea aproape o sută de ani – imobilizat la pat de ceva vreme, s-a hotărât să apeleze la o veche credință populară, care spune că: ,,Acela care a făcut o crimă, şi a ascuns-o de ochii lumii, nu va putea muri până ce nu o va fi mărturisit ".

Spre uimirea tuturor, a mărturisit nu o crimă, ci două!

Prima a comis-o pe la douăzeci de ani, când un albanez, care păzea moşia boierului Becherescu, l-a pălmuit pentru că intrase in lanul de porumb al acestuia să-şi facă nevoile. Cum n-a putut riposta imediat – albanezul îl amenința cu pistolul – l-a pândit până ce acesta, însetat, s-a apropiat de Fântâna Ursului şi, atunci, l-a aruncat în ea.

In cea de-a doua crimă erau implicați încă doi amici ai săi, iar victima a fost un neamț, care le-a falsificat o sumă mare de bani.

După ce şi-a terminat treaba, în loc să fie recompensat, a fost ucis cu lovituri de cuţit şi îngropat în pivniţa în care lucrase la falsificarea bancnotelor.

Dacă prima crimă este oarecum scuzabilă, cea de-a doua este de-a dreptul oribilă şi, în consecinţă, condamnabilă.

Intâmplător sau nu, a doua zi după ce şi-a mărturisit crimele, a trecut în lumea amintirilor.

*

Cu toate că trecuseră aproape două săptămâni de la întâm-

plarea aceea controversată, încă ezitam s-o întâlnesc pe Tuţa, dar continuam să mă întâlnesc cu Ileana, evitând însă discutarea acestui subiect susceptibil să ne aducă pe poziţii antagoniste (simţeam că nu era de acord cu ieşirea mea extremistă).

Intr-o dimineaţă, devreme, am fost trezit de o discuţie aprinsă între mama şi tata. Când i-am întrebat ce s-a întâmplat, tata mi-a întins o foaie de hârtie şi mi-a spus:

– Am găsit-o de dimineaţă, în casa de bani din biroul lui Popescu.

Am citit rapid bileţelul, care îi era adresat lui Popescu, dar mintea mea refuza să înţeleagă semnificaţia acelor cuvinte. I l-am înapoiat tatei, cu rugămintea:

– Citeşte-l tare şi rar, pentru că eu nu înţeleg nimic.

Tata a luat biletul şi s-a conformat:

– ,,Eu am luat banii şi bijuteriile. Am plecat pentru totdeauna. Să nu mă cauţi! Tuţa“.

Fiecare cuvânt rostit de tata se transforma în mii de

Ileana, care m-a însoțit în camera mea la fel de tăcută, mi-a aranjat perna şi m-a ajutat să mă întind pe pat, după care, aşezându-se pe un scaun, m-a mângâiat pe păr până am adormit.

Când m-am trezit, în revărsatul zorilor, Ileana nu mai era, iar pe scaun am găsit un bilețel: „Eu nu te voi părăsi niciodată! Nici – o – da – tă !!!"

Cu ochii în lacrimi şi cu sufletul inundat de fericire, am sărutat bilețelul şi l-am aşezat în rama icoanei, unde a rămas până astăzi (probabil că noii proprietari îl consideră ca fiind un mesaj de la Dumnezeu).

Câteva clipe mai târziu, un gând fantastic mi-a încolțit în minte: „Dacă biletul este scris de Tuța? Doar nu este semnat de nimeni!"

M-am trezit zâmbind sarcastic nebunescului meu gând. Zâmbind? Da! Şi ce-i cu asta?

37

Ziua de astăzi este ziua maturizării mele. De acum înainte voi primi cu demnitate – zâmbind chiar – toate loviturile sorții. Nu mă voi mai lăsa îngenuncheat de loviturile acestei crude şi nedrepte zeițe, care împarte unora toate bucuriile lumii, şi altora toate durerile ei.

Nu credeam că am s-o mai văd vreodată pe Tuța, şi

totuşi, într-o dimineață însorită de septembrie, ne-am trezit cu ea la noi acasă. Venise cu primul tren de dimineața, pentru a evita întâlnirea cu vechile cunoştințe.

Fizic, nu se schimbase aproape deloc: era la fel de frumoasă (doar mai slăbise puțin şi părea obosită), dar psihic, era la pământ. Zâmbetul ei cuceritor devenise doar o grimasă dureroasă, iar cascadele sale de râs, ce răsunau ca nişte clopoței

japonezi de cristal, nu mai erau decât nişte hohote de plâns tăcut.

Ne-a spus că regretă amarnic gestul său necugetat, că îl iubeşte din tot sufletul pe Popescu şi că tocmai de aceea, nu se va mai întoarce niciodată la el (Popescu încercase în câteva rânduri să o aducă înapoi): „Cum aş putea eu, o târfă ordinară, să mai merg la braţul omului integru şi respectat de toată lumea? Nu-l pot înjosi mai mult decât am făcut-o deja."

Ne-a mai spus, că s-a despărţit de tipul cu care plecase la Bucureşti, după doar două săptămâni. Profitând de banii Tuţei, „studentul" – beat şi drogat – nu mai cobora din pat decât pentru a se aproviziona cu noi sticle de băutură şi fiole de morfină.

Tuţa l-a rugat pe tata (care era din nou primar!) să-i facă rost de actele necesare pentru a se angaja la Societatea de Tramvaie Bucureşti.

După plecarea tatei, am plecat şi noi; Tuţa, Ileana şi cu mine, pentru a revedea – pentru ultima oară – locurile în care a fost atât de fericită.

A fost o zi chinuitoare, ca atunci când mergi într-un cimitir, în care îţi sunt îngropaţi oamenii cei mai dragi: treci pe la fiecare mormânt în parte, zâmbind trecutelor amintiri şi vărsând lacrimi amare, durerosului prezent.

Seara, la plecarea spre gară, Tuţa a refuzat categoric să fie însoţită. Tata, care o suspecta de gânduri sinucigaşe, a urmărit-o, de la distanţă, până s-a urcat în tren.

Când s-a înapoiat, ne-a povestit că Tuţa s-a oprit în spa-

tele curții lui Popescu şi, plângând, a privit minute în şir spre casa şi grădinile în care şi-a petrecut cei mai frumoşi ani ai vieții – ani de fericire, pe care nu-i va mai întâlni niciodată.

Sporadic, prin nu ştiu ce canale de comunicații ale tatei, am aflat că Tuța s-a căsătorit cu unul dintre şefii de la tramvaie, că a născut o fetiță, că soțul, de o gelozie morbidă, o certa şi o bătea aproape zilnic.

Cu timpul, încet, încet, s-a aşternut tăcerea şi uitarea peste clipele acelei fericite copilării – petrecute alături de preafrumoasa şi iubita mea „mamă", Tuța.

*

7 ianuarie 1950. Mama şi tata plecaseră, supărați, la bunicii de la Cerăt. Era pentru prima oară, după atâția ani, când am refuzat să-i însoțesc.

Eram un adolescent care voia prietenia şi admirația tinerilor de vârsta sa, fie ei băieți sau fete, şi nu ratam niciodată ocazia de a fi în mijlocul lor, pentru a-mi apăra fotoliul de lider – un fotoliu atât de râvnit de doi dinte ei; unul lipsit însă de forța fizică necesară nesfârşitelor noastre întreceri sportive, şi altul care, deşi avea forță fizică şi îndrăzneală, nu era prea iubit de colectiv, din cauza unei „calități" deosebite: era cel mai mare mincinos al tuturor timpurilor trecute, prezente şi viitoare (Ion Delcea).

Devenisem liderul lor incontestabil, impunându-mă nu numai prin discursul meu elevat (pentru ei) şi prin ținuta vestimentară (croită după ultimul răcnet al modei), dar, mai ales, datorită faptelor mele deosebite, la care ei nici nu îndrăzneau să viseze.

Pentru a mă menține în această poziție, era necesar ca din când, în când, să-i impresionez cu ceva nou.

Pentru astăzi, programasem, pentru ora nouă, un concurs de „patinaj viteză” şi un altul de „patinaj artistic”. Le-am pus

între ghilimele, pentru că nimeni din sat nu avea şi nici nu văzuse cum arată o patină adevărată, până ieri, când tata mi-a adus de la Craiova patinele, uitate de mine la gazdă, în graba plecării spre Portăreşti. Le cumpărasem din Piața Veche (pentru că în magazine nu se găseau), pentru o sumă exorbitantă pentru ruginiturile naibii, şi le-am lustruit trei zile cu şmirghel şi cenuşă, pentru a le face cât de cât prezentabile.

La sosirea în vacanță, în lipsa patinelor uitate în oraş, am meşterit împreună cu Mărineață, vărul meu, un fel de patine din fâşii de scândură, pe care le fixam pe ghete cu ajutorul unor sfori, şi care fuseseră adoptate cu entuziasm de ceilalți copii.

La ora nouă (aproximativ – ținând seama că în tot satul nu se aflau mai mult de trei-patru ceasuri, şi că timpul se măsura după trenurile care treceau pe lângă sat), eram deja pe râul înghețat.

Nu trecuse nici o jumătate de oră de alergări, rondouri şi... căzături, când, gheața s-a crăpat de-a lungul râului, obligându-ne să ne retragem, speriați, pe mal.

Deşi mă consideram un temerar şi nu un sinucigaş – îmi calculam cu grijă şansele de reuşită într-o întreprindere – uneori, datorită nemăsuratului meu orgoliu, mi s-a întâmplat să depăşesc limitele bunului simț şi să-mi risc inutil viața.

Aşa se va întâmpla şi astăzi, ca şi în vara anului trecut, când aflându-ne la scăldat sub podul de fier al căii ferate, m-am hotărât să-mi impresionez prietenii sărind de pe pod, de la înălțimea terasamentului (vreo şapte-opt metri).

Am făcut saltul fără prea mari emoții, urmat, imediat, de cei doi adversari.

Când am atins pământul, am simțit cum picioarele îmi pătrund în abdomen, capul îmi striveşte plămânii, iar brațele, că zboară undeva, către suprafața apei. Şi ca dezastrul să fie complet, o piatră ascuțită, căzută de pe terasament, mi-a pătruns în bolta piciorului până la os.

Din cauza şocului şi a durerilor crâncene, mi-am pierdut cunoştința pentru câteva clipe. Când mi-am revenit, am început să înot încet către malul opus celui pe care se afla mulțimea, pentru a nu-mi vedea fața crispată de durere, sângele care şiroia din picior, şi să nu-mi audă gemetele înăbuşite de scrâşnetul dinților.

M-am cățărat cu greu pe malul înalt şi, înainte de a cădea

într-un nou leşin, am mai avut puterea să ridic o mână în semn de salut, către mulțimea care mă aplauda.

Şi acum, după atâția ani, când îmi amintesc de prima mea confruntare cu moartea – conştient asumată – simt un gol în stomac, capul începe să-mi vâjâie, urechile să-mi țiuie şi ochii mi se închid, dureros, peste imaginile acelea de coşmar.

Credeam că niciodată nu voi mai trece prin asemenea clipe de groază, dar orgoliul – această perfidă boală, care îi stă-

pâneşte pe toți conducătorii lumii, îndemnându-i la crime abominabile – m-a îndemnat şi pe mine să exclam cu emfază:

– Eu am curaj să traversez râul peste gheața spartă!

Copiii s-au uitat neîncrezători la mine, şi o voce din grup a comentat ca pentru sine:

– Ăsta nu-i curaj, e nebunie! Dacă se sparge gheața, curentul apei îl împinge sub ea şi este un om mort.

Iritat („adevărul supără mai tare decât minciuna”), i-am replicat comentatorului:

– Ce ştii tu despre legile fizicii? Ignorantule!

Mi-am luat avânt de pe mal, şi am zburat peste gheaţa spartă, ajungând până la celălalt mal. Copiii, uimiţi de reuşita mea, m-au aplaudat îndelung, ca pe cel mai mare erou al tuturor timpurilor.

Cu orgoliul satisfăcut şi umflându-mă în pene ca un curcan în faţa curcilor extaziate, m-am pregătit să fac drumul înapoi.

Exista totuşi o mare problemă, pe care o omisesem din calculele mele: malul fiind foarte înalt, nu mă mai puteam lansa decât de pe gheaţă.

Am făcut doi-trei paşi, iar la următorul, patina care nu mai avea zimţi la vârf, a alunecat în lateral, diminuându-mi elanul şi „ajutându-mă” să alunec uşor, până în faţa fisurii.

Priveam îngrozit, cum gheaţa cobora milimetru cu milimetru şi apa ţâşnea prin crăpătură ca dintr-un gheizăr, fără să am nici cea mai mică idee cum m-aş mai putea salva.

45

Trebuia să părăsesc în grabă zona aceea periculoasă, dacă voiam să scap teafăr din situaţia disperată în care mă pusese, din nou, atotaducătorul meu de necazuri, orgoliul.

In clipa în care am încercat să alunec uşor, peste fisura care se lărgea văzând cu ochii, cu o trosnitură înfundată, gheaţa a plesnit în jurul meu.

Inainte de a mă scufunda complet în apa îngheţată, am avut prezenţa de spirit să mă arunc cu pieptul pe gheaţă.

Atât timp cât stătem liniştit, şi gheaţa „stătea liniştită”; ori de câte ori încercam să mă ridic, gheaţa se spărgea sub greutatea mea. După câteva minute de luptă disperată, sub privirile îngrozite şi strigătele de încurajare ale copiilor, am reuşit să ajung la mal.

Mi-am scos repede patinele – pe care le-am aruncat în apă – şi am pornit grăbit spre casă. Grăbit, este doar un fel de a spune, pentru că era un ger atât de cumplit, încât, doar după câţiva zeci de metri, hainele îngheţaseră atât de tare pe mine, că mergeam ca un robot.

Ajuns acasă, în timp ce-mi dezgheţam hainele în faţa sobei – pentru a mă putea dezbrăca – am rugat-o pe Mica să fiarbă un ceainic cu vin, îndulcit cu miere şi aromat cu scorţişoară.

Mica era o fată care o ajuta pe mama la treburile gospodăriei, şi care trăise o tragedie inimaginabilă – chiar şi pentru cei mai mari creatori de ficţiune ai lumii.

Pe la începutul războiului, iubitul ei, întors în ţară de pe front – într-o delegaţie de câteva zile – s-a repezit şi la Portăreşti – între două trenuri – să-şi vadă familia, prietenii şi, mai ales, pe Mica.

Bucuria revederii a fost stropită, din belşug, cu vin de buturugă şi „asezonată” cu cântece de „dor şi jele”, interpretate de lăutarii şi tinerii satului, veniţi în mare grabă să-şi vadă amicul.

O dată cu venirea serii, a venit şi clipa despărţirii: Soldatul

şi-a îmbrăţişat părinţii, prietenii şi pe Mica şi, însoţit de tot alaiul, a pornit spre gară.

După câțiva paşi însă s-a oprit; şi-a aruncat puşca şi ranița în praful drumului şi, luând-o pe Mica de mână, a fugit cu ea înapoi în curte. S-a mai oprit o clipă în pragul casei, ca să spună mulțimii: ,,Din acest moment, Mica este nevasta mea şi va rămâne aici!" Au intrat grăbiți în casă, iar după câteva minute a apărut doar el, în izmene şi fluturând, triumfător, deasupra capului, cămaşa pătată de sânge a fetei – semn că fusese virgină.

Peste alte câteva minute, pleca spre gară împleticinduse şi cântând cât îl ținea gura: ,,Şapte mere-ntr-o basma, ş-am plecat la Moscova!"

M-am întrebat atunci şi mă întreb şi astăzi: oare, şi-o mai fi amintit, când s-a trezit din beție, că lăsase acasă o nevastă?

Nu trecuseră decât câteva zile de la ,,nuntă", când au primit o telegramă de la Ministerul de Război: ,,… Soldatul... căzut la datorie... Erou... Patria recunoscătoare... "

Mica şi-a strâns cele câteva lucruşoare, aduse de ea drept zestre, şi s-a întors în vechea şi sărăcăcioasa ei locuință, visând la un nou Făt-Frumos.

Deşi trecuseră opt ani de la această întâmplare, nici un bărbat nu-i mai ceruse mâna fetei, şi nici măcar nu-i mai făcuse curte, cu toate că era una dintre frumoasele satului: avea doi ochi mari de culoarea cafelei, o gură cu nişte buze senzuale – cum rar se pot vedea – un nas în vânt şi un trup pe care ,,scria" Viagra!

Ceea ce mă atrăgea la ea cel mai mult (poate că pe alții – dimpotrivă), era culoarea pielii: avea culoarea ciocolatei cu lapte.

Deşi părinții ei aveau pielea albă, nu ştiu prin ce minune, fiica lor se născuse creolă (o suspectam pe mama ei că avusese o aventură cu un rudar).

Aşadar, după ce mi-am schimbat hainele, am revenit în

(era sufficient expozeul profesorilor), iar discuţiile cu Ileana deveniseră aproape academice. O uluiam cu uşurinţa cu care jonglam cu noţiunile şi preceptele filosofico-religioase (specialitatea ei), şi citam pasaje întregi din literatura beletristică, istorică, filosofică şi... politică (citeam cu frenezie tot ce îmi cădea în mână) !

O dată cu venirea primăverii, întâlnirile s-au mutat în pădurile şi în lanurile de grâu şi de porumb, aflate în apropierea satului.

In mai, după ce făcuserăm dragoste sub privirile indiscrete ale lunii, care strălucea deasupra lanului de grâu verde în care ne întinsesem pat moale din iarbă, parfumat de cearceaful de flori şi frunze de izmă sălbatică, aşternut de Mica, am observat, surprins, neobişnuita rotunjime a pântecului ei.

Am întrbat-o intrigat :

– Ce s-a întâmplat cu pântecul tău, eşti gravidă ?

Mi-a răspuns senină şi, chiar fericită :

– Sunt gravidă în luna a patra !

Am admonestat-o , supărat :

– Cum ? eşti gravidă de patru luni şi mie nu mi-ai spus nimic ?! Mâine mergem la Stănescu să-l dea afară !

Mi-a replicat, pe un ton revoltat şi categoric, aşa cum nu se mai întâmplase niciodată de c măcar de dragul tău ! Oricum, n-am să mă mai mărit niciodată şi nu vreau să rămân singură după ce ai să mă pără- seşti !

Surprins şi intimidat de tonul ei, am încercat să schimb tactica :

– Bine draga mea, dacă asta vrei, eu nu mă pot opune, dar, mă simt obligat să-ţi atrag atenţia că nici tu nu ai ce să mănânci ; cum îl vei creşte ? (Părinţii ei, nu numai că erau săraci, dar erau şi leneşi şi beţivi).

– Am să muncesc din zori şi până în noapte. N-am să cer pomană nimănui şi nici n-am să-mi abandonez copilul !

Am ştiut întotdeauna când se încheie o discuţie, aşa că am abandonat subiectul.

Când s-a întunecat bine, am luat un sac, pe care l-am umplut cu carne, pâine, vin, țuică, mere, portocale şi prăjituri, şi am plecat spre... Mica! – furişându-mă pe lângă garduri, ca un hoț.

Am pătruns în curte şi de acolo în bucătărie, fără să bat în uşă, de teama câinelui, care ar fi putut trezi vecinii. M-am oprit o clipă în fața uşii de la cămăruța în care dormeau şi, brusc, am bătut, hotărât, cu pumnul în ea.

Mi-a deschis chiar Mica, surprinsă şi înspăimântată:

– Ce cauți aici? O să mă omoare tata!

Am împins-o uşor din fața mea şi i-am salutat părinții, aşezați turceşte în jurul unei măsuțe rotunde, cocoțată pe unul

dintre paturi.

– Bună seara şi poftă bună!

In timp ce-mi răspundeau ceva – mormăit – vădit nemulțumiți de vizita mea, am început să înşir pe masă toate bunătățile aduse şi, în plus, am mai adăugat un teanc de bancnote.

Ca prin minune, au devenit volubili şi curtenitori. M-au invitat să iau loc şi, ajutați de Mica, au mutat masa în bucătărie, unde au rămas să-şi savureze bunătățile aduse de mine – drept monedă de schimb – pentru fiica lor.

Am avut-o acolo, pe patul acela de scânduri acoperite cu o rogojină, ca un animal: fără ruşine şi fără să-mi pese că dincolo de uşă se află părinții ei.

A doua zi, de dimineață, în timp ce mergeam spre gară, mi-am amintit seara petrecută în casa Micăi şi m-am cutremurat de ruşine.

O Doamne! Cum am putut să umilesc în asemenea măsură familia aceea necăjită? Sunt cel mai josnic animal pe care l-a suportat planeta asta vreodată!

Cu privirile şi braţele îndreptate spre cer, m-am jurat – pe argintul lunii şi pe pulberea de aur a stelelor – că: *în vecii vecilor, de acum şi pururea, nu voi mai călca în casa aceea!*

După ce mi-am făcut *mea culpa* şi mi-am pus cenuşă în cap, în duminica următoare şi în toate celelalte duminici ale acelei ierni, m-am aflat... în casa Micăi! Cu sacul, desigur!

Nu vreau să mă disculp – mi-am recunoscut deja vinovăţia – vreau doar să mă explic.

Aveam şaisprezece ani! Şi era prima femeie alături de care cunoscusem o nouă lume a plăcerilor; o lume a plăcerilor şi o femeie venite, parcă, din alte galaxii.

Blonda mea prostituată doar îmi schiţase tabloul, pe care Mica mi l-a „pictat" – cu talentul ei inconfundabil – în cele mai neaşteptate culori şi, uneori, cu uşoare nuanţe de sado-masochism (care m-au speriat la început).

Nu aţi cunoscut-o pe Mica. Fata aceea, blândă şi cuminte,

devenea o adevărată sălbăticiune – muşca, ţipa, zgâria şi se încolăcea în jurul meu ca un şarpe – atunci când zbura, în mijlocul unei furtuni devastatoare, spre cel de al nouălea cer, şi se transforma într-o pisicuţă blândă şi calină – torcându-mi dulce la ureche vorbe de dragoste şi mângâindu-mi şi sărutându-mi urmele muşcăturilor şi zgârieturilor – atunci când cobora, lin, din înaltul cerurilor spre pământ.

Deşi era epuizată ca şi mine, nu se odihnea până ce nu mă adormea cu vrăjitele ei alintări.

Când eram cu ea, eram stăpânul ei absolut: puteam să fac orice voiam cu ea – inclusiv s-o ucid şi n-ar fi schiţat nici un gest de împotrivire, dar în clipa în care eram departe de ea, rolurile se inversau: eu deveneam umilul ei sclav, obsedat de dorinţa nebună, nebună, de a strânge în braţe trupul acela de ciocolată fierbinte.

Poate vă întrebaţi – aşa cum am făcut-o şi eu atunci – dacă am iubit-o. Răspunsul este categoric: nu! In afara acelei obsesii nebune de a-i avea trupul, intelectual şi afectiv, nu aveam nici o legătură cu ea: totul, până la ultima moleculă a fiinţei mele, era ocupat de Ileana.

Deşi eram obsedat aproape continuu de imaginea ei, paradoxal, capacitatea memoriei şi intelectului crescuseră la valori de geniu (nu trebuie să mă luaţi chiar în serios – n-am găsit alt cuvânt mai potrivit): la şcoală, luam note maxime fără să citesc lecţiile (era suficient expozeul profesorilor), iar discuţiile cu Ileana deveniseră aproape academice. O uluiam cu uşurinţa cu care jonglam cu noţiunile şi preceptele filosofico-religioase (specialitatea ei), şi citam pasaje întregi din literatura beletristică, istorică, filosofică şi... politică (citeam cu frenezie tot ce îmi cădea în mână)!

O dată cu venirea primăverii, întâlnirile s-au mutat în pădurile şi în lanurile de grâu şi de porumb, aflate în apropierea satului.

In mai, după ce făcuserăm dragoste sub privirile indiscre-

te ale lunii, care strălucea deasupra lanului de grâu verde în care ne întinsesem pat moale din iarbă, parfumat de cearceaful de flori şi frunze de izmă sălbatică, aşternut de Mica, am observat, surprins, neobişnuita rotunjime a pântecului ei.

Am întrbat-o intrigat:

– Ce s-a întâmplat cu pântecul tău, eşti gravidă?

Mi-a răspuns senină şi chiar fericită:

– Sunt gravidă în luna a patra!

Am admonestat-o, supărat:

– Cum? eşti gravidă de patru luni şi mie nu mi-ai spus nimic?! Mâine mergem la Stănescu să-l dea afară!

Mi-a replicat, pe un ton revoltat şi categoric, aşa cum nu se mai întâmplase niciodată de când o ştiam:

– Nu merg la nici un doctor! Este copilul meu şi n-am să-l omor, nici măcar de dragul tău! Oricum, n-am să mă mai mărit niciodată şi nu vreau să rămân singură după ce ai să mă părăseşti!

Surprins şi intimidat de tonul ei, am încercat să schimb tactica:

– Bine, draga mea, dacă asta vrei, eu nu mă pot opune, dar mă simt obligat să-ți atrag atenția, că nici tu nu ai ce să mănânci; cum îl vei creşte? (Părinții ei, nu numai că erau săraci, dar erau şi leneşi şi bețivi).

– Am să muncesc din zori şi până în noapte. N-am să cer pomană nimănui şi nici n-am să-mi abandonez copilul!

Am ştiut întotdeauna când se încheie o discuție, aşa că am abandonat subiectul.

Când am ajuns acasă, i-am spus mamei toată povestea.

Văzându-mă atât de abătut, nu m-a mai certat – cum făcea de obicei – şi m-a încurajat: „Lasă, mamă, nu-ți mai face atâtea griji; că pentru asta sunt mamele, să aibă grijă de copii, de copiii copiilor şi, dacă vrea Dumnezeu, de copiii copiilor, copiilor lor!“

Şi s-a ținut de cuvânt. Până la dureroasa şi neaşteptata ei

dispariție, în 1965, le-a trimis – regulat – haine, alimente şi bani.

După discuția din seara aceea de mai, îmbrățișările noastre şi-au pierdut farmecul şi frenezia aceea diabolică, dar am continuat să ne întâlnim – din ce, în ce, mai rar.

In toamnă, Mica şi-a respectat prima promisiune: a născut un băiețel – asistată fiind de mama, tanti Polina şi de... Ileana!

Din păcate, pentru ea, şi-a respectat şi cea de-a doua parte a promisiunii: nu s-a mai căsătorit niciodată şi nici n-a mai avut o altă relație cu vreun alt bărbat, în afară de mine.

A fost o femeie care ar fi meritat să fie fericită, şi care ar fi putut ferici un bărbat, dar soarta a fost nemiloasă cu ea; i-a scos în cale doi nemernici: primul dintre ei a fost Soldatul (iertată-mi fie lipsa de pioşenie față de memoria unui Erou), care ştiind că pleacă pe front, nu trebuia să se însoare cu ea, şi cel de al doilea, am fost eu. Eu, cel care n-a putut şi nici n-a vrut să-i ofere mai mult decât câteva clipe de fericire, într-un noian de dureri şi singurătăți.

De la naşterea băiatului, am mai întâlnit-o de câteva ori – până în iunie – când în viața mea a intervenit un eveniment major, care a rupt şi ultimele fire ale vrăjii care mă mai legau de ea.

Am întâlnit-o, pentru ultima oară, chiar de ziua aniversară a copilului (împlinise un an), când i-am oferit în dar un lănțişor cu o cruciuliță din aur şi o sumă importantă de bani (cruciuliță pe care o poartă şi acum – îl întâlnesc frecvent pe băiat, dar nu ştie că eu sunt tatăl său).

Când i-am spus – fără vreo explicație – că nu ne vom mai întâlni de acum înainte, n-a plâns şi nici nu m-a implorat să n-o părăsesc, şi doar, m-a sărutat îndelung pe ochi, pe păr, pe gură şi... am făcut dragoste!

Plictisit de lipsa de apetit a peştelui şi toropit de căldura amiezii, am... adormit!

Când m-am trezit, soarele se apropia de asfinţit. Am vrut să-mi scot varga din apă şi să plec acasă, dar – minune! – în cârlig se zbătea un caras de toată frumuseţea.

Ca orice pescar înrăit, am mai aruncat o dată undiţa în apă.

Nu trecuseră mai mult de trei secunde, şi pluta dispărea în adâncuri: am mai prins un peşte!

54

Am continuat să pescuiesc, până în clipa în care pluta a devenit invizibilă, din cauza întunericului.

Am strâns grăbit undiţa, pe care am ascuns-o în tufele de pe malul râului, şi punând ,,cap-compas" Ograda, am pornit voiniceşte, direct prin hăţişurile întunecate ale pădurii, prin orezărie, iar după ce am traversat podul de peste pârâul ce curge în apropierea satului, am mai luat în piept câteva lanuri de porumb, înainte de a-mi atinge ţelul.

Când am pătruns printre copacii din Ogradă, am simţit în aer aroma fumului de ţigară Virginia. Cum în sat erau doar două persoane care fumau aceste ţigări – eu şi Ileana – concluzia se impunea de la sine: Ileana se afla, undeva, în apropiere.

Nici nu-mi terminasem bine gândul, când inima a început să-mi bată cu putere, iar mersul leneş s-a transformat într-unul alert.

După câteva clipe, păşeam deja pe cărarea abruptă ce urca spre platforma căii ferate, unde am zărit o siluetă întunecată, aşezată pe marginea şanţului de protecţie.

Deşi nu-i vedeam faţa, am ştiut că este ea, după strălucirea părului ei de aur şi argint, în care se reflectau razele lunii, ce tocmai se înălţa deasupra satului, aflat pe dealul din spatele său.

Când m-a văzut, s-a ridicat grăbită şi a alergat în întâmpinarea mea. M-a îmbrăţişat şi şi-a lipit obrazul de obrazul meu, într-un fel în care nu mă mai îmbrăţişase de aproape trei ani, din ziua aceea aniversară, când am cunoscut, pe rând, fericirile paradisului şi chinurile iadului.

După un timp, care depăşise cu mult o îmbrăţişare protocolară, simţind din comportarea ei neobişnuită că i s-a întâmplat ceva, am îndepărtat-o uşor de mine şi am întrebat-o îngrijorat:

– Ţi s-a întâmplat ceva neplăcut?

– Nnnnu. Nu mi s-a întâmplat nimic.

55

Răspunsul ei ezitant, mi-a întărit şi mai mult convingerea că ceva nu este în ordine, dar, cunoscând-o atât de bine, nu am insistat – ştiind că, oricum, nu-mi va spune nimic, dacă nu vrea ea.

Am condus-o până la şanţul unde îşi lăsase geanta, şi ne-am aşezat unul în faţa celuilalt.

In clipa în care şi-a luat ţigara de pe borna kilometrică, mi-am amintit că nu mai fumasem din seara precedentă.

– Ileana, dă-mi, te rog, şi mie o ţigară din rezerva ta strategică, pentru că eu mi le-am uitat acasă azi-dimineaţă.

– Imi pare rău, dar aceasta a fost ultima. Dacă vrei, ţi-o ofer cu cea mai mare plăcere; ştii doar, că eu nu sunt o adevărată fumătoare.

Am acceptat fără ezitare, şi sărutându-i mâna, am luat ţigara.

Am tras adânc în piept fumul aromat, şi am exclamat extaziat:

– Doamne, ce aromă minunată!

Zâmbind ironic, Ileana m-a întrebat, cu glasul uşor tremurat:

– Te referi la aroma tutunului, sau la aroma buzelor mele?

Amuzat, dar şi surprins, pentru că subiectul acesta fusese tabu până acum, am intrat în jocul propus de ea:

– Cu siguranţă, mă refeream la aroma buzelor tale: aroma aceea inconfundabilă de... flori de tei (am şicanat-o eu , deşi nu am uitat niciodată sărutările sale cu parfum de fragi de pădure).

Contrariată, cu zâmbetul pierit, a replicat cu glasul îndurerat:

– O Doamne! Şi eu care credeam că încă mă mai iubeşti... că n-ai să uiţi niciodată clipele acelea unice...

Uluitoarea ei declaraţie de dragoste – chiar dacă era ascunsă în spatele unui reproş – m-a înduioşat până la lacrimi.

M-am aşezat alături de ea, am îmbrăţişat-o, i-am sărutat

părul şi i-am şoptit, tremurând de emoţie:

– Te iubesc!... te ador Zeiţă!... doar am glumit... n-am uitat şi nu voi uita nicicând, parfumul de fragi sălbatici al sărutărilor tale!

I-am mângâiat buzele, cu buzele mele, aşa cum mă mângâiase şi ea cu trei ani în urmă.

+++++

meie pe care am cunoscut-o vreodată, şi asta mă făcea să fiu şi mai ruşinat.

M-a prins de mână şi m-a ajutat să mă ridic din iarbă.

Aşezat în genunchi în faţa ei, am vrut să-i cer iertare pentru incalificabila mea comportare, dar m-a oprit punându-mi un deget pe buze:

– Nu! Nu trebuie să spui nimic. Doar eu sunt de vină pentru ceea ce s-a întâmplat... (s-a oprit o clipă, apoi a continuat zâmbind)… de mâine – promit solemn – voi fi... sclava ta!

Zâmbetul ei Dumnezeiesc m-a descătuşat din starea aceea de jenă paralizantă, şi zâmbind la rându-mi, i-am spus:

– Dacă tu vei fi sclava mea, eu voi fi... Ilotul tău!

Am izbucnit, amândoi, într-un nestăpânit hohot de râs. După ce ne-am oprit din râs, am pornit fericiţi spre casă.

La despărţire, în timp ce-i sărutam mâna, mi-a şoptit:

– Te aştept dimineaţă, la ora zece.

A fost o noapte lungă. Fiind mult prea surescitat pentru a putea dormi, l-am luat pe Eki şi ne-am plimbat prin grădina din spatele casei, până târziu după miezul nopţii, când, obosit, m-am culcat în iarbă, cu capul rezemat pe pieptul câinelui. După câteva minute, timp în care am admirat misterioasele constelaţii, împrăştiate pe bolta întunecată a nopţii, am adormit.

Când m-am trezit, soarele strălucea deja pe cerul dimineţii.

Mi-am privit speriat ceasul-brăţară, dar m-am liniştit: arăta doar ora opt şi câteva minute.

M-am dus în dormitor, unde mi-am dat jos hainele şifonate şi, doar în slip, am trecut în curtea mare, unde aveam o bară de gimnastică.

Am exersat vreun sfert de oră, după care am făcut un duş. Să nu vă imaginaţi că aş fi avut un duş modern, ca cele de azi: aveam doar o stropitoare de grădină legată într-un dud, şi pe care o manevram cu o sfoară. Uneori, în locul apei, primeam în cap chiar stropitoarea (aranjamentul tatei, care nu agrea fap-

tul că-i luam obiectul muncii)!

După bălăceală, m-am îmbrăcat şi m-am dezbrăcat „de o mie de ori“, până ce am fost mulţumit de felul cum arătam. Am luat o gustare în fugă, şi am pornit nerăbdător spre Ileana.

Pentru a evita întâlnirea cu ceilalţi locatari, am pătruns în living prin intrarea de pe terasă, şi bătând uşor în uşa dormitorului, am intrat fără să mai aştept încuviinţarea Ilenei.

Deşi fusesem de nenumărate ori în această casă, pătrundeam pentru prima oară în această cameră, care degaja un aer de intimitate şi mister; poate datorate şi unei mici lămpi, ce împrăştia o lumină dulce-verzuie – în ton cu nuanţele de verde ce dominau încăperea – începând cu vernilul pereţilor, continuând cu verdele crud al pledului de pe pat şi terminând cu verdele întunecat al covorului persan şi al draperiilor, ce acopereau în întregime peretele cu fereastra.

Ileana, care era aşezată în faţa unei măsuţe de toaletă, notându-şi ca deobicei impresiile în renumitul ei caiet negru, a fost puţin surprinsă de apariţia mea intempestivă şi, ridicându-se grăbită de pe scaun, a scăpat stiloul pe covor; de unde s-a rostogolit mai departe sub pat.

Am încercat să-l ridic, dar se rostogolise mult prea departe pentru a-l ajunge, aşa că m-am întins pe covor pentru a reuşi recuperarea.

Voind să mă ridic, am zărit în apropierea buzelor mele, picioarele desculțe ale Ilenei, şi nu m-am putut abține să nu le sărut degetele fine ca de copil.

Vinovată parcă, pentru gestul meu, s-a lăsat în genunchi lângă mine, implorându-mă:

– Nu… te rog… nu face asta…

Când mi-am ridicat privirea spre ea, am fost uluit şi încântat în acelaşi timp, să văd cum cordonul care-i lega neglijeul negru, alunecase, lăsându-i sânii minunați să izbucnească în afară, iar mai jos, în toată misterioasa ei splendoare, mi se etala ,,minunea" aceea pe care cu o seară înainte, de-abia

o atinsesem în întunericul nopții!

Ca în transă, m-am ridicat în genunchi în fața ei, fără să-mi pot desprinde privirea de pe triunghiul acela magic de aur filigranat, ce ascundea cea mai fascinantă minune a lumii.

Ruşinată, mi-a acoperit ochii cu zeci de sărutări, pentru a mă împiedica să-i mai privesc goliciunea.

Brusc, i-am smuls neglijeul, am luat-o în brațe şi am întins-o pe pat, admirând extaziat, cel mai frumos trup de femeie pe care l-am văzut vreodată.

Mi-am smuls hainele de pe mine, iar catarama unei sandale, care se încăpățâna să nu se desfacă, a fost, pur şi simplu, smulsă cu curea cu tot.

Când m-am aşezat lângă ea, m-a sărutat cu atâta pasiune, de parcă ar fi fost ultimul sărut, iar eu, i-am mângâiat cu buzele gâtul, sânii, pântecul, coapsele, tălpile şi degetele de la picioare, în timp ce mâna îi mângâia, înfrigurată, ,,minunea" fremătând de dorință.

Câteva minute mai târziu, m-a prins cu mâinile pe după umeri şi mi-a strivit buzele cu un nesfârşit sărut. A fost semnalul – ultimul semnal – care mă îmbia să pătrund în sanctuarul ei cel mai de preţ, ferecat atâta vreme.

Ce s-a întâmplat mai departe, a fost ca un vis. Un vis, care voiam să nu se mai sfârşească niciodată. Cu trupurile fremătând de plăcere, ca valurile mării sub furtună, cu gurile încleştate în sărutări halucinante, cu minţile şi sufletele cuprinse de o infinită fericire – amplificată până dincolo de limitele suportabilităţii în timpul orgasmului, când gemetele de plăcere se împleteau cu cele de durere, zburam, lin, spre cerul mirific al Nirvanei.

După un timp, încet, încet, liniştea a coborât peste trupurile, minţile şi sufletele noastre, mistuite de paradisiaca fericire (Nietzsche spunea: „Intr-o relaţie sexuală, plăcera este direct proporţională cu intelectul partenerilor.” – şi avea dreptate!).

60

Deşi epuizat, înainte de a cădea într-un somn adânc, am mai avut puterea să-i sărut ochii închişi şi buclele de aur căzute pe frunte.

Când m-am trezit, camera era plină de arome de cafea şi zmeură, izvorâte din ceştile şi paharele de pe o tavă aflată pe măsuţa de toaletă, iar alături, aşezată pe un scaun, Ileana mă privea într-un mod ciudat (care m-a făcut să-mi acopăr goliciunea).

Faţa ei exprima atâta tristeţe încât, îngrijorat, am coborât învelit în pled şi, îngenunchind la picioarele ei, am întrebat-o:

– Ce s-a întâmplat iubito, am fost atât de lamentabil încât te-am dezamăgit?

– O Doamne! A fost pentru prima dată în viața mea când am cunoscut, cu adevărat, o părticică din infinita fericire a Paradisului, şi tocmai această fericire mă face să fiu nefericită – ştiind că în curând o voi pierde.

– Dar, te iubesc adorata mea Zeiță şi mă jur, c-atâta timp, cât tu şi eu vom fi, mereu te voi iubi!

A zâmbit amuzată de versificația mea şleampătă, şi sărutându-mă pe păr, m-a îmbiat să-mi beau cafeaua.

După o jumătate de oră, plecam, târându-mi piciorul cu sandala legată cu sfoară – ca toți dracii.

Pe terasă, l-am găsit pe colonel aşezat într-un fotoliu şi citind o carte. L-am salutat, puțin jenat, am schimbat câteva banalități şi am plecat fericit spre casă.

Inainte de a închide uşa acestei camere – în care voi nu veți mai pătrunde niciodată – deşi eu îmi voi petrece aici nenumărate clipe fericite, vreau să vă mai dezvălui un motiv pentru care această încăpere însemna pentru mine „țara tuturor minunilor".

Dormitorul Ilenei nu era mobilat deosebit față de altele, dar avea totuşi un obiect neobişnuit: o hartă uriaşă a lumii, care ocupa jumătate din peretele aflat în opoziție cu tablia patului (avea doar una), pe care ne rezemam capetele, atunci când ple-

cam în fantastice călătorii, de-a lungul şi de-a latul lumii.

Aceste imaginare călătorii, deveneau atât de reale sub glasul vrăjit al Ilenei, încât simțeam sub tălpile picioarelor nisipul fierbinte al plajelor, auzeam foşnetul palmierilor şi clipocitul valurilor albastre-verzui ale lagunelor Hawaiene; simțeam în ochi înțepăturile acelor de gheață, aruncate cu furie de furtuna ce ne-a surprins escaladând pantele abrupte ale

maniere, în loc să-şi invite oaspetele să se aşeze, urmând ca ea să-l anunțe pe Colonel, s-a mulțumit doar să-i explice cum poate găsi dormitorul acestuia!

O altă mare enigmă era identitatea Ilenei. Nimeni nu ştia nimic despre locul în care se născuse, unde crescuse, în ce şcoli studiase, cu ce se ocupase, etc.

Ori de câte ori încercasem, şi eu şi Tuța, să aflăm câte ceva despre ea, ne loveam ca de un zid, de refuzul ei categoric de a dialoga pe această temă.

Deşi subiectul relației sale cu Colonelul, ca şi identitatea sa, erau tabu, reuşisem totuşi să aflu o parte din aceste secrete, păstrate cu atâta grijă, în timpul nenumăratelor noastre zile şi nopți, petrecute pe malul apelor sau prin pădurile din jur.

Exista un loc – ,,La plopi", unde ne petreceam cea mai mare parte a timpului.

Familia mea avea un teren la marginea de apus a satului (singurul rămas din moşia străbunului Matei), care pornea de la gardul şcolii şi se termina pe malul râului ce curgea paralel cu satul, după care, brusc, râul cotea spre sat pe lângă terenul nostru, până în apropierea drumului ce cobora din sat, şi la fel de brusc, îşi relua vechea direcție, curgând spre Pădurea Statului.

De la primul cot, până la calea ferată (spre nord), râul era străjuit de o mică pădure de sălcii şi plopi.

Spre deosebire de plopii tineri ai pădurii, între cele două coturi ale râului, se înălțau doi plopi uriaşi (la umbra cărora, cu siguranță, se odihnise şi vechilul Matei), şi ale căror ramuri se împleteau cu ramurile unui stejar, la fel de bătrân, aflat pe celălalt mal al apei.

Umbra densă, creată de cupola aceea uriaşă, susurul apei şi freamătul neobosit al frunzelor, îți coborau în suflet o linişte

nefirească: te simțeai izolat de restul lumii, iar timpul, parcă, se oprea în loc.

Deşi nu mă temeam de nimeni şi de nimic, locul acela îmi

inspira o teamă cumplită! (Datorită faptului că, pentru Ileana, vraja acelui loc era devastatoare.)

Când am dus-o pentru prima oară acolo, la început de august, uriaşele lubenițe, lungi şi vărgate, păreau spinări de crocodili ieşiți la suprafața înverzită de alge a unui lac african. Din loc în loc, monotonia verde a ,,lacului", era întreruptă de strălucirea de aur a câte unui pepene galben.

Chiar lângă poteca pe care coboram, un pepene uriaş, crăpat de căldura amiezii, a atras atenția lui Eki, cățeluşul meu lup, care, lacom, l-a atacat vitejeşte. Era atât de caraghios când, după ce muşca din miezul dulce şi parfumat, se retrăgea lătrând la picioarele noastre ca, apoi, să atace din nou cu şi mai multă înverşunare ,,duşmanul". Amuzați, am izbucnit în hohote de râs.

Ileana nu încetase să râdă nici după ce ne aşezaserăm între rădăcinile aeriene ale plopilor, ca între brațele unor fotolii, având drept spătare trunchiurile lor uriaşe.

După câteva clipe, în care a privit atentă în jur, zâmbetul de pe față i-a dispărut, luându-i locul o neasemuită tristețe, iar de sub pleoapele închise, au început să i se rostogolească pe obraji lacrimi mari şi strălucitoare, ca boabele de mărgăritar.

Uluit şi speriat de trecerea aceasta rapidă, de la o veselie debordantă, la o tristețe fără margini, am izbucnit şi eu în lacrimi şi, îngenunchind lângă ea, am îmbrățişat-o şi mângâindu-i părul cu palmele mele micuțe (aveam unsprezece ani), am rugat-o disperat:

– Lenuş (după ce o sărutasem în primăvara trecută, mă rugase să-i spun pe nume), te rog, nu mai plânge... te rog...

Poate mângâierile, poate lacrimile mele, care se împleteau cu ale ei, au făcut-o să mă îmbrăţişeze şi să-mi cânte, sau să-şi cânte, încet, un cântec ale cărui cuvinte – într-o limbă necunoscută – nu le înţelegeam, dar melodia – şi ea necunoscută (cu o tentă orientală) – îmi sugera o nesfârşită câmpie verde, acoperită de o boltă înaltă, de un albastru întunecat, pe care

străluceau mii de stele, şi care îşi schimba culoarea – în ritmul lent al melodiei, în toate culorile curcubeului.

Interesant este faptul că, aceeaşi imagine (mai puţin halourile acelea colorate), o „văd" şi acum, ascultând o anumită melodie populară ucraineană, deşi liniile melodice nu au nici o asemănare.

După această întâmplare traumatizantă, ajunsesem să urăsc acest loc, pe care mai înainte îl adoram, dar Ileana, parcă vrajită de un duh rău, nu înceta să mă „răstignească" în fotoliul acela blestemat al plopilor.

La vizita următoare, ca şi la celelalte pe care le-am mai făcut acolo, ritualul s-a repetat întocmai, cu deosebirea că în locul cântecului (pe care nu l-am mai auzit niciodată), Ileana îşi depăna amintirile cu o voce atât de slabă, încât era acoperită de susurul apei şi de freamătul frunzelor.

Uneori, când zgomotele din jur se atenuau, percepeam unele cuvinte rostite în limba română, pentru că majoritatea monologurilor sale erau în limba aceea necunoscută.

Toate aceste cuvinte, puse unul lângă celălalt, ca într-un joc de puzzle, mi-au dat o imagine cât de cât veridică despre relaţia sa cu Colonelul, cât şi despre identitatea ei.

Se pare că s-a născut în casa unui moşier, iar mama ei a murit când avea cinci ani, fiind crescută mai departe de bunici. După terminarea liceului, fiind înzestrată cu o voce deosebită, a fost trimisă la Academia de Muzică din Viena. După doi ani de studii, o afecțiune gravă a laringelui a trimis-o la Paris pentru o intervenție chirurgicală. In urma operației pe coardele vocale, a renunțat la cariera artistică (nu mai putea ataca notele înalte) şi s-a consacrat studierii medicinei.

Perioada cea mai importantă, dintre terminarea facultății şi sosirea la Portăreşti, a rămas în continuare necunoscută.

Ar fi fost interesant de ştiut, când şi cum l-a cunoscut pe Colonel şi de ce acceptase această situație – inexplicabilă, pentru caracterul ei tranşant.

65

M-am întrebat de nenumărate ori în perioada aceea: de ce mă prefera Ileana pe mine, un copil de zece ani, celorlalți prieteni de vârsta ei, şi care aveau şi o oarecare cultură? Am spus o oarecare cultură, în comparație cu Ileana care, fiind înzestrată cu o inteligență şi o memorie ieşite din comun, avea şi o cultură pe măsura acestor însuşiri.

In lume există mii de oameni de ştiință, care stăpânesc toate tainele domeniului lor de activitate. Spre deosebire de aceştia, Ileana stăpânea toate domeniile de activitate ale omenirii; de la apariție şi până în prezent – inclusiv Matematica!

Imi amintesc că în ultimul an de liceu, aveam la Matematică un capitol de Analiză Matematică, din care profesorul ne dăduse pentru acasă câteva exerciții de rezolvat.

Deşi eram îndrăgostit de această materie, nu am reuşit să rezolv problemele care implicau derivarea şi integrarea. Enervat, am aruncat pe jos cartea şi caietul, chiar în clipa când Ileana intra pe uşă.

M-a întrebat surprinsă :

– Ce s-a întâmplat dragule, de ce ai aruncat cărțile pe jos?

– Dă-le naibii de cărți! Am nişte exerciţii cu derivate şi integrale, pe care nu ştiu să le rezolv.

– Nu-i nimic, ți le rezolv eu, imediat!

Am privit-o intrigat. Îşi râsese de mine atunci când spusese că a studiat Muzica şi Medicina? Iritat, am devenit grosolan:

– Păi, da, te pricepi tu la Matematică, precum porcul la politică!

Brusc, zâmbetul i-a pierit de pe față, şi privirea blândă de mai înainte s-a transformat într-o rază laser, care mi-a ars ochii, iar glasul, vibrând ca o lamă de sabie din oțel de Damasc, mi-a străpuns creierul.

– Adu-mi, imediat, cartea!

Deşi aş fi vrut să ripostez la fel de dur, o voință mai pu-

ternică decât a mea, mi-a îndreptat paşii spre cartea pe care am ridicat-o de pe jos şi i-am întins-o.

A luat cartea şi îmbrățişându-mă, mi-a şoptit:

– Iartă-mă, iubitule... jur că n-ai să mă mai vezi niciodată aşa... am să te iubesc până la sfârşitul lumilor!

M-a condus până la masă şi m-a aşezat pe scaun, după care, adunând de pe jos caietul şi creionul, a revenit lângă mine şi, în două minute, a rezolvat toate problemele!

Inainte de a vă face o mărturisire şocantă – chiar mai şocantă decât cea pe care am făcut-o într-un capitol anterior,

trebuie să fac o precizare (pentru a discerne mai uşor realul din multitudinea de imagini fantasmagorice – pentru voi – ce vor urma): Ileana avea două biblioteci imense (una chiar în dormitorul său), şi, în afara ieşirilor în natură, îşi petrecea tot timpul citind.

Poate faptul că citeam cu nesaţ toată literatura ştiinţifico-fantastică apărută în acea vreme, poate personalitatea excepţională a Ilenei, sau amândouă la un loc, îmi induceau viziuni fantastice (paranoice?), vis-a-vis de persoana ei: O suspectam că este o... extraterestră!

Uneori o întrebam, uimit de cunoştinţele sale ştiinţifice:

– Ileana... Zeiţă... nu-i aşa că tu eşti o *alien*, venită din alte lumi?

Imi zâmbea de fiecare dată cu acelaşi zâmbet misterios, jumătate amuzat, jumătate trist, şi îşi îndrepta privirea undeva spre cer, fără să-mi răspundă.

Interesant este faptul că niciodată nu a negat apartenenţa ei la altă lume (dar nici nu a confirmat-o), ceea ce mă făcea să fiu şi mai suspicios.

Să mă explic:

1 – Ce cititor, fie el cât de pasionat de lectură, s-ar distra în timpul liber citind Matematici Superioare; şi nu numai atât,

le-ar studia şi le-ar aprofunda la nivelul unui genial matematician ?!

2 – Ce femeie aţi văzut voi, ca la vârsta de cincizeci de ani, să arate ca o tânără de douăzeci şi cinci de ani?!

Uneori m-am întrebat – atunci (ca şi voi, acum), dacă nu cumva, doar eu o vedeam aşa; în realitate arătând cu totul altfel.

Răspunsul a venit, întâmplător, de la un fotograf: Dudinski, din Craiova.

Având nevoie de o fotografie pentru o legitimaţie, am fost, împreună cu Ileana, la atelierul acestuia. Când a văzut-o, tipul parcă a înnebunit!

– Domnişoară, daţi-mi voie să vă fac o fotografie – gratuit; şi dumneavoastră şi domnului!

Ileana, deşi a refuzat la început oferta, la insistenţele fotografului şi la intervenţia mea, a acceptat în cele din urmă „supliciul" (în casa lor nu exista nici o fotografie! De ce? Nu ştiu!).

Când m-am dus după câteva zile să iau fotografiile, am rămas plăcut surprins, să văd în vitrina studioului, un portret al Ilenei.

Că Ileana era tânără şi frumoasă, mi-o confirmau trecătorii care, oprindu-se pentru câteva clipe să admire tabloul, exclamau entuziasmaţi: „Ireal de frumoasă fata asta! Parcă ar fi un înger!" Etc., etc.

Din păcate, nu mai am această fotografie, care mi-a fost luată – o dată cu albumul în care se afla toată colecţia mea de „sclave" – de către o altă „sclavă" cucerită de mine.

3 – Cunoştinţele ei extraordinare de Astronomie, Cosmologie şi Tehnică Spaţială, o ajutau să calculeze traiectorii, orbite, forţe şi mijloace de lansare pentru nave spaţiale, într-o perioadă în care omenirea nici nu visa la aşa ceva!

Avea viziuni cu totul neobişnuite despre istoria Universului şi apariţia şi dezvoltarea vieţii pe pământ.

In viziunea ei, între extincția dinozaurilor, Potopul şi arca lui Noe, exista o strânsă legătură. Toate au avut loc în ace-

laşi timp şi spațiu! Cu amendamentul că Potopul era înlocuit cu o eră glaciară, produsă de impactul unui asteroid cu Terra, şi că arca lui Noe, nu era altceva, decât o navă spațială care supraveghea dezvoltarea vieții pe pământ, şi care a salvat – atenție! oameni, animale şi plante, înaintea producerii cataclismului, şi pe care i-a „replantat" pe Terra, când condițiile atmosferice au redevenit propice vieții.

Reții că această teorie a coexistenței omului cu dinozaurii şi dispariția lor, în urma impactului cu un asteroid, de-abia acum – după şaizeci de ani, este acceptată (cu rezerve) de lumea ştiințifică.

Această interesantă teorie, pe care i-am expus-o preotului Mâşulescu, care ne preda Religia în liceu, mi-a atras mânia acestuia: „De acum înainte, vei participa la slujba religioasă în fiecare duminică şi îmi vei aduce adeverință de la preot. Pentru fiecare absență, am să-ți dau nota unu!"

Cum n-am făcut în viața mea nimic din ceea ce nu mi-a plăcut, se înțelege că nu m-am dus la nici o slujbă!

Urmarea? Catalogul s-a umplut cu note de unu!

Profitând de faptul că Mâşulescu era consătean şi prieten cu unchiul Fănel Florea (Drăculete) de la Cerăt, mi-am pus o „pilă".

Rezultatul? O oră de morală în fața clasei şi încă un unu în catalog!

Disperat, am apelat la o stratagemă. In perioada aceea, apăruseră prin şcoli organizații ale tineretului comunist. Deşi

nu făceam parte dintr-o asemenea organizație, m-am adresat cu tupeu directorului liceului:

– Tovarăşe director (era pentru prima dată când foloseam acest apelativ), profesorul de Religie mă obligă – împotriva convingerilor mele politice şi religioase – să mă duc la biserică,

şi mă pedepseşte cu note de unu, atunci când refuz.

Directorul, speriat, l-a chemat pe Mâşulescu şi l-a obligat să-mi transforme toate notele de unu, în note de zece!

69

Interesant este faptul, că în anul următor, vajnicul apărător al Domnului s-a auto-răspopit şi s-a făcut profesor de Muzică! (Viitorul îndrumător al lui Cotabiță.)

După această ,,scurtă" divagație, să revin la întrebarea: de ce mă prefera Ileana pe mine, celorlalți prieteni?

Răspunsul (parțial adevărat), era că subiectele de discuție propuse de Ileana, erau mult prea academice pentru a fi agreate de aceştia; subiectele lor preferate fiind bârfele de tot felul, afacerile şi politica.

Eu însă eram ,,interlocutorul" ideal. Avid de noi cunoştințe, puteam să ascult ore în şir expozeurile sale, fără să o întrerup decât rareori, pentru a-i cere explicații suplimentare, atunci când nu înțelegeam ceva.

Răspunsul real, dar ireal pentru un om obişnuit, mi l-a dat chiar Ileana.

Ascultați şi vă minunați! (Aşa cum am făcut şi eu atunci.):

– Iți mai aduci aminte, iubitule, când m-ai sărutat pentru prima oară în primăvara aceea de vis? Senzația sărutului tău, nu a fost aceea pe care ți-o dă sărutul unui copil. Am fost răscolită până în adâncul ființei mele, de o plăcere pe care nu o

mai simțisem până atunci, şi am înțeles că tu eşti sufletul meu pereche, că ne-am mai iubit şi în alte trecute vieți şi că ne vom mai iubi şi în alte viitoare vieți.

Faptul că te-ai născut mult mai târziu decât mine, nu va fi un impediment în calea iubirii noastre. Te voi ajuta să creşti şi te voi educa după principiile mele, până când va veni vremea să-ți spun că te iubesc, că trupul şi sufletul meu îți aparțin.

Momentul în care am hotărât să rămân la Portăreşti, a fost foarte dificil, dar nu puteam rata marea iubire – care este singura rațiune de a fi a omului – în general, şi a mea, în special.

Bogăția şi puterea sunt doar jalnice surogate ale unei iubiri ratate.

Răspunsul ei a fost năucitor nu numai prin conținutul său,

ci şi prin modul cum a fost exprimat; cu o voce candidă, lipsită de orice inhibiție, de parcă ar fi fost vorba de un fapt oarecare, ce se poate întâmpla oricui şi în fiecare zi.

La destăinuirea imensului său sacrificiu, cuprins de o adorație mistică, am îngenuncheat în iarbă, şi lipindu-mi fruntea de picioarele ei, i-am şoptit emoționat:

– Zeiță, zbori atât de sus față de noi, muritorii de rând, încât nu merităm nici măcar să-ți sărutăm urmele paşilor tăi – atunci când cobori printre noi!

S-a aşezat tăcută lângă mine, şi punându-mi capul în poala ei, a murmurat, ca pentru sine:

– Nimic nu a fost în zadar iubitule, dacă sufletul tău vibrează la unison cu al meu...

Am privit tăcut, verdele copacilor şi albastrul cerului. Am ascultat murmurul apei şi ciripitul păsărelelor şi pe al Ilenei, până când soarele s-a ascuns dincolo de linia orizontului.

Aşa, a mai trecut o zi din minunea universului care se cheamă viaţă; minune, cu care unii dintre semenii noştri nu ştiu ce să facă !?

Trăiţi-o, oameni buni! Din plin!

*

17 mai 1952. Sunt din nou la Portăreşti, după patru luni de exil la Reşiţa, precum Ovidiu la Pontul Euxin! (Am făcut practica ultimului an de studii liceale.)

Când am coborât din tren, am fost întâmpinat de ciripitul atât de cunoscut al sutelor de vrăbii, ascunse în iedera ce acoperă zidurile clădirii gării, şi de parfumul florilor de tei, care pluteau uşor pe aripile vântului dimineţii, înainte de a se aşterne la picioarele mele, într-un covor de aur, întins de-a lungul peronului.

Era o primire demnă de cele mai înalte personalităţi ale lumii!

Imi era atât de dor de sătucul meu, încât aş fi sărutat cu pioşenie ţărâna străbunilor mei, aşternută pe ulițele sale; ţărână care mi-a mângâiat tălpile picioarelor copilăriei mele, aşa cum aş vrea, ca şi ţărâna trupului şi sufletul meu, să mângâie tălpile picioarelor strănepoţilor mei.

Mi-e dor de toți şi de toate, dar dorul de Ileana, cea cu zâmbetul ei Dumnezeiesc, cu privirea mângâietoare şi cu părul de aur fluturând în vânt, mă copleşeşte.

Inşfac grăbit geamantanul, pe care-l lăsasem o clipă jos pentru a asculta simfonia păsărelelor şi a inspira cu nesaț parfumul florilor de tei, ce-mi aminteau de aroma trupului său de vis, şi alergând aproape doi kilometri cu viteza unui sprinter la suta de metri, am ajuns în zece minute acasă... la Ileana! Deşi este o oră destul de matinală, Ileana şi Colonelul îşi beau liniştiți cafeaua pe terasă.

Când m-a văzut, a scos un țipăt de bucurie – ca un copil căruia i s-a adus jucăria mult visată – şi a alergat fericită în întâmpinarea mea, sărind peste balustrada terasei, direct în brațele mele.

M-a sufocat, sau ne-am sufocat reciproc, cu o îmbrățişare disperată, după care, privindu-mă adânc în ochi, şi citind probabil dorința mea nebună de a-i săruta buzele tremurânde de dor, mi-a mângâiat uşor buzele, cu buzele ei calde şi parfumate, aşa cum numai ea ştia s-o facă.

In clipa când voiam să-i înapoiez sărutul, s-a desprins din îmbrățişare şi, luându-mă de mână, m-a tras după ea în dormitor.

Trecând pe lângă Colonel, de-abia am avut timp să-l salut şi să-i zăresc zâmbetul ironic, atunci când mi-a răspuns la salut: „Bine *că* ai venit!”

Ajunşi în cameră, Ileana a tras unul din sertarele bibliotecii şi a scos afară o casetă militară din oțel, pe care a deschis-o cu o cheie ascunsă într-o „carte”, în care îşi ținea ascuns şi micul ei pistol.

Când a ridicat capacul, am rămas stupefiat: jumătate din casetă era plină cu bijuterii şi ceasuri din aur!

Văzând uimirea întipărită pe faţa mea, s-a grăbit să mă liniştească, puţin încurcată:

– Nu sunt ale mele! Sunt ,,capturile de război" ale lui Nicu. Aduse din Rusia. Eu nu am decât caseta aceasta micuţă!

Intr-adevăr, deasupra ,,capturilor", se afla o micuţă casetă din lemn de abanos încrustată cu fildeş, din care a luat un inel masiv din aur, cu un smarald închis la culoare.

Mi-a luat mâna şi, punându-mi inelul pe deget, mi-a spus cu glasul tremurând de emoţie:

– Iubitule, primeşte acest semn al dragostei mele veşnice pentru tine, nu numai din partea mea, ci şi din partea străbunilor mei, care mi l-au încredinţat mie, transmiţându-l de la o generaţie la alta, ca semn al perenităţii neamului nostru.

Cum nu am pe nimeni mai apropiat decât pe tine, ţi-l ofer, cu toată dragostea şi speranţa, că şi tu îl vei da copiilor tăi – care prin dragostea mea pentru tine, vor fi şi copiii mei – în aşa fel, încât, povestea inelului, împletită cu povestea noastră de dragoste nepământeană, să continuie până la sfârşitul veacurilor.

Privind-o cum stătea în genunchi la picioarele mele, cu ochii în care strălucea toată dragostea lumii, nu m-am putut opri să nu o compar cu o umilă fiică de felah egiptean, adoratoare până la sacrificiul suprem, al măreţului, atotputernicului şi strălucitorului său zeu, Ra (eu fiind acela!). Infatuat ca de obicei! Să ştiţi totuşi, că de multe ori îmi recunoşteam suficienţa – cam de două ori la trei secole!

Cuprins la rândul meu de o copleşitoare venerație, pentru această minunată fiinţă, pe care cu siguranţă nu o meritam, m-am lăsat în genunchi lângă ea şi i-am sărutat noaptea înrourată a ochilor, mătasea aurită şi platinată a părului,

parfumatele petale roşii de trandafir ale buzelor şi am sorbit cu nesaț nectarul cu aromă de flori de tei, din cupele de alabastru

ale sânilor.

Ne-am avut acolo, jos, pe covorul verde şi mătăsos, ca iarba dintr-o poieniță – numai de mine ştiută – până când trupurile şi minţile ne-au explodat de plăcere, în mii de strălucitoare jerbe de stele multicolore.

*

21 mai 1952. Astăzi este ziua onomastică a tatei (Constantin) şi a Ilenei. La sugestia mea, sărbătoriții au hotărât să ne ofere un picnic de vis în Ogradă.

Ograda era o mică pădure de stejari şi frasini seculari, rămasă în picioare prin nu ştiu ce minune, din marele codru ce înconjura, în secolul trecut, satul pe trei laturi.

Numele îi provenea de la faptul că făcuse parte, cândva, din curtea conacului marilor boieri Portăreşti – ca un fel de parc (asta explicând într-un fel, motivul pentru care nu fusese tăiată).

Cum păduricea, aflată în nordul satului, nu era despărțită de acesta decât de terasamentul căii ferate, şi având o poieniță ca în poveşti, era locul ideal de desfăşurare al tuturor evenimentelor fericite din viața comunității.

Cei doi „sfinți" şi-au respectat promisiunea şi ne-au oferit o zi de neuitat. Tata ne-a delectat cu un delicios miel în spuză (pregătit după un străvechi ritual al rudarilor, la sărbătoarea Corbanului), iar Ileana, într-o stare de exuberanță neobişnuită

pentru ea, ne-a încântat cu dansurile şi cântecele sale spaniole şi orientale.

Eram atât de mândru de ea, când invitaţii o priveau admirativ şi o aplaudau, de parcă ar fi fost propria-mi creaţie. Poate că aşa şi era; ce ar fi fost viaţa ei fără dragostea mea ?

Nu, nu sunt infatuat (nu de data asta), şi recunosc cu toată sinceritatea, că şi eu eram creaţia sa, şi că viaţa mea fără dragostea ei, ar fi fost la fel de ternă ca a ei fără mine.

74

Când îmi surprindea privirea, plină de dragoste şi admiraţie aţintită asupra sa, trupul acela de zeiţă elenă devenea brusc imponderabil, zburând spre înălţimi în piruiete ameţitoare, iar trilul glasului său fermecat se ridica spre cer, ca un cântec de ciocârlie îndrăgostită de soarele dimineţii.

După ziua minunată petrecută în mijlocul luxuriantului peisaj al Ogrăzii, seara ne-am retras pe terasa vilei Colonelului, la o cafea şi tradiţionala partidă de poker.

După aproape două ore de joc trenant, în care nu existase nici o „întâlnire" care să ne crească cât de cât adrenalina, am fost servit cu patru dame!

Pentru că eu deschisesem jocul, am cerut:

– Cinci lei!

Colonelul, care urma după mine, a plătit „sec".

Cercel a plusat:

– Cinci ai tăi, plus cincizeci!

Madam Cercel, care era al patrulea jucător, a abandonat.

Fiind sigur că am cea mai mare carte, am plusat şi eu:

– ЧCincizeci ai tăi, plus o sută ai mei (erau ultimii bani pe care îi mai aveam)!

Colonelul a abandonat şi el jocul, iar Cercel s-a grăbit să-şi numere banii, după care, a plusat din nou:

– Suta ta, plus cinci ale mele!

După calculele mele (pokerul este nu numai un joc de noroc, ci şi unul de inteligenţă), Cercel nu putea avea decât un careu mai mic decât al meu, având în vedere că eu decartasem un as şi primisem o rigă, iar el luase trei cărţi. Sigur, teoretic, exista posibilitatea – infimă – ca el să fi mers pe două culori şi să fi făcut chintă roială, dar cunoscându-l ca pe un mare amator de cacealmale, m-am hotărât să-l plătesc.

Nemaiavând bani, am scos inelul de pe deget (fără să îndrăznesc s-o privesc pe Ileana, care era aşezată lângă mine) şi l-am pus pe masă:

– Sec!

75

Cercel a luat inelul, s-a uitat o clipă la el, după care şi-a etalat, triumfător, cărţile pe masă:

– Chintă roială, fraiere!

După o clipă de linişte paralizantă, Ileana şi-a scos furioasă brăţara de la mână (o brăţară formată din şase plăcuţe dreptunghiulare din aur, având fiecare o literă din platină, în relief, a numelui său) şi a pus-o pe masă în locul inelului, după care, a fugit plângând în camera ei.

M-am ridicat la rândul meu, tremurând de furie, nu împotriva lui Cercel – aşa cum aţi putea crede – ci împotriva mea; a „jucătorului inteligent” şi lipsit de onoare, care a înşelat (pentru a câta oară?) încrederea femeii iubite.

Am implorat-o zadarnic să-mi deschidă. Nu m-a învrednicit nici măcar cu un refuz. A rămas tăcută în spatele uşii închise, până când, disperat, m-am hotărât să plec.

M-am dus acasă şi i-am cerut tatei cinci sute de lei – „împrumut, până la primul meu salariu" !

Tata, citindu-mi probabil disperarea pe faţă şi în glas, mi-a dat banii fără să mă întrebe nimic, deşi suma reprezenta salariul lui de director, pe o lună.

Am revenit la Colonel şi am recuperat brăţara de la madam Cercel, care şi-o pusese deja pe mână, şi am plecat fără să mai încerc să vorbesc cu Ileana.

A doua zi de dimineaţă, când am vrut să intru la ea, m-a oprit încă de la poartă – ca un Cerber – Colet, fata în casă a Ilenei.

Colet era fosta mea colegă de clasă din Şcoala Primară, cu care împărţeam în fiecare an premiul întâi, şi care avusese neşansa ca încă din clasa întîi să-i moară mama, iar tatăl său şi-a luat lumea în cap, lăsând-o în grija unei bunici bătrâne şi bolnave, care a murit şi ea, când fata era în clasa a patra.

Locuind vis-a-vis de casa Colonelului, Ileana a luat-o sub aripa sa ocrotitoare, salvând-o de la moarte, dar nu şi de Colonel, care a deflorat-o.

76

Cunoscând foarte bine relaţia mea specială cu Ileana, a încercat să atenueze cât de cât refuzul:

– Dragul meu, îmi pare foarte rău, dar doamna nu te poate primi... azi; mai încearcă mâine.

Nu am insistat. I-am lăsat brăţara şi am plecat să colind, disperat, pădurile şi câmpiile din jurul satului.

In dimineața următoare, scena s-a repetat întocmai.

Profund afectat de refuzul acesta neașteptat, am pornit cu pași grăbiți, spre... nicăieri.

Subconștientul, care luase aproape în totalitate locul conștientului, m-a condus și m-a așezat în fotoliul meu dintre rădăcinile plopului dinspre răsărit (cel dinspre apus era al Ilenei).

De aproape un an, de când Ileana nu mai intra în stările acelea de „transă", chinuitoare pentru mine, începusem, din nou, să iubesc locul acesta de liniște cosmică.

Nu știu cât am stat acolo, dar, la un moment dat, un gând nebunesc a încolțit în mintea mea bolnavă: timid la început, a explodat brusc într-o halucinantă obsesie: „Ileana mă iubește... mă adoră... EU SUNT DUMNEZEUL EI!... Te poți supăra uneori pe Dumnezeu, dar nu-L poți renega!... Numai El poate face asta!!!... Eu sunt STĂPÂNUL vieții și al morții... ea și toate femeile nu sunt – și nu vor fi niciodată – decât umilele mele SCLAVE!

Gândul acesta paranoic, probabil că nu era altceva, decât reacția instinctului meu de conservare.

Am coborât liniștit și maiestuos din fotoliul meu natural – ca un suveran de pe tron – așteptând aplauzele și ovațiile prea-supuselor mele sclave.

In loc de aplauze și ovații – *Eu, Stăpânul lumii feminine* – am fost întâmpinat de mugetul batjocoritor al unei vaci lipsite de respect!

Cum Mama Natură m-a înzestrat cu un dezvoltat simț al umorului (care nu mă părăsește nici în cele mai dramatice situ-

ații), la ,,ovațiile" primite din partea doamnei vaci, am răspuns cu un nestăpânit hohot de râs – care m-a eliberat de stresul acumulat în aceste zile tensionate.

La privirea nedumerită, aruncată de văcarul care se odihnea la umbra stejarului de peste râu, m-am oprit din râs şi am plecat, jenat, spre casă.

După câțiva paşi, mi-a venit o idee. Nu, nu vă speriați; de data aceasta este o idee obişnuită, normală: mâine-dimineață am să mă duc la pescuit de clean, la Dăsnățui.

In timp ce alergam prin iarbă după lăcuste – făcând tot felul de volte, zig-zaguri şi plonjoane – Colet, care venise să ia urzici pentru puii de curcă şi mă privea de la distanță, crezând că am înnebunit (poate că aşa şi era!), m-a întrebat nedumerită şi cu teamă în glas:

– Ce naiba faci aci, măi, omul lui Dumnezeu?

– Prind lăcuste. Mâine mă duc la pescuit. Şi, apropo, să nu-ți mai păzeşti prințesa, că n-am s-o mai inoportunez cu prezența mea. Dacă vrea să-şi ceară iertare pentru suferințele pe care mi le-a pricinuit, n-are decât să mă caute!

Intorcându-i spatele, am pornit satisfăcut spre casă – fredonând o melodie veselă – şi lăsând-o cu gura căscată de uimire.

Doamne, ce idei trăsnite! Ce caracter imposibil!

Trebuie totuşi să vă mărturisesc, cu oarecare jenă, că toate femeile care mi-au înfrumusețat şi cărora le-am înfrumusețat viața, au fost cucerite cu ajutorul acestor idei trăsnite! Excepțiile de la această regulă, au fost uitate încă înainte de a fi părăsit patul.

Femeile (deşi nu vor recunoaşte niciodată), preferă bărbații care au un strop de nebunie, pentru că ştiu să le incite, să le stimuleze imaginația, să le scoată din rutina cotidiană şi să

le facă viața trepidantă, plină de neprevăzut (chiar dacă, uneori, mai şi doare puțin).

A doua zi de dimineață, când Dumnezeu îşi strângea stele-

le de pe cer cu grebla de argint a zorilor, am plecat la pescuit. (Metafora nu-mi aparține. Am auzit-o de la nea Gheorghe Bistriceanu – sub forma unei înjurături – când m-am dus să-i fur lubenițele: ,,Care eşti mă?! 'tu-ți grebla lui Dumnezeu care adună noaptea stelele de pe cer!" Cred că este cea mai poetică înjurătură inventată vreodată de omenire.)

Când am ieşit în stradă, am găsit-o pe Ileana aşteptându-mă pe banca de la poartă, împreună cu Eki. Bucuroşi de revedere, mi-au sărit amândoi în brațe.

După ce am reuşit să-l dau jos pe Eki, am strâns-o fericit în brațe, şi simțindu-i lacrimile fierbinți, care mi-au ars obrazul, am legănat-o ca pe un copil, până s-a liniştit.

Fericit, că Ileana era iarăşi lângă mine, am vrut să renunț la partida de pescuit, dar m-a refuzat categoric:

– Nu, iubitule, nu trebuie să renunți la nimic pentru mine. Nimeni nu are dreptul să-ți cenzureze voința! A fost o prostie din partea mea să mă supăr pe tine, atunci când ai pus inelul drept gaj; pentru că tu eşti, nu numai cel mai frumos lucru din viața mea, ci şi cel mai important: tu eşti însăşi viața mea!

Am privit-o îndelung în ochii aceea mari şi întunecați, şi am văzut în ei, cu uimire şi cu teamă, strălucirea stelară a unei adorații fără margini, pe care doar Dumnezeu o merită.

Deşi o iubeam, o adoram – mi-aşi fi dat şi viața pentru ea – orgoliul meu paranoid o făcea (pentru a doua oară), pe această zeiță a frumuseții şi inteligenței, să-şi ceară iertare pentru o vină care... îmi aparținea!

Am strâns-o la piept şi i-am sărutat ochii aceia minunaţi, din care izvora atâta dragoste, şi i-am şoptit, sărutându-i buzele fierbinţi:

– Minunea mea, eşti atât de frumoasă şi atât de generoasă, încât mă simt în faţa ta, ca un fir de praf cosmic, pierdut în nesfârşirea Universului. Mulţumesc Cerului că exişti, că mă faci fericit doar privindu-te, şi mă transformi în Dumnezeu, privindu-mă.

79

După ce am mai sărutat-o de „o mie de ori ”, pentru că era cam răcoare, iar ea era îmbrăcată cu o rochie subţire, i-am pus pe umeri bluza mea de trening şi am plecat spre pădurea lui Brătăşanu, unde ne aştepta o poieniţă de o frumuseţe greu de descris (cel puţin pentru talentul meu limitat).

La marginea de apus a pădurii, Dăsnăţuiul curge aproape liniar, spălând cu umilinţă parcă, „picioarele” bătrânilor şi falnicilor stejari, care au privit – cu secole în urmă – crâncenele bătălii dintre băştinaşi şi hoardele năvălitoare (mărturie stau cei doi uriaşi tumuli, aflaţi în apropiere).

După ce străbate jumătate din lungimea pădurii, râul se repede brusc spre apus, desenând un uriaş U – având braţele de vreo treizeci de metri – după care îşi continuă liniştit drumul spre sud, de-a-lungul lizierei.

Frumuseţea aparte a acestei poienite, nu este dată numai de covorul verde al ierbii care o acoperă, şi de măreţia uriaşilor stejari, din partea de răsărit, ci mai ales de pădurea tânără şi deasă, ca o junglă tropicală, de pe malul celălalt al râului.

Pădurea de sălcii şi plopi, care nu depăşesc înălţimea de patru metri – cu excepţia câtorva sălcii bătrâne de pe mal, care îşi întind braţele protectoare deasupra apei – este plină de arbuşti ţepoşi de păducel, porumbar şi măceş, peste care se

cațără rugi de mur, iar o liană necunoscută, care acoperă în întregime bătrânele sălcii cu milioane de flori albe, ciudate, semănând cu stelele de mare, şi florile viu colorate în roşu, galben, albastru şi violet, ale unor plante ce-şi fac cu greu loc printre ,,picioarele" sălciilor, îți dau senzația că te afli pe un alt continent, sau chiar pe altă planetă.

Uf; bine că am terminat! Descrierea mea este la fel de ermetică, precum un tablou de Picasso: frumos colorat, dar din care nu înțelegi, dacă femeia albastră pe care ți se pare că o vezi, nu este, cumva, o vacă verde sau un crocodil roşu.

Cel mai inteligent lucru pe care ar trebui să-l fac, ar fi să vă plătesc o excursie până acolo, să vedeți voi înşivă minunea.

80

Dar, cum n-am câştigat la loto şi nici nu ştiu dacă mai există poienița aceea (nu am mai fost pe acolo de când avea Laura vreo patru ani; deci de vreo douăzeci şi şase de ani), trebuie să vă mulțumiți cu obscura mea descriere.

Apropo de ieşirea Laurei la iarbă verde: De bucurie că se află în mijlocul naturii, s-a urcat pe o buturugă şi a făcut un spectaculos şi acrobatic salt, drept... într-o uriaşă şi puturoasă baligă!

Drept urmare, am fost nevoit să-i las ,,acolo" încălțările (ofrandă zeului Apis), spre bucuria ei, de a putea alerga desculță prin iarba mătăsoasă a pădurii.

Doamne, ce am mai bătut câmpii! Haidem înapoi la dimineața aceea a împăcarii mele cu Ileana când, fericiți, am zburat prin lanurile de grâu şi orez şi prin lăstărişul pădurii, aterizând, cu răsuflarea tăiată, în mijlocul poieniței.

Am coborât malul abrupt al râului şi ne-am aşezat pe o platformă aflată aproape de nivelul apei (după ce aşternusem un strat de iarbă moale), şi am început să pescuim.

După câteva ore, când ni s-a făcut foame, am făcut bilanțul „muncii” noastre: O mie de îmbrățișări, două mii de sărutări şi... doi peşti! (Şi aceia prinşi de Ileana!)

In timp ce scoteam mâncarea din sacoşă, Ileana a venit cu o propunere:

– Iubitule, nu vrei să ne îmbogățim masa cu un peşte prăjit?

– Extraordinar! Asta voiam să-ți propun şi eu. Pregăteşte tu peştele, iar eu fac focul.

In timp ce ea a curățat peştele şi l-a frecat cu sare, usturoi sălbatic şi frunze de mentă şi apoi l-a învelit în foi de brustur, ca să se pătrundă de arome, eu am pregătit cărbunii şi nuielele de salcie, cu care am străpuns peştele dela cap la coadă şi le-am aşezat pe nişte crăcane de alun bătute în pământ, de o parte şi de cealaltă a cărbunilor.

Peste un sfert de oră, am mâncat cel mai delicios clean la

proțap din lume. Mai ales, pentru că a fost stropit cu vin de buturugă, „omorât” şi aromat cu frunze de vişin, ceea ce îi dădea o tentă de vermut.

La desert, am adunat toate fragile aflate în jurul meu, inclusiv cele de pe buzele Ilenei.

După o masă aşa de copioasă (mâncaserăm peste un kilogram de peşte şi băusem cam tot atâta vin!), era binevenită o oră de odihnă pentru mine şi o oră de somn pentru Ileana, care petrecuse o noapte albă.

Am aşezat la rădăcina unui stejar un strat gros de iarbă, pe care l-am acoperit cu un „pled” din frunze şi flori de izmă sălbatică (aşa cum făcuse Mica, cu exact doi ani în urmă), şi am încercat s-o adorm pe Ileana.

Spre surprinderea mea, Ileana, care era de o excesivă pudicitate, a devenit mai mult decât impudică: sub pretextul că îi este foarte cald, şi-a dezvelit provocator sânii şi şi-a ridicat fusta pentru a-şi coborî chiloţeii, atât cât să mă aţâţe cu strălucirea de aur a cârlionţilor dintre coapse.

Văzând lipsa de reacţie din partea mea (locul nu era prea izolat: doar la câţiva paşi, trecea cărarea care lega satul de conacul lui Brătăşanu), a devenit de-a dreptul neruşinată, mângâindu-mă şi sărutându-mă pe cele mai erogene părţi ale corpului!

Cum raţiunea este dominată întotdeauna de simţuri, se înţelege că nu am putut rezista tentaţiei şi i-am smuls rochia, după ce în prealabil, îmi dăduse şi ea jos hainele de pe mine.

Am făcut dragoste acolo, pe iarbă şi despuiaţi, ca strămoşii noştri din epoca de piatră.

Până şi păsărelele din jur şi-au încetat uimite trilurile, pentru a ne privi şi a asculta „cântecul" dragostei noastre; început cu notele joase ale gemetelor de plăcere şi terminat cu acutele ţipetelor de dureroasă plăcere, din timpul orgasmului.

După ce ne-am liniştit, de-abia am reuşit s-o îmbrac cu rochia, pentru că era deja adormită.

82

M-am culcat şi eu lângă ea şi, când m-am trezit, am constatat cu uimire, că soarele invadase cu lumina amiezii toată poienița.

Am vrut s-o trezesc ca să plecăm acasă, dar când am văzut ce frumos doarme, zâmbind fericită unui vis numai de ea ştiut, am renunţat şi m-am rostogolit uşor din „pat", şi m-am dus să-mi mai încerc norocul la pescuit; deşi toţi pescarii ştiu că la amiază, este o perioadă moartă de vreo două-trei ore.

După vreo oră de încercări eşuate de a mai prinde vreun peşte, plictisit şi toropit de căldură, m-am hotărât să-mi închei partida de pescuit.

In timp ce strângeam alene undița, un strigăt disperat al Ilenei a răsunat în poieniță:

– Bebeee! Ajutooor!

Am urcat speriat malul, iar scena de coşmar pe care am văzut-o, mi s-a părut ireală. Era cu siguranță doar un vis; aşa ceva nu se poate întâmpla decât în filme sau, oricum, nu mie, ci altcuiva: doi indivizi încercau să o violeze pe Ileana!

Unul dintre ei, cel care o prinsese de mâini şi care era cu fața spre mine, nu-mi era cunoscut, în schimb, cel care o prinsese de picioare – deşi era cu spatele spre mine – îmi era foarte bine cunoscut: era Sabin, un fost puşcăriaş, cu domiciliul forțat în satul nostru, şi care lucra la ferma lui Brătăşanu. Era un tip solid (fusese boxer) şi deosebit de agresiv, mai ales când se „tămâia".

Deşi era un obsedat sexual, nu se atinsese de nici o femeie din sat, pentru că acestea, temându-se de el, îl ocoleau.

In toamna trecută, îl bătusem împreună cu un prieten, Luță Delcea, pentru că încercase să o agreseze pe Minca, verişoara mea.

După ce mi-am revenit din surpriză şi am înțeles că totul este absolut real, din câteva salturi am fost în fața necunoscutului care, văzându-mă, i-a eliberat mâinile Ilenei şi a vrut să se ridice, dar, cu un şut bine plasat în figura dominată de un nas

cât un ardei gras, l-am răsturnat pe spate, transformându-i ardeiul într-o ditamai pătlăgea roşie, spartă. Furios, ca un taur

când vede culoarea roşie, i-am mai tras un şut între picioare, strivindu-i „bijuteriile”!

A scos un răcnet ca de animal înjunghiat şi a început să se târască spre cărare.

Când m-am întors spre Sabin, care era undeva în spatele meu, am fost speriat de moarte, văzând-o pe Ileana scoţându-şi pistolul din geantă şi îndreptându-l spre el.

– Nu! Lenuş, te rog, nu face asta. Lasă-mi-l mie!

Am întins uşor mâna dreaptă şi i-am luat pistolul, iar cu stânga, i-am aplicat o lovitură de carate peste laringe, lui Sabin.

In mod normal, lovitura ar fi fost mortală, dar pentru că a fost dată din apropiere şi cu mâna stângă, efectul a fost limitat la oprirea respiraţiei pentru câteva secunde; timp suficient de lung pentru a nu se putea apăra împotriva năpraznicului upercut de dreapta, cu care l-am trimis în lumea viselor.

A căzut ca fulgerat, iar eu, în culmea furiei, i-am pus pantoful pe faţă şi l-am răsucit de câteva ori, transformându-i faţa într-o masă de carne însângerată.

In afara celor două personaje, cărora le-am stâlcit mutrele, se mai afla unul, care privise îngrozit la cele întâmplate: Mărin al lui Zuţă, un consătean – coleg de muncă şi de pahar cu ceilalţi – care fiind un om liniştit şi la locul lui, nu participase la acţiunea acestora.

L-am chemat să-şi ia colegul:

– Mărine, vino măi, şi-ţi ia golemul ăsta de aici, până nu-l fac cioburi!

Mărin s-a apropiat cu teamă, şi ajutat de mine, a plecat cu „cotletul”.

Când au ajuns pe cărare, Sabin mi-a şuierat printre buzele sparte:

– Ne mai întâlnim noi!

Şi ne-am mai întâlnit! Chiar în toamna aceea, la o nuntă,

când i-am tăiat amândouă mâinile cu cuțitul, pentru a-i putea lua o bâtă cu care voia să mă lovească.

Intâmplarea aceasta traumatizantă a afectat-o atât de profund pe Ileana, încât i-a indus o stare de paranoia. Nu numai că nu a mai călcat niciodată în poieniță, dar umbla cu pistolul fără piedică, având cartuşul pe țeavă, şi la cel mai mic zgomot, atunci când ne aflam undeva mai izolați, scotea arma din geantă!

Eu, deşi mă bazam pe forța, viteza de reacție deosebită şi cunoştințele de karate, judo şi box (mă antrenasem cu Nicu Cirlă, campion național), nu m-am mai despărțit niciodată de Beretta mea, până în 1960, când am fost în vizită la unchiul Ionică Bâzdoacă, la Podari.

Seara, înainte de culcare, am scos pistolul din buzunar şi l-am pus pe noptieră, exact în clipa în care unchiul Ionică intra în cameră. Când a văzut arma, mi-a spus încruntat:

– Pune-l în buzunar şi vino cu mine!

M-a luat de braț şi m-a dus în magazia districtului C.F.R., unde era picher, şi deschizând lacătul unei lăzi cu scule, a scos din ea o cârpă în care era învelit un pistol rusesc – T.T.

– Il vezi? Eu îl arunc imediat în W.C., şi tu ar trebui să faci la fel, pentru că, dacă ne prinde Securitatea cu ele, nu numai că vom face zece ani de pârnaie, dar ar putea să ne şi împuşte, ca fiind duşmanii poporului!

Cum nu era omul pe care să-l contrazici fără argumente solide, i-am întins, cu părere de rău, frumosul meu pistol.

Fără nici un alt cuvânt, a deschis uşa W.C.-ului şi le-a aruncat înăuntru. Cel puțin aşa am crezut eu, pentru că, după patruzeci de ani, în 2002, Relu a găsit Beretta în peretele dublu al unui stup de albine!

Că era pistolul meu, o dovedeau cele cinci cartuşe care se mai aflau în încărcător, pentru că două din cele şapte lăsate de Ilieş, le trăsesem eu, într-o situație cel puțin ciudată; Prin august 1948, voiam să-mi cumpăr o bicicletă, şi cum prin ma-

gazine nu se găsea aşa ceva, întrebam în stânga şi în dreapta, doar, doar, voi descoperi un vânzător.

După zile de căutări, am descoperit în gara Craiovei un cetățean din Băileşti, care avea de vânzare o bicicletă nou-nouță!

Ne-am urcat în tren şi am pornit spre Băileşti. Ajunşi acolo, omul mi-a spus că, de fapt, bicicleta se găseşte la Galiciuica – un sat aflat la vreo opt-zece kilometri de oraş!

Am acceptat şi varianta asta, mai ales că tipul avea o şaretă cu un cal care îl aşteptase în gară.

Deoparte şi de cealaltă a drumului, străjuit de tot felul de copaci, care formau un tunel întunecat, se întindeau viile băileştenilor şi galicenilor. Când am ajuns pe la jumătatea distanței, omul a oprit şareta, sub pretextul că vrea să-şi vadă via, şi m-a invitat şi pe mine să cobor. Temându-mă ca nu cumva, să fiu atras într-o cursă, am coborât după ce am tras două gloanțe în ciorile care croncăneau prin copaci, pentru a-l face să renunțe, dacă intenționa cumva să mă atace. Probabil că asta şi urmărea, pentru că ajunşi la el acasă, mi-a arătat bicicleta, dar nu a mai vrut să mi-o vândă, deşi i-am oferit o sumă mult mai mare decât stabilisem inițial.

M-a dus înapoi la Băileşti, după ce l-am amenințat cu pistolul, pentru că voia să mă întorc la gară *per pedes apostolorum!*

Nu o să vă vină să credeți, dar aş fi vrut din tot sufletul să mă refuze! Simțeam o plăcere diabolică să-l împuşc pe acest individ care îşi bătuse joc de mine! Era pentru prima oară (dar se va mai repeta de câteva ori cu şi mai mare acuitate), când sentimentul acesta criminal îmi invada creierul, acoperindu-mi cu un văl de euforie, de împăcare cu sine şi cu universul, conştiința.

Inspăimântător era faptul că nu-mi puteam controla pornirea aceasta criminală. Era un paradox imposibil de descifrat.

Deşi eram un sentimental (îmi părea rău să strivesc o

gâză, să rup o floare), totuşi aş fi ucis un om fără nici un regret, cu aceeaşi indiferență şi normalitate, cu care ucizi o muscă!

Până la urmă totul s-a terminat cu bine, şi o dată ajuns la Craiova, am găsit şi bicicleta mult visată. A fost o bicicletă blestemată, pe care am folosit-o până în septembrie când am plecat la şcoală, apoi am vândut-o gestionarului de la depozitul de lemne din gara Portăreşti, şi care a doua zi, s-a izbit cu ea de un trunchi de copac şi a murit !

*

August 1952. Au trecut aproape trei luni de la întâmplarea aceea nefericită din poieniță – timp atât de dens în întâmplări, încât ele singure ar putea umple paginile unui roman.

Cum zilele îmi sunt numărate (o doamnă insistentă, cu o ,,cosiță" strălucitoare, îmi face o îndrăcită curte, şi cum eu – mă ştiți – nu pot rezista femeilor...), am să fiu foarte succint.

In iunie, după examenul de diplomă, am fost repartizat la Direcția Agricolă Timişoara.

Profitând de prezența directorului uzinei ,,Tractorul" din Braşov, la o şedință, m-am transferat la Braşov. Acesta, fiind şi el Juvete şi mare amator de fotbal, mi-a promis că îmi va lua o derogare de la Ministerul Industriei, care să-mi permită să mă prezint la examenul de admitere la facultate, fără să mai fac cei trei ani de practică prevăzuți de un recent decret. (Era perioada de industrializare forțată a țării, şi neprezentarea la locul de muncă se pedepsea cu trei ani de închisoare!). In schimbul acestei facilități, mă angajam să joc fotbal la echipa ,,Tractorul" până la terminarea facultății.

Bucuros de ,,afacerea" pe care o încheiase, directorul mi-a dat imediat zece zile de concediu (plătit, tot imediat, din propriul buzunar).

In cele patru zile cât am rămas la Portăreşti, înainte de a pleca spre Braşov, nu m-am despărțit nici o clipă de Ileana – cu

excepția nopților, pe care şi le petrecea fiecare în patul său, considerând că intimitatea somnului nu trebuie tulburată nici măcar de dragoste.

In fiecare dimineață, Ileana mă trezea, aducându-mi la pat tava cu bunătăți, pregătite de ea împreună cu mama sau, dimpotrivă, o trezeam eu, ducându-i tava pregătită de Colet, atunci când mă trezeam înaintea ei.

După ce ,,curățam" tava, decolam în trombă spre brațele deschise şi primitoare ale copacilor uneia dintre cele trei păduri ce înconjurau satul.

Decolam în trombă, pentru că, parcurgerea în fugă a distanței până la pădure, reprezenta singurul meu antrenament în vederea participării la jocul noii mele echipe.

Ileana mă uimea de fiecare dată cu vitalitatea sa neobişnuită. Deşi alergam împreună aproape doi kilometri, la sfârşitul cursei, participa, fără vreun efort vizibil, la sprintul final de două sute de metri!

Ne odihneam ,,pescuind" îmbrățişări, mângâieri, sărutări şi, uneori, câte un peşte.

,,Obosiți" de atâta pescuit, ne întindeam în iarbă şi vorbeam, şi vorbeam, până ce, toropiți de căldură, plonjam în apa răcoroasă a râului şi ne bălăceam până când ,,soarele ajungea în dreptul burții", cum spunea bunica şi, atunci, porneam în căutarea celui mai apropiat ,,restaurant".

In prima zi, ne-am ospătat la o stână. Cu mămăliguță caldă, cu caş dulce şi ceapă ucisă pe genunchi (cu pumnul şi presărată cu sare neagră, să-i fugă iuțeala), şi cu saramură din peştele prins de noi, la care baciul a adăugat, cu de la el vrere, un ardei atât de iute, încât şi după câteva ore – deşi mâncaserăm două lubenițe uriaşe – când sărutam buzele Ilenei, aveam impresia că sărut scoarța stejarului, la umbra căruia ne odihneam, atât de amorțite îmi erau buzele.

Când i-am spus Ilenei, că buzele ei sunt asemenea scoarței de copac, s-a ,,înfuriat" atât de tare, încât mi-a aplicat, în glu-

mă, o lovitură de carate la nivelul ochilor. Ferindu-mă instinctiv de lovitură, m-am dezechilibrat şi am plonjat, îmbrăcat, în râul care curgea în spatele meu.

Temându-se că am să mă supăr pe ea, Ileana a găsit o rezolvare originală a temerilor sale: a sărit şi ea în apă alături de mine, şi, tot îmbrăcată!

M-a prins în braţe şi, sărutându-mă, s-a întâmplat o minune: îi simţeam iarăşi catifeaua parfumată a buzelor, şi fiorul bucuriei vrăjite al sărutărilor sale, mi-a străbătut din nou trupul.

Am ridicat-o deasupra apei şi, traversând râul, am aşezat-o pe nisipul fierbinte al plajei. După ce am încercat – fără succes – să-i dau jos rochia care i se lipise de trup, am avut-o aşa, pe jumătate dezbrăcată (ca şi mine, dealtfel)!

Când am coborât din înălţimile albastre ale cerului, unde ne aruncase furtuna dragostei, şi ne-am privit, am izbucnit în nesfârşite hohote de râs. Speriaţi de ecoul reverberat de pădure, am fugit în apă, să nu ne vadă cineva, în ce hal arătam.

După ce ne-am întins hainele la soare să se usuce, ne-am plimbat goi prin pădure, precum Adam şi Eva prin Rai, cu deosebirea că nouă ne lipsea până şi insignifianta frunză de viţă!

Deşi Ileana nu era adepta împerecherilor multiple, nu a putut rezista ispitei „şarpelui" care-i mângâia, la fiecare îmbrăţişare, „minunea", iar eu nu am putut rezista ispitei de a nu muşca din merele de aur ce dansau în ritmuri fascinante, la fiecare mişcare a noii Eve, aşa că… inevitabilul s-a produs: am fost izgoniţi din Raiul răcoros al pădurii, în Iadul fierbinte al nisipului de pe malul râului, unde chinurile inimaginabilelor plăceri au luat sfârşit, o dată cu ţipetele înăbuşite de halucinanta încleştare a gurilor, flămânde de dragoste şi de dorinţa eternei contopiri a trupurilor şi a sufletelor celor două necredincioase fiinţe, într-una singură – pură şi nemuritoare – ca Stăpânul Universului!

In ziua următoare, am mâncat la grădina I.A.S.-ului, care

era chiar la marginea Pădurii Statului. Cum foamea noastră atingea cota maximă pe la ora două, de fiecare dată ajungeam la „restaurante”, la „spartul târgului”, când oamenii obişnuiţi răseseră totul de pe masă.

Aşa s-a întâmplat şi astăzi, dar nea Rafailă, amabil ca deobicei, s-a oferit să ne pregătească o salată sârbească – dacă mai răbdăm o jumătate de oră. Am acceptat „cu plăcere”.

Ca treaba să meargă mai repede, noi am făcut focul, iar gazda a adunat din grădină cinci-şase roşii, trei-patru ardei roşii româneşti şi un ardei iute (dar în limitele bunului simţ), pe care le-a pus la copt pe o tablă. Şi pentru că nu avea nici pâine, a aruncat în spuză şi câţiva cartofi.

Când roşiile şi ardeii s-au copt, le-a curăţat de coajă şi le-a tocat mărunt, împreună cu două cepe şi doi căţei de usturoi, după care le-a dat un praf de sare şi le-a înecat în ulei.

Trebuie să vă mărturisesc, cu mâna pe inimă, că n-am mâncat niciodată o mâncare mai gustoasă decât această „salată”. Am lins, la propriu, uriaşa strachină de pământ în care fusese salata, mai ales că omul ne mai tratase şi cu câte o ulcică de vin.

In cea de a treia zi, pentru că ne aflam la marginea de sud a Pădurii Statului – spre Bârca – la confluenţa Dăsnăţuiului cu Euruga (pârâul care curge pe lângă satul nostru), şi nu se găsea nici un „restaurant” prin apropiere, am hotărât să ne descurcăm singuri.

Deşi erau o mulţime de grădini şi bostane pe malul râului, nu se afla nici un om prin apropiere care să le păzească, aşa că, eu am „împrumutat” câţiva porumbi şi o lubeniţă, iar Ileana un pepene!

Am tulit-o repede în pădure cu prada, unde am pregătit cel mai original prânz: peşte la proţap şi scoici aromate cu ardei iute şi usturoi – în spuză, iar în loc de pâine, porumb copt. La desert: pepene, lubeniță, multe, multe sărutări şi... „alte bunătăți".

90

In ultima zi, foamea ne-a surprins la finalul unui epuizant concurs de înot contra curentului apei, pe Dăsnățui, în Pădurea Cerătului.

Cum cea mai apropiată sursă de hrană era ferma lui Brătăşanu, aflată la vreun kilometru de locul în care ne aflam, şi cum zootehniştii şi veterinarii de acolo îmi erau foarte buni prieteni, am considerat că ar fi momentul potrivit să le facem o vizită; mai ales că Ileana nu o văzuse niciodată, iar eu nu mai fusesem pe acolo de cinci ani.

Se zvonise atunci, în vara anului 1947, că terenurile agricole ale proprietarilor care nu şi le lucrează singuri, vor trece în proprietatea statului.

Pentru că terenurile noastre erau lucrate dintotdeauna de dijmaşi, tata, speriat, a convocat „consiliul de familie", format din mama, tanti Polina, tanti Gherghina (surorile tatei), bunica şi subsemnatul (pe post de observator).

Bunica, o femeie aprigă, care îşi crescuse singură cei şapte copii, a hotărât, fără să se mai consulte cu ceilalți:

– Mâine, vă duceți toți la secerat!

Eu am izbucnit în râs, imaginându-mi-i pe cei patru „agricultori" – care nu puseseră mâna, în viața lor, pe o seceră – adunând spicele, în mijlocul câmpiei încinse mai ceva decât cuptorul lui Ghindă, fierarul!

Bunica şi-a îndreptat amenințător spre mine bățul, pe care se sprijinea de obicei, şi a decretat:

– Nu râde, râtane! Te duci şi tu cu ei; să pui pe legătură!

– Nici de-al dracu' mamaie! Am fundul prea fin, ca să mi-l ardă soarele pe câmp!

Şi, cum se pregătea să mă altoiască cu ciomagul, am zbughit-o pe uşă afară.

Dimineața, devreme, mai mult adormiți decât treji, ne-am urcat în căruța unui vecin, care ne-a dus până la locul supliciului.

La început, am fost neplăcut surprins să constat, că ,,agri-

cultorii" chiar îşi luaseră în serios munca (eu trebuind să adun mănunchiurile de grâu şi să leg snopii, nu eram prea încântat de vrednicia lor) dar, după ora nouă, când se făcuse deja prea cald, perioadele de pauză la umbra porumbilor erau tot mai dese şi mai lungi, decât cele de muncă.

Pe la prânz, tata m-a trimis la conacul lui Brătăşanu, care se afla la câteva sute de metri, să aduc apă proaspătă.

Cum toată dimineața aşteptasem cu nerăbdare să văd conacul, am alergat într-un suflet până la păduricea de stejari seculari, printre care se ascundeau clădirile.

Am fost profund dezamăgit, când am constatat că nu erau nici alei mărginite de trandafiri şi nici clădiri monumentale, aşa cum văzusem la alte moşii. Părea mai degrabă o fermă din America de Sud, ascunsă în sălbăticia junglei. Singurul lucru care mi-a atras atenția, au fost două excavatoare albastre, ce se aflau pe fundul unei uriaşe gropi, şi care fuseseră aduse de fiul lui Brătăşanu pentru construcția unui lac cu fântâni arteziene, aşa cum văzuse el la Versailles.

Din nenorocire pentru el, a început în paralel şi construcţia unei fabrici de utilaje agricole în centrul Craiovei (cunoscută după naţionalizare ca uzina „7 Noiembrie”. Am spus din nenorocire, pentru că în timpul unei verificări a construcţiei, a căzut de la înălţime şi a murit.

După această tragedie, Brătăşanu a plecat definitiv la Paris, iar lucrările de modernizare a conacului au fost abandonate.

M-am întors, trist şi dezamăgit, la ai mei, care tocmai pregăteau masa.

După prânz, căldura lui Cuptor – devenită înăbuşitoare – l-a determinat pe tata să comande retragerea din faţa „inamicului”, care îi copleşise cu gradele sale.

Au plecat spre casă de-abia târându-şi picioarele, până la Dăsnăţui, unde au sărit în valurile răcoroase ale râului.

Remontaţi, au plecat spre sat cu hainele şiroind de apă.

92

Seara, tata a venit cu o ideie inedită (eu i-aş fi zis idioată – dacă aş fi avut curajul să o spun): să se îmbrace cu cămăşi de noapte, lungi până în pământ, din lada de zestre a bunicii! „Aşa ne va fi mai răcoare, mai ales dacă le îmbrăcăm pe pielea goală ”, şi-a încheiat tata discursul.

Pentru că ceilalţi l-au aprobat, i-am lăsat în plata Domnului şi am plecat în vizită la Ileana.

A doua zi, am fost nevoiţi să mergem pe jos până la lot, fiindcă nea Oprea, căruţaşul, plecase la Bistreţ după peşte (era un fel de negustor ambulant).

Când am ajuns acolo, deja începuse să se instaleze canicula, aşa că, „agricultorii” şi-au pus rapid cămăşile şi au purces la treabă.

A fost momentul în care am înțeles semnificația acelui neînțeles, pentru mine: „Cu un ochi râd şi cu celălalt plâng”.

Deşi aveam în fața ochilor cea mai hazlie scenă pe care am văzut-o vreodată, nu puteam nici măcar să zâmbesc; pentru că sufletul mi se frângea de jale privind femeile acestea care până ieri purtaseră rochii scumpe din mătase, şi la tata, care purta doar costume din stofă englezească, îmbrăcați în cămăşile acestea aspre din in topit, ca nişte călugări franciscani.

Dacă aş fi fost mai mare, cu siguranță aş fi luptat alături de Grupul de Rezistență Armată, ce se opunea comunizării țării.

Spre prânz, tata a îngenuncheat în țărână, şi înfigând cu obidă secera în pământ, şi-a lipit fruntea de pământul fierbinte şi i-a cerut iertare bunicii:

– Iartă-mă, mamă, că nu-ți pot păstra pământul pentru care te-ai luptat o viață, dar nu m-ai învățat cum să-l apăr. Nu pot şi nici nu ştiu cum să fac asta!

Am îngenuncheat lângă el şi, îmbrățişându-l, l-am încurajat:

– Lasă, tată, că niciodată n-am mâncat pâine de pe pământul ăsta! Pâinea noastră, cea de toate zilele, a fost adusă de tine

cu truda minții tale, nu cu cea a brațelor.

S-a ridicat şi, sprijinindu-se pe umărul meu, a anunțat predarea definitivă şi necondiționată a pământului bunicii, în mâinile sorții:

– Gata! Haideți acasă! Nu suntem noi, nici primii şi, poate, nici ultimii, care îşi pierd pământul.

Când i-au spus bunicii, contrar caracterului său voluntar, n-a comentat în nici un fel, doar s-a retras în camera ei, refuzând să mai mănânce şi să mai vorbească cu cineva, câteva zile.

După zborul acesta dureros în timp, să ne întoarcem la ziua aceea minunată de august când, fericiţi, eu şi cu Ileana alergam ţinându-ne de mână, prin colbul fierbinte al câmpiei, spre ferma lui Brătăşanu.

Când am pătruns în paradisul răcoros al pădurii, am fost întâmpinaţi de o armată de îngrijitori, care ne-au însoţit până la clădirea în care se aflau birourile zootehniştilor.

Am fost primiţi cu atâta căldură, încât, interminabilele lor îmbrăţişări şi sărutări riscau să ne facă să sucombăm de foame, dacă n-ar fi intervenit Mioara, soţia şefului de fermă, cu întrebarea tradiţională a românului, când îi trece pragul un străin:

– Măi, copii, voi aţi mâncat ?

– Nuuu ! Suntem gata să leşinăm de foame, dacă nu ne daţi ceva de mâncare! – am răspuns eu, ,,jumulindu-mă“ din mijlocul preaiubitorilor mei prieteni.

Când au auzit ce nenorocire se poate abate peste capetele prietenilor lor, aceştia ne-au luat pe sus şi ne-au dus în sala de mese a cantinei, unde geamurile zornăiau, ca la cutremur, de sforăiturile bucătarului.

Ca la o comandă, am ţipat toţi într-un glas:

– Ilieee!

Şi, pentru că acesta deschisese doar pe jumătate un ochi, cu care nu vedea pe nimeni, Gicu Brănescu, vărul meu, care

făcea şi el parte din rândul zootehniştilor, i-a ţipat în ureche:

– Scoală-te, mă, dracului, o dată! Lumea moare de foame şi tu dormi!

L-a înşfăcat apoi de chică, şi au dispărut amândoi în bucătărie, de unde a revenit, după doar două minute, cu o pâine şi cu o felie de brânză:

– Luați o gustare, până se face friptura.

Nici nu înghiţisem bine prima îmbucătură şi, ca prin farmec, au apărut pe masă două sticle cu vin negru de buturugă şi paharele aferente.

Gicu, care era liderul grupului, şi care mă domina şi pe mine – nu atât prin „prezența sa scenică", cât mai ales prin vârstă (toți aveau cel puțin zece ani mai mult decât mine), a chemat-o la ordine pe Mioara:

– Mioriță-laie, laie-bucălaie, aşa îți tratezi tu musafirii? Cu molan ordinar din care beau doar pălmaşii? Adu dracu' şi tu o sticlă de la tata popa (Mioara era fiică de preot), că doar ştii ce maț fin are Bebe!

„Oița" a părăsit puțin jenată încăperea şi a revenit cu o sticlă în care se zbătea, nerăbdătoare să iasă în lume – spre a-i bucura trupul şi sufletul – o licoare aurie.

Când am gustat din ea, mi s-a părut că sunt în Olimp, la masa lui Zeus, şi că o zeiță – cam durdulie – îmi toarnă în cupă nectarul fermecat al zeilor. Am vizitat multe crame şi am degustat nenumărate soiuri de vinuri – din cele mai renumite – dar nici unul nu se poate compara cu „vinul popesc" pe care l-am băut atunci (din păcate, pentru prima şi ultima oară).

Pentru cei interesați, iată rețeta: Se ia must din struguri de Riesling, culeşi toamna târziu, după ce au fost sărutați de prima brumă, şi se pune să fermenteze împreună cu miere de albine (neapărat de mai). După ce a dormit netulburat toată iarna, se pune în sticle primăvara, când parfumul vinului se

împleteşte cu cel al florilor de salcâm şi de tei, dulceaţa lui

devine comparabilă cu dulceaţa fină a fragilor sălbatici, iar

tăria sa este la fel de ameţitoare ca prima iubire, apărută în primăvara vieţii.

Lipseşte însă un „mic amănunt”: proporţia amestecului, cu care părintele Bachus, cum îi spunea ginerele socrului său, a plecat în lumea zeilor, fără să ne divulge secretul acestei licori.

Nu terminase Mitică, şeful fermei, să-mi povestească reţeta vinului, când, a apărut Ilie, împreună cu o femeie, cărând fiecare câte două farfurii pline cu muşchiuleţi, măduvioare, ficăţei şi fudulii (toate făcute la grătar).

Nu o să vă vină să credeţi, dar, deşi niciunul dintre noi nu era vreun gurmand, doar după câteva minute, farfuriile erau mai curate decât fuseseră vreodată. Şi fără ca altcineva, în afară de mine şi de Ileana, să se atingă de ele!

Ceilalţi mâncaseră mai înainte şi, oricum, fiind o fermă zootehnică, nu prea mai erau tentaţi de asemenea bunătăţi.

Ca desert, ne-au fost serviţi faguri de albine, pe care Mitică ne-a obligat să-i mâncăm cu ceară cu tot şi, pe deasupra, să bem o gură de vin după fiecare înghiţitură. Aş spune că au fost delicioşi, dacă nu ne-ar fi creat o problemă: Ileana putea să bea un pahar cu vin fără să se întâmple nimic deosebit, dar după cel de al doilea (pe care, acum, l-a băut cu fagurele) îşi pierdea controlul, devenind nu numai euforică, ci şi supervolubilă – acaparând atenţia tuturor, cu subiectele abordate (de care în mod normal s-ar fi ruşinat).

După „lupte seculare”, care au durat mai mult de o jumătate de oră, am reuşit să o smulg din mijlocul prietenilor,

care se amuzau copios de această latură necunoscută a Ilenei. Dumnezeu să-i ierte şi să-i aşeze la dreapta Sa – dar n-aş prea crede, la cât de ai dracului au fost la viaţa lor! Au furat (şi eu cu ei), s-au culcat cu toate femeile care le-au ieşit în cale (şi eu la fel), nişte bătăuşi şi nişte scandalagii (hop şi eu!). Şi, ca să n-o mai lungesc, au încălcat şi am încălcat toate legile Domnului şi ale oamenilor! Probabil că mă aşteaptă nerăbdă-

tori, pe prima stradă la dreapta când intri în Iad, în cazanul cu

smoală aromată cu pucioasă, al „aleşilor”.

Puţin supărat pe ea, nu m-am oprit din fugă până la Dăsnăţui, unde mi-am dat jos hainele şi am sărit în apă. După un minut sărea şi ea în râu, lângă mine. M-a prins în braţe, şi încolăcindu-şi picioarele în jurul meu, şi-a lipit gura de gura mea într-un sărut demenţial, care ne-a dus pe fundul râului.

Când am ieşit la suprafaţa apei eram sufocaţi – nu de lipsa oxigenului, cum aţi putea crede – ci de dorinţa nebună, nebună, de a face dragoste!

Şi, am făcut. Acolo, în apă!

Deşi mai încercasem odată cu Dorina, cobaiul meu în experienţele sexuale, nu reuşisem decât un eşec lamentabil.

De data asta însă, am descoperit o metodă extraordinară de a o face. In timpul orgasmului, în loc să zburăm spre al nouălea cer, noi am plonjat spre adâncurile râului, de unde am ieşit cu minţile sufocate de plăcere şi cu plămânii plini de apă.

Deşi curentul apei ne purtase vreo sută de metri de locul unde ne lăsasem hainele, şi deşi înghiţisem jumătate din apa râului, ne-am propus totuşi să mai repetăm această fantastică experienţă! (Al dracu’ Mitică, ce mai „Viagra” ne-a dat!)

Seara, după cele patru zile trăite cu maximă intensitate, în care importantă era doar clipa prezentă, Ileana mi-a amintit că mai există şi un viitor – unul destul de sumbru:

– Mâine, când pleci spre gară, te rog să treci să mă iei şi pe mine. Vreau să fiu lângă tine până în ultima clipă!

Un fior mi-a străbătut trupul, la gândul că n-am s-o mai văd atâtea luni (probabil până la vacanța de iarnă).

Am implorat-o să facă o excepție şi să doarmă la mine:

– Lenuş, iubirea mea eternă, dragostea mea neprețuită, blânda mea rază de lună, strălucirea de aur a pulberii de stele, te rog, te implor, rămâi la mine în noaptea asta! Vreau să-ți simt, pentru ultima oară, trupul fierbinte vibrând alături de mine, să mă adormi cu mângâierile buzelor şi mâinilor tale fermecate, te rog!

97

Deşi o adoram, exprimarea aceasta redundantă îmi fusese dictată de oportunistul din mine, care ştia că pe Ileana o încântă această exprimare extravagantă.

Zâmbind fericită, s-a culcat îmbrăcată lângă mine, şi m-a mângâiat până ce am adormit.

Când m-am trezit, Ileana nu mai era lângă mine. Probabil plecase imediat după ce mă adormise.

Deşi mă trezisem de mult, n-am coborât din pat până ce n-am fost „botezat” – cu o cană cu apă – aruncată în cap de prietenul meu, Gigi Alecu, tehnicianul veterinar, cu care trebuia să plec la Dobrun (satul său natal, aflat undeva pe lângă Balş), pentru a întări echipa lor de fotbal, într-o confruntare tradițională cu cea a altui sat, Osica de Jos. De la Dobrun voi pleca mai departe spre Braşov – cu o escală de patru zile la

Bucureşti – unde se desfăşoară Festivalul Mondial al Tineretului şi Studenţilor.

Pe la ora nouă, când am trecut s-o iau pe Ileana, m-a întâmpinat pe terasă, furios, Colonelul:

– Ce dracu' măi omule, n-ai putut găsi şi tu un post mai aproape? Te-ai dus la dracu-n praznic, ca s-o chinui pe Ileana! Cui o laşi acum? Vrei să moară de singurătate?

Am ridicat din umeri ca un idiot, şi am răspuns, la fel de idiot:

– Nu!

M-a privit nedumerit şi, făcând un gest de lehamite, a ieşit în stradă, trântind poarta după el.

Când am intrat în living şi am văzut ochii Ilenei, plini de lacrimi şi încercănaţi de nesomn, am înţeles furia Colonelului.

Am îmbrăţişat-o, i-am sărutat ochii înlăcrimaţi, părul şi buzele şi, îngenunchind la picioarele ei, i-am spus (hotărât lucru, astăzi este ziua mea „fastă" pentru ideile cretine):

– Lenuş, m-am hotărât: nu mai plec la Braşov! Mai bine mă duc la închisoare!

Ileana a îngenuncheat lîngă mine şi a replicat speriată:

– Ce-i cu tine, copile, ţi-ai pierdut minţile? Cum să te duci la închisoare? De-abia atunci aş muri! Nici nu vreau să mai aud asemenea cuvinte. Hai, sus! că pierdem trenul.

M-a ajutat să mă ridic, şi am pornit încet spre gară – pe calea ferată – unde eram feriţi de privirile curioase ale oamenilor.

După ce am trecut de cantonul de la marginea satului, ne-am lipit unul de celălalt, şi nu ne-am mai despărţit până la plecarea trenului.

Pe parcursul celor treizeci de minute, cât a durat drumul, nu am schimbat nici măcar un cuvânt.

Nici nu ar fi fost necesar. Privirile, mângâierile şi sărutările, ne transmiteau gândurile şi sentimentele, mult mai bine decât ar fi putut-o face cuvintele.

Am ajuns la gară o dată cu trenul. Alecu, care venise mai devreme cu surchiul cu bagajele, m-a smuls din braţele Ilenei şi m-a ajutat să urc pe scara vagonului, care se pusese deja în mişcare.

În clipa aceea, am mai avut o idee trăsnită (sper să fie ultima pe ziua de astăzi). Ideea în sine nu era chiar tâmpită: voiam ca Ileana să mă însoţească până la Craiova, dar modul de a o pune în aplicare era greu de calificat: cretinism? nebunie? sau şi una şi alta?

Pentru că trenul căpătase deja viteză, când am ajuns în dreptul impiegatului de mişcare, pe care îl cunoşteam, i-am strigat disperat:

– Mitică, opreşte, măi, trenul; să se urce şi Ileana!

Mitică m-a privit de parcă tocmai atunci m-ar fi surprins sărind gardul ospiciului şi, făcând un gest specific spre cap, a ţipat la mine:

– Ce ai, vere, te-ai sonat? Vrei să intru la pârnaie?

Pentru că trenul ieşise din gară, am murmurat în barbă:

– Momâie ceferistă! Ce mare lucru să opreşti un prăpădit de personal; doar nu ţi-am cerut să opreşti avionul de Sofia-

Moscova!

Lăsându-l în plata Domnului pe Mitică, am privit-o din nou pe Ileana, care rămăsese singură pe peron – nemişcată şi cu mâna ridicată, precum Statuia Libertății.

Anunțând libertatea cui? Pentru că eu mă simțeam în tren, ca un deținut la Sing-Sing, şi am vrut de câteva ori să sar jos şi să alerg înapoi la Ileana (mă şi mir că nu am făcut-o, în starea de confuzie în care mă aflam).

În gară la Segarcea, chiar am coborât, dar Alecu m-a urcat cu forța în vagon şi m-a supravegheat atent până la Craiova, să nu mai fac vreo prostie.

Deşi priveam pe fereastra vagonului, nu vedeam nimic din peisajul care-mi defila prin fața ochilor. Pe retină îmi rămăsese, imprimată pentru totdeauna (credeam eu), imaginea disperată a Ilenei; singură, cu ochii în lacrimi şi cu părul de aur fluturând în vânt, de parcă şi el mi-ar fi făcut un semn de adio.

În gara Craiovei, am aşteptat legătura spre Balş aproape două ore. Alecu, care era un tip simpatic, tupeist şi foarte volubil, a agățat un grup de fete care mergeau la Bucureşti la Festival, şi m-a introdus şi pe mine în cercul lor.

M-am lipit imediat de o minijupistă, care avea o fustă atât de scurtă, încât mă întrebam dacă nu cumva, din greşeală, îşi pusese în locul fustei cordeluța de şcolăriță!

Încet, încet, imaginea Ilenei s-a estompat, până a dispărut complet („năravul din fire n-are lecuire”) şi „mi-am intrat din nou în mână”.

După câteva ore eram la Dobrun, unde am descoperit că Alecu are o soră foarte frumoasă, dar care – din păcate – a fost expediată urgent să doarmă la nişte rude, atunci când frățiorul ei a văzut ochiadele pe care ni le aruncam unul, celuilalt.

A doua zi, pe la prânz, am pornit spre Osica, unde, spre regretul fanilor din Dobrun, am pierdut meciul.

După meci, gazdele ne-au invitat la un mic banchet, iar seara au organizat un bal în cinstea noastră, într-o uriaşă maga-

zie de cereale a fostului moşier. Cum magazia era acoperită cu tablă, şi cum soarele o bombardase toată ziua cu razele sale fierbinți, cu siguranță, temperatura ei nu era cu mult mai mică decât temperatura de fierbere a apei!

Pentru că am întârziat cam mult la banchet, am ajuns la bal aproape de miezul nopții. Spre surprinderea şi bucuria noastră, numărul fetelor era mult mai mare decât cel al băieților, motiv pentru care, foarte multe perechi de dansatori erau unisex.

Am ochit imediat, într-o asemenea pereche, o fată de vreo douăzecişicinci de ani, care îşi unduia cu mult talent rotunjimile trupului, precum o trestie în adierea vântului dimineții.

Fără să ne pierdem vremea, eu şi cu Alecu am despărțit perechea şi ne-am luat fiecare „prada”. După câteva dansuri, în timpul cărora i-am înşirat toate cuvintele de dragoste ale dicționarului limbii române, şi nu numai, şi am transpirat atât de mult, încât, şi dacă făceam baie în Olteț îmbrăcați, tot am fi fost mai puțin uzi, am ieşit la aer. Ne-am întins pe iarbă („sala de dans” era la marginea unei păduri) şi am încercat să „materializez dicționarul” dar, am fost respins categoric, şi cu o motivație „absolut rațională”:

– Ce impresie ți-ai face tu despre mine, dacă aş face dragoste cu tine, acum, când de-abia ne-am cunoscut? Ai spune că sunt o târfă!

Enervat (nu suport prostia şi drumul lung, şi acum le aveam pe amândouă în față), i-am replicat:

– Şi crezi că dacă am face-o peste trei zile, mi-aş schimba impresia? Eu sunt un pragmatic; când îmi place ceva, îl fac imediat, când nu-mi place, nu-l fac niciodată.

Comportamentul ei nu era ceva neobişnuit pentru vremea aceea. Din motive obscure, toate femeile cu o inteligenţă sub medie, se opuneau unei relaţii intime imediate. Mai fusesem pus în asemenea situaţii şi nu mă deranjase prea mult să mai aştept câteva zile dar, acum, nu aveam timpul necesar (plecam

peste o oră).

Neplăcut era şi faptul că nu-mi permitea nici măcar să-i ating anumite părţi erogene ale corpului, care m-ar fi ajutat să-i înfrâng rezistenţa. Dar şi mai neplăcut era frigul, care începuse să se instaleze o dată cu trecerea timpului, şi care îmi transformase îmbrăcămintea într-o carcasă de congelator, iar pielea mi se încreţise de frig ca o stofă reiată.

Cât priveşte apetitul sexual, acesta dispăruse cu desăvârşire, iar locul său fusese luat de o obsedantă dorinţă de răzbunare.

Punându-mi în aplicare toate tehnicile şi talentele în ale seducţiei, am reuşit până la urmă s-o fac să cedeze. În clipa în care am simţit că va intra în orgasm, m-am ridicat şi am plecat – savurându-mi dulcea satisfacţie a răzbunării – fără să mă las înduplecat de implorările şi, cu atât mai puţin, de blestemele care au urmat.

Dacă v-am povestit această întâmplare aproape grotescă, care îmi va atrage cu siguranţă antipatia doamnelor (deşi mi-am respectat întotdeauna partenerele – chiar dacă le-am minţit că le iubesc), am făcut-o pentru că ea, această femeie, ale cărei nume şi chip nu mi-au rămas în memorie nici o

secundă după ce am părăsit-o, mi-a schimbat în mod dramatic cursul vieții.

A fost o noapte de coşmar. Mă trezeam la fiecare cinci minute, transpirat, cu frisoane, dureri în piept şi cu o senzație înspăimântătoare de sufocare.

În revărsatul zorilor, l-am trezit pe Alecu, care dormea într-un pat alăturat, şi l-am rugat să-mi facă o frecție. Alecu, care nu se trezise încă din beție (pe drumul de întoarcere mai goliseră câteva sticle de vin), a luat un ulcior cu petrol lampant, l-a turnat peste mine şi s-a culcat la loc.

Pe la ora şapte, m-am îmbrăcat şi am ieşit în curte, la aer.

Sora lui Alecu, care dădea mâncare la păsări, când a văzut în ce hal arăt, m-a întrebat speriată:

– Ce ai pățit, Mocasin?

Mocasin era o poreclă, pe care mi-o dăduse Alecu, în urma unei întâmplări hazlii, şi cu care mă prezentase sorei sale.

In vara trecută, într-o seară, adusesem acasă, la Portăreşti, o profesoară, pe care o agățasem în trenul cu care făcea naveta Craiova-Afumați. Dintr-o politețe rău înțeleasă, fata îşi lăsase sandalele pe sală, iar Eki, câinele meu, care găsea că încălță-mintea din piele este o delicatesă, i-a înfulecat sandalele! Dimineața, când a vrut să se încalțe, ia sandalele de unde nu-s! M-am dus la magazinul din sat să-i cumpăr alte încălțări dar, spre ghinionul său, singura încălțăminte care i se potrivea era o pereche de mocasini negri (un fel de ghete din piele întoarsă).

Când a văzut-o pe fata aceea, îmbrăcată într-o rochie elegantă din mătase albă, cu ghetele acelea negre, în mijlocul verii – precum Fefeleaga lui Agârbiceanu – Alecu a leşinat de râs şi m-a poreclit Mocasin.

– Cred că am contractat o pneumonie. Am frisoane, transpir, mă sufoc…

– Vino cu mine!

M-a luat de mână şi m-a dus în curtea vecină, la o bătrână.

– Mamă Mărie, ia vezi, mata, ce are băiatul ăsta?

Mama Măria mi-a luat o mână între mâinile ei şi, după ce m-a privit atentă câteva clipe, a închis ochii şi şi-a trecut palmele peste faţa şi pieptul meu, apoi a decretat:

– Mamă, nu e bine!

A luat o mână de ierburi, din nişte săculeţi agăţaţi deasupra corlatei, şi le-a pus la fiert într-un mic ceaun. După ce le-a strecurat şi a pus o lingură de miere, mi-a dat să beau fiertura aceea (nu înainte de a fi boscorodit nu ştiu ce cuvinte magice deasupra ei).

Deşi era foarte amară şi cu o aromă puternică de cimbrişor, mă simţeam atât de rău, încât am băut-o fără ezitare. După o jumătate de oră, senzaţia de sufocare dispăruse!

Cu toate că fac alergie când aud cuvântul vrăjitoare, trebu-

ie să recunosc, că leacul bătrânei mi-a salvat viaţa. În drum spre halta Şopârliţa, de unde trebuia să iau trenul spre Bucureşti, ne-am oprit la Olteţ, unde mi-am făcut baie şi l-am obligat pe Alecu să mă frecţioneze cu izmă sălbatică, pentru a scăpa de mirosul de petrol.

Leacul mamei Măria şi frecţia cu izmă a lui Alecu m-au făcut să mă simt mai bine şi să dorm tot drumul până la Bucureşti.

Cum am coborât din tren, am intrat în prima farmacie care mi-a ieşit în cale, şi am înghiţit două aspirine, după care mi-am

continuat drumul pe Calea Griviței, spre vila unchiului Nae (fratele lui Popescu de la Portăreşti), care se afla la câteva sute de metri de Gara de Nord.

După o oră de taclale, timp în care i-am pus la curent cu ultimele evenimente petrecute la Portăreşti, m-au lăsat să mă odihnesc în camera lui Titel Bâzdoacă, vărul meu, care fiind nu ştiu ce mahăr prin Ministerul Apărării Naționale, era plecat în inspecție prin țară.

Seara, deşi nu mă simțeam prea bine, n-am rezistat ispitei de a face o escapadă până în centrul oraşului, unde am întâlnit mii de tineri de toate naționalitățile, rasele şi religiile, care dansau Perinița.

Probabil că, în următorii zece ani, a fost cel mai la modă dans de pe mapamond. El dădea libertatea, fără nici un fel de restricții, ca toți tinerii, indiferent de rasă sau religie, să se sărute în public.

Ajuns în fața Ministerului de Finanțe, unde se întindea o horă imensă, în mijlocul căreia dansau şi se sărutau zeci de tineri, am intrat şi eu în joc.

După ce am sărutat câteva blonde nordice, s-a lipit de mine o africană. Mă săruta cu atâta pasiune, de parcă aş fi fost iubitul ei din totdeauna (probabil, bronzul meu maroniu, părul creț şi botul de urangutan, o făceau să creadă că sunt şi eu un negroid).

104

Apropo de botul de urangutan. In primăvara în care împlinisem şaisprezece ani, am observat, într-o dimineață, că buzele mele – şi aşa senzuale – deveniseră „supersenzuale”. Speriat, am consultat toți medicii Craiovei, iar în vacanța mare, şi pe cei de la Bucureşti şi Timişoara. Fără rezultat.

Ultima mea speranță, profesorul Iuliu Hațeganu de la Cluj, la care am fost cu tanti Polina, m-a trimis (destul de sceptic) la un coleg din Clinica Universitară, să-mi dea un medicament.

Aşteptând să intru la medic, o fată, cam de aceeaşi vârstă ca mine, m-a întrebat ceva în limba magheară. Politicos, am răspuns prompt:

– Nem tudom (erau singurele cuvinte din limba maghea-ră pe care le cunoşteam!).

Fata, crezând că vorbim aceeaşi limbă, a început să-mi povestească ceva hazliu. Am dedus asta, pentru că râdea continuu, şi eu o acompaniam, râzând însă de situația creată. La un moment dat, probabil terminând povestea, m-a întrebat ceva, dar eu neînțelegând limba, am continuat să râd, ca prostul.

S-a ridicat şi, privindu-mă atentă câteva clipe, m-a întrebat în limba română:

– Domnule, dumneata ştii limba magheară?

– Nu, domnişoară... sunt oltean!

– Atunci, de ce dracu' m-ai lăsat să vorbesc, ca proasta, o jumătate de oră?

Când i-am povestit profesorului întâmplarea, după ce s-a oprit cu greu din râs, a hotărât să-mi facă o favoare pe care n-o mai făcuse nimănui:

– Oltene, pentru că eşti atât de simpatic, n-ai să mai aştepți la rând; să intri prin spatele casei. Şi mi-a arătat o uşă ce se deschidea spre grădina din spatele clădirii (consultațiile le dădea la el acasă, şi în fiecare zi veneau zeci de oameni din toată țara).

Din nefericire pentru mine, rezultatul tratamentului a fost

nul.

Intors acasă, într-o seară, când trebuia să merg la un spectacol cu iubita mea şi cu prietena acesteia (o fată frumoasă, dar care se machia foarte urât), enervat că nu-şi mai termina operația de „înfrumusețare", am țipat la ea:

– Hai dracu' o dată, că te-ai boit mai ceva decât o sorcovă! Parcă eşti o paiață!

Riposta ei a fost devastatoare pentru mine:

– Uite cine vorbeşte, africanul naibii!... Bot de urangutan!

Am fost atât de afectat, încât, o lună aproape, nu am mai ieşit din casă.

Spre norocul meu, am găsit la unchiul Ionică Bâzdoacă o carte, „Yoga, sugestia, autosugestia şi hipnotismul", pe care am studiat-o cu atenție şi am pus în aplicare toate indicațiile autorului.

Până în toamnă, când am plecat la şcoală, nu numai că îmi revenisem aproape complet (rămăsesem totuşi uşor introvertit), dar reuşeam cu şi mai multă uşurință să-mi cuceresc şi să-mi domin „sclavele".

Deşi mă înțelegeam foarte bine cu negresa (vorbeam amândoi fluent limba franceză), şi eram deosebit de interesat să aflu cum face dragoste o africană, la un moment dat, am zărit pe trotuar – într-un grup de japoneze – o tânără de vreo şaptesprezece-optsprezece ani, care mă privea într-un mod atât de ciudat, încât am pornit spre ea, ca în transă, lăsându-mi partenera stupefiată, în mijlocul dansului.

Probabil că sunt dotat de Mama Natură cu un fel de scaner foarte sofisticat, care pătrunde dincolo de fața văzută a lucrurilor, şi-mi relevă, cu maximă precizie, ce se ascunde în spatele unui chip – fie el zâmbitor sau încruntat. Pentru mine

este suficientă o singură privire, pentru a-mi da seama dacă omul din fața mea mă iubeşte, mă urăşte, sau îi sunt indiferent.

Japoneza mă iubea! Şi, coincidență, şi eu o iubeam! (Credeți că sunt nebun? Poate, dar aşa mi-am „cules" toate

„victimele", şi nu am fost refuzat nici măcar o dată!)

Când m-am apropiat de ea, mica japoneză mi-a venit în întâmpinare şi m-a prins de mână – încă înainte de a o fi invitat la dans!

Am condus-o în mijlocul dansatorilor, şi fără să fi dansat nici o clipă, am aşternut batista pe asfalt şi am îngenuncheat amîndoi pe ea. Am sărutat-o uşor, doar atingându-i buzele (aşa cum mă învățase Ileana), şi am vrut să mă ridic dar, mica vrăjitoare niponă m-a înlănțuit cu brațele ei fragile şi m-a sărutat lung, lung şi apăsat. Ne-am ridicat şi am dansat, şi la fiecare treizeci de secunde întindeam batista pe jos şi ne sărutam.

Nu ştiu cât am dansat, poate o oră, dar când am condus-o la locul de unde o luasem, nu le-am mai găsit pe celelalte nipone. A fost uimită şi speriată. Probabil că necunoscând oraşul, se temea că nu va reuşi să mai ajungă la locul de cazare.

Am întrebat-o prin semne (nu cunoştea nici o limbă străină), unde locuieşte, şi tot prin semne, m-am oferit să o însoțesc până acolo, după ce mi-a spus, cu ciripitul ei de vrabie îndrăgostită:

– Liceul Gheorghe Şincai.

Am condus-o până acolo, întrebând tinerii de pe stradă, pentru că nici eu nu cunoşteam Bucureştiul mai mult decât Cio-Cio-San (îi spuneam aşa, pentru că numele ei adevărat era imposibil de pronunțat).

La despărțire, am întrebat-o dacă vrea să ne întâlnim a doua zi la ora nouă, în fața liceului. A fost de acord.

Dimineața, eram în fața liceului încă de la ora opt şi jumătate, când, oarecum surprinzător pentru mine (nu mă aşteptam să vină), a apărut îmbrăcată într-un chimono roşu cu desene aurii, specifice Orientului, iar puțin mai târziu au sosit şi celelalte colege; însoțite de trei tineri japonezi, care duceau cu ei câteva instrumente muzicale tradiționale japoneze.

Cio-Cio-San încerca de câteva minute să mă facă să înțe-

leg ceva, repetând cuvântul Herăstrău. Pentru că era atât de stâlcit de pronunția ei (Hestă), nu am înțeles nimic, până în clipa în care a sosit un autobuz, din care a coborât responsabilul român al grupului, care m-a lămurit:

– Mergem în parcul Herăstrău, unde vor prezenta un spectacol de muzică tradițională japoneză.

M-am urcat cu ei în autobuz, şi după spectacolul în care mica sirenă niponă părea să fie vedeta, am luat-o şi am dus-o în Cişmigiu (era singura zonă a Bucureştiului pe care o cunoşteam).

Am luat o barcă şi ne-am plimbat liniştiți pe lac, până ce un bucureştean, care se plimba şi el cu o fată, a venit cu o idee trăsnită:

– Hai să împingem bărcile, conduse de străini, sub jetul artezienei aflată în mijlocul lacului!

Ideea părându-mi-se amuzantă, am acceptat imediat:

– La ataaac, înainte!

După ce am udat câteva perechi, un grup de francezi, care priveau amuzați de pe mal, luptele navale dintre ,,pirații

români” şi „nevinovații străini”, au luat câteva bărci şi ne-au împins şi ei sub ploaia artezienei.

Ud până la piele (Cio-Cio-San fiind la celălalt capăt al bărcii scăpase neatinsă), am luat-o de mână şi am plecat împreună spre unchiul Nae, ca să-mi schimb hainele ude.

Când am ajuns acasă, am găsit gazdele la masă. Incântați, să vadă pe viu o japoneză, îmbrăcată cu tradiționalul chimono şi purtând în brațe un instrument muzical la fel de tradițional (un fel de oală înfiptă în capătul unui ciomag!), au invitat-o la masă.

După ce mi-am schimbat hainele, am revenit în sufragerie, unde mica japoneză savura gustoasele preparate româneşti.

După masă, în timp ce toți ceilalți îşi beau cafelele, mica prințesă niponă s-a aşezat pe covor şi ne-a delectat cu cântecele ei tradiționale. Entuziasmați, au invitat-o să mai trea-

că pe la ei, cât timp va mai rămâne în Bucureşti. (Am aflat ulterior, că a trecut să-şi ia rămas bun, atunci când a părăsit definitiv România.)

A doua zi, la ora nouă, eram din nou în fața liceului, şi din nou a venit autobuzul, care de data aceasta, ne-a dus să vizităm mănăstirea Cernica şi minunata zonă înconjurătoare, urmând ca la ora şase, să participe la un concert, împreună cu alte grupuri de muzică populară, la Teatrul Național.

La ieşirea de la spectacol, mi s-a rupt cureaua sandalei – aceeaşi pe care o rupsesem eu la Ileana, cu un an în urmă, şi pe care mi-o „reparase“ Țară-Lungă, un inegalabil farsor Chiorpec de Portăreşti (de fapt, era urmaşul lui Creangă, refugiat în ’44 în satul nostru).

Avea un atelier de cizmărie, pe care îl botezasem ,,Casa Groazei", pentru că, atunci când intram acolo, Iadul îşi muta sediul pe pământ. Când deschideam uşa, îmi cădea o cană cu apă în cap. A doua zi, cu lecția învățată, deschideam uşa cu piciorul, şi trecând pragul rânjind triumfător, iar îmi cădea ,,botezul Domnului" pe cap – comandat cu o sfoară de Chiorpec! Ud şi enervat, mă aşezam pe scaun, şi-mi penetra posteriorul (în partea cea mai sensibilă), cel puțin o piuneză! După ce măturam restul piunezelor cu care nu ,,făcusem cunoştință", mă aşezam liniştit pe scaun dar, nemernicul găurise scaunul şi montase un dispozitiv cu un ac, pe care îl comanda cu o sfoară legată de picior, şi iarăşi zburam spre tavan, urlând de durere. După câteva minute, timp în care îi ridicam nenumărate ,,osanale" maică-si, care adusese pe lume un asemenea animal, mă aşezam pe pat. Mare greşeală! Patul era ,,semănat" cu piuneze, pe sub pled, ca un câmp de luptă cu mine. Săream din nou în sus, cu fundul ciuruit ca o perniță de ace şi, exasperat, mă repezeam la el să-l linşez. Nu fugea! Mă întâmpina cu o mutră spăşită şi cu un pahar cu vin, în care era... oțet (sau altă porcărie, numai vin, nu). După ce îi trăgeam un şut în fund, îmi oferea o țigară drept împăcare (pipa păcii). La

cel de al treilea fum, țigara exploda şi-mi umplea mutra cu negru de fum, mai ceva decât a unui miner ieşit din şut.

Dumnezeu să-l aibă în pază, deşi nu cred, pentru că mi-am ales prietenii după principiul ,,cine se aseamănă, se adună", aşa că, la ,,calitățile" lui, mă aşteaptă şi el, ca şi ceilalți prieteni, în căzănelul cu smoală al lui Scaraoschi.

Când am ajuns acasă, m-am întins epuizat pe pat, iar Cio-Cio-San mi-a dat jos sandalele şi mi-a masat piciorul pe care îl târâsem doi kilometri.

Am tras-o lângă mine în pat, şi după multe mângâieri şi sărutări, i-am dat jos chimonoul – ajutat şi de ea, pentru că nu reuşeam să-i desfac centura aceea sofisticată – şi i-am admirat corpul frumos de sirenă, încă nematurizat, şi sânii aurii şi alungiţi, ca nişte lămâi bine dezvoltate, din mijlocul cărora răsărea un sfârc din ciocolată cu lapte, dulce, dulce.

Când mi-am coborât privirea mai jos, spre coapse, am rămas uimit când am văzut forma neobişnuită a acelui magic triunghi care acoperă ,,minunea" unei femei. Spre deosebire de cârlionţii femeilor, pe care îi văzusem până acum, părul ei era absolut drept şi semăna cu . . . barba unui ţap!

Am izbucnit într-un nebun hohot de râs, din care nu mă mai puteam opri. Fata s-a uitat nedumerită la mine şi... a început să plângă.

Am luat-o în braţe, am mângâiat-o şi am sărutat-o până s-a liniştit, apoi i-am arătat, pe viu, diferenţa dintre un european şi o japoneză (de fapt, nici acum nu ştiu, dacă toate japonezele sunt dotate cu... barbă, sau doar ea era aşa).

M-a privit atentă câteva clipe, apoi, a atins cu teamă parcă, ,,Triunghiul Bermudelor" şi falusul, şi a izbucnit şi ea în râs.

După ce ne-am oprit din râs, am început din nou ,,pregătirea", sărutându-i gura şi ,,lămâiţele", apoi pântecul şi coapsele, şi mângâindu-i ,,minunea", am constatat – cu stupoare – că era virgină!

De ce cu stupoare? Pentru că eu eram... *virginofob!*

110

În decembrie, înainte de a pleca la Reşiţa, am profitat de ocazie că mătuşa lui Lari, iubita mea, era plecată la ţară să-şi taie porcul, şi m-am dus la ea acasă, hotărât s-o deflorez.

Auzisem atâtea poveşti despre asta, încât voiam să trăiesc şi eu un asemenea „deliciu”.

A fost îngrozitor! Lacrimile şi gemetele de durere ale fetei, şi sângele care se întinsese pe toată zona genitală, a mea şi a ei, mi-a indus o nesfârşită stare de silă faţă de mine, de ea, şi de tot universul. Am plecat de acolo cu o durere îngrozitoare de cap şi cu o şi mai îngrozitoare senzaţie de iminentă vomă.

Nu am mai întâlnit-o niciodată pe Lari dar, în iunie, o cunoştinţă comună mi-a spus că a rămas gravidă şi că mătuşa ei a trimis-o la o altă mătuşă, la Bucureşti, să nască.

Vestea m-a lovit ca un trăznet. Deşi este greu de crezut, sunt un tip absolut moral. (Jocul de-a dragostea nu l-am inventat eu, şi nu sunt decât unul dintre miliardele de practicanţi; poate ceva mai talentat decât alţii.)

Faptul că Lari era gravidă, mă obliga să-mi fac datoria şi să mă căsătoresc cu ea! În luarea acestei decizii, a cântărit greu şi faptul că Lari, ai cărei părinţi muriseră cu doar un an în urmă, într-un accident, era de o timiditate şi o cuminţenie ieşite din comun, iar eu reuşisem să-i distrug viaţa acestei fete necăjite.

M-am dus la mătuşa ei, care locuia într-o căsuţă pe strada Frunze, şi am sunat la poartă. Când a deschis poarta, nu am apucat să spun decât:

– Sărut mâna, tanti...

În clipa următoare, mi-a trântit poarta în nas, ţipând:

– Tu? Nemernicule! Criminalule! Dispari imediat de aici, până nu chem Miliţia!

A dispărut apoi în casă, lăsându-mă în plata Domnului.

M-a lăsat cu adevărat în plata Domnului, care m-a pus să plătesc cu vârf şi îndesat pentru această greşeală.

Spre bucuria şi liniştea mea, am aflat că în primăvară, Lari

s-a căsătorit cu un ofițer de la Securitate, care o iubea foarte mult, şi care a înfiat şi copilul (nu toți securiştii au fost nişte criminali).

Am coborât încet din pat, m-am îmbrăcat, apoi am ajutat-o şi pe ea să-şi pună chimonoul. În tot acest timp mă privea siderată, neînțelegând ce s-a întâmplat şi, probabil, n-a aflat niciodată motivul pentru care nu am făcut dragoste cu ea.

Am plecat tăcuți (asta însemnând fără semne, fără îmbrățişări şi fără sărutări), spre centru. Ajunşi în Piața Universității, am intrat în restaurantul Havana, unde mâncam de obicei – ascultând muzică bună sau dansând.

Spre deosebire de alte ocazii, când eu beam o bere şi Cio-Cio-San un suc, de data aceasta am comandat o sticlă cu vin de Murfatlar demisec, pe care am băut-o împreună. Puțin grizați şi euforici, am început să dansăm, să ne mângâiem, să ne sărutăm şi... să plângem, atrăgând privirile uimite ale consumatorilor, de a vedea o idilă între o japoneză autentică şi un român.

Am condus-o până la cămin cântând - cât ne ținea gura - Internaționala, acompaniați fiind, de megafoanele instalate pe stradă!

În zilele următoare, întâlnirile s-au desfăşurat în acelaşi mod ca şi în zilele precedente, cu deosebirea că în seara ultimei zile, când trebuia să plec spre Braşov, a venit întregul grup pentru a-şi lua rămas bun.

Dacă despărțirea de grup a fost emoționantă, despărțirea de Cio-Cio-San a fost o adevărată dramă.

După ce ne-am îmbrățişat şi ne-am sărutat de zeci de ori, o colegă a luat-o pe după umeri şi a plecat cu ea spre poarta liceului.

După câțiva paşi, s-a desprins din îmbrățişarea colegei şi, împreunându-şi mâinile ca pentru rugăciune, s-a înclinat adânc spre pământ. Era semnul ei obişnuit, prin care îmi spunea că mă iubeşte.

Cutremurat de emoție, i-am răspuns:

– Adio, Floare de Lotus! Adio, Mică Sirenă! Dacă ne-am fi întâlnit în alte împrejurări, tu ai fi fost Zeița mea adorată, alături de Ileana!

Parcă înțelegându-mi cuvintele, a alergat la mine, hohotind de plâns, aşa cum nu am mai văzut o altă fată.

Colega ei a reuşit cu greu să o desprindă din brațele mele, dar nu înainte de a-şi fi desprins de la gât un şnur din piele, pe care era prins un mic stilet, cu mânerul sub forma unui cal din fildeş şi argint, ca şi teaca, pe care mi l-a pus în palmă. Neavând nimic la îndemână pe care să i-l ofer ca amintire, mi-am scos ceasul de la mână (un ceas din argint pe care-l primisem cadou de la mama, la cea de a douăsprezecea aniversare), şi i l-am prins pe braț.

Cu trupul şi sufletul zdrobite de durere, am plecat încet spre casă, strângând uşor în palmă stiletul acela micuț, care pentru mine reprezenta propria-i inimă, pe care mi-o lăsase în eternă păstrare.

Din păcate, stiletul acesta, care era o bijuterie de artă mortală (avea cincisprezece centimetri), l-am făcut „cadou”, după cincisprezece ani, directorului soției, ca să nu o restructureze! (Insistase zadarnic pe lângă mine să i-l vând, de când îl văzuse în urmă cu un an, dar, acum, l-a primit gratuit.)

Iartă-l, gingaşă Floare de Cireş, pe Iuda, cel ce ți-a vândut inima doar pentru o coajă de pâine!

Din îndepărtata Românie, *morituri te salutant,* Micuță Cometă japoneză, care mi-ai luminat viața pentru o clipă, cu strălucirea ta sublimă – dacă sufletul tău nobil, nu pluteşte deja deasupra înălțimilor înzăpezite ale muntelui tău sfânt, Fuji-Yama!

Am ajuns la Braşov dimineața, devreme, fără să fi dormit nici măcar un minut. Epuizat fizic şi psihic, m-am prezentat la directorul uzinei, care văzând cât de rău arătam, l-a rugat pe directorul administrativ să mă ducă la cămin, unde mi se pregătise o cameră, urmând ca după-amiază, la ora patru, să

vină el, să mă prezinte antrenorului.

La ora patru eram la stadion, unde jucătorii, împărțiți în două echipe, tocmai începeau un meci. Am fost introdus şi eu într-o echipă, iar antrenorul a fost încântat de tehnica mea, dar nu şi de condiția fizică (după câteva sprinturi şi driblinguri, sufocat, am cerut înlocuirea!).

A doua zi, duminică, am asistat, împreună cu directorul, la meciul oficial, câştigat cu dificultate de gazde, după un joc haotic (le lipsea un coordonator de joc la mijlocul terenului). Poate că eu aş fi fost acela, dacă a doua zi, la controlul medical, radiologul nu mi-ar fi pus un diagnostic înspăimântător: T.B.C pulmonar!

Ingrozit (Nicu Rodu, vărul meu, murise de aceeaşi boală), m-am urcat în primul tren şi am plecat spre Portăreşti.

Ajuns acasă în jurul prânzului (a doua zi), vecinii mei, care ştiau că în asemenea ocazii pot găsi la mine o prăjitură şi un pahar cu vin, au năvălit cu mic, cu mare, umplând camera.

Mama, surprinsă de neaşteptata mea revenire, şi presimțind că mi s-a întâmplat ceva rău, după ce m-a îmbrățişat, m-a

privit lung şi întrebător, fără să îndrăznească să dea glas temerilor sale.

Ne mai putând suporta tăcerea aceea chinuitoare, i-am spus cu glasul înecat de plâns:

– Sunt bolnav de tuberculoză!

Ce a urmat este greu de descris, dar imaginați-vă o înmormântare cu bocete şi toate cele, în care ,,mortul" este încă viu (fizic), dar absolut mort (psihic)… de frică!

Când scena aceasta, de un comic suprarealist, devenise de-a dreptul macabră, şi ,,mortul" simțea că se cam ,,duce" cu adevărat ,,dincolo", uşa s-a deschis la perete, şi glasul Ilenei a răsunat în încăpere:

– Ce-i aici? A murit cineva? Ieşiți imediat afară!

Oamenii s-au bulucit pe uşă afară, iar Ileana a continuat mai liniştită:

– Cretinii naibii!!

A vrut să spună ceva mamei, care continua să plângă, dar a renunțat. Ne-a luat pe amândoi pe după umeri, şi după ce ne-a aşezat pe pat, m-a întrebat:

– Ce s-a întâmplat, dragule?

I-am întins, fără vreun cuvânt, hârtia de la medicul radiolog, pe care a citit-o cu glas tare:

– Infiltrat T. B. C. pulmon drept, lob superior, de mărimea unei cireşe.

După ce a terminat de citit, m-a ridicat de pe pat, m-a sărutat pe gură (nu mai făcuse asta niciodată în fața mamei), şi a început să danseze prin cameră!

Când mi-a surprins privirea contrariată, a izbucnit în râs, şi după ce m-a mai sărutat o dată, ne-a ţinut o prelegere despre tuberculoză, încheiată astfel:

– Ceea ce ai tu, este doar o fază incipientă, şi care se vindecă şi netratată – doar prin odihnă şi alimentaţie corespunzătoare – dar, acum, că au apărut două medicamente care vor eradica tuberculoza (Streptomicina şi Remifonul), mâine mă duc la Craiova şi ţi le aduc.

Observând durerea şi neîncrederea aşternute pe faţa mamei, i-a spus zâmbind:

– Draga mea, nu trebuie să fii îngrijorată; „buruiana" noastră dragă nu va pieri – atâta timp cât eu voi mai fi aici (?!).

In seara următoare, mi-a adus zece flacoane de Streptomicină şi un flacon de Remifon (Hidrazidă), refuzând să-mi spună cât au costat.

Peste o săptămână, cu banii luaţi pe o vacă elveţiană, vândută de tata, am mai cumpărat aceeaşi cantitate de medicamente de la acelaşi evreu, care locuia pe strada Unirii, lângă biserica Mântuleasa.

După ce m-am tocmit cu el o oră întreagă (îmi cerea o vacă şi jumătate!), a acceptat doar banii luaţi pe vaca vândută, însă mi-a reproşat încă o oră, că l-am... jefuit!

115

Deşi Ileana, pentru a mă proteja, refuza cu obstinaţie să facem dragoste, ajunsesem atât de expert încât, cu câteva sărutări şi mângâieri, în locuri numai de mine ştiute, o făceam să cedeze.

După ce cobora din Paradis, supărată pe mine dar şi pe ea, îşi punea cenuşă în cap, iar mie tăciuni aprinşi:

– O Doamne! Sunt o nimfomană neruşinată dacă mă las sedusă de fiecare dată de tine – un obsedat sexual! Avea dreptate Popescu când spunea că eşti cea mai a naibii buruiană pe care a văzut-o omenirea vreodată!

Ca să mă amuz, începeam iarăşi să o sărut şi să o mângâi prin locurile acelea secrete, dar, parcă trezită dintr-un vis urât, se smulgea din braţele mele şi fugea, speriată, afară din cameră.

Prin uşa întredeschisă, ţipa la mine:

– Copil psihopat! Maşină de făcut sex! N-am să mai vin niciodată pe la tine! Am să te las să mori de foame! (De când eram bolnav, venea zilnic cu prăjituri, şi o şi ajuta pe mama să-mi pregătească masa.)

Dacă ar fi ştiut, draga de ea, că aproape în fiecare zi făceam dragoste cu Dorina, care îmi satisfăcea toate fanteziile sexuale (nu ştiu dacă era la fel de nebună ca mine, sau doar proastă deşi, uneori, venea cu idei chiar mai trăsnite decât ale mele)!

După o lună de tratament, rezultatul a fost uluitor: dispariţia completă a infiltratului de pe imaginea radiografului!

A fost o perioadă extrem de frustrantă. Mi se interzisese să mai joc fotbal, să alerg, să înot şi să fac exerciţii de gimnastică la bara fixă (la sugestia Ilenei, tata demontase bara). Mi se interzisese chiar să mai fac dragoste!

Cum această ultimă interdicţie era greu de suportat (dar la fel de greu de supravegheat), continuam să mă întâlnesc cu Dorina în miez de noapte, când, în timpul orgasmului, camera răsuna de urletul ei prelung, de lup flămând de dragoste.

Deşi exigenţele impuse păreau rezonabile la început, iar discuţiile cu Ileana, lectura unei cărţi interesante şi întâlnirile nocturne cu Dorina, suficiente pentru desfăşurarea unei vieţi normale, după un timp, toate aceste preocupări deveniseră de o monotonie atât de ucigătoare, încât fusesem cuprins de o profundă stare de alienare.

Cu toate că la suprafaţă par un om al secolului al XXV-lea, de undeva, ascuns în profunzimile fiinţei mele, instinctul de autoapărare agresivă al străbunilor, care au trăit cu zeci de milenii în urmă, transpare ori de câte ori sunt în primejdie. Mintea mea întortocheată (după cum plastic o caracterizase psiho-grafologul acela de la Ministerul Transporturilor), a găsit o ieşire din această insuportabilă lâncezeală.

Dacă mai înainte mă întreceam cu cei din jur pe tema capacităţilor fizice şi intelectuale, de data aceasta îmi propuneam să mă întrec cu mine însumi – pe o singură temă: CUCERIREA TUTUROR FEMEILOR! (Cu prioritate absolută, a celor care par a fi cele mai inaccesibile.)

Prima „victimă" şi, în acelaşi timp, primul meu trofeu, urma să fie „Amazoana" (pe numele ei adevărat – Marta), o ingineră zootehnistă de vreo treizeci de ani, căsătorită cu directorul I.A.S.-ului din comună, şi care, având în îngrijire şi o mică herghelie de cai de rasă arabă, era o călăreaţă desăvârşită.

Porecla o primise în primăvară, când primise de la o altă herghelie, de prin Banat, un splendid armăsar pur-sânge arab, care omorâse acolo un îngrijitor, şi nu mai voia nimeni să se apropie de el.

Marta, prin nu ştiu ce minune, se împrietenise cu el şi reuşise, în mai puţin de o lună, să-l călărească şi să-l înhame la surchi.

Era singura! Nici măcar Gicu Brănescu, vărul meu, care fusese administratorul moşiei unchiului Nae, la Drăgăşani, şi

care luase ore de echitație (făcea parte din protocolul marilor familii), nu încercase să se apropie de Fulger, deşi avea şi el

acasă un cal asemănător, primit în dar de la unchiul Nae.

Amazoana era nu numai frumoasă, dar avea şi ceva provocator în atitudinea ei; ceva care atrăgea bărbații, la fel ca o lumânare, fluturii, dar, tot ca o lumânare, le „ardea aripile". Pe cât de atrăgătoare era când tăcea, tot pe atât de nesuferită devenea când vorbea. Nu că ar fi avut o voce neplăcută, dimpotrivă, avea o voce neobişnuit de melodioasă, dar în discuțiile cu bărbații – indiferent de tema abordată – era crispată şi dură ca un diamant.

Cunoscând foarte bine caracterul Amazoanei, hotărârea mea de a o cuceri părea mai mult decât hazardată, părea doar un simplu şi sigur suicid.

Intr-o zi, la o petrecere, în timp ce dansam cu ea (era o excelentă dansatoare), i-am pus o întrebare, pe care probabil nimeni nu i-o mai pusese:

– Marta, de ce urăşti tu bărbații?

– Pentru că sunt răi, proşti şi laşi! Mai ales voi, oltenii (ea era din Țara Moților), numai gura e de voi!

Deşi duritatea răspunsului era aşteptată, tot am fost puțin descumpănit. După ce mi-am revenit din surpriză, i-am replicat, puțin iritat:

– Bine, pot fi de acord cu tine că oltenii nu sunt cei mai deştepți din țară, dar nici moții tăi nu excelează! În ceea ce priveşte laşitatea oltenilor, aş vrea exemple concrete, nu doar vorbe fără acoperire.

– Cel mai elocvent exemplu este cazul lui Fulger. De astă primăvară şi până azi, nimeni nu a îndrăznit să se apropie de el. Dacă eram la Abrud, cel puţin un om ar fi sărit în ajutorul meu.

– Te-ai gândit vreodată că laşitatea şi prudenţa sunt două atitudini diferite? De ce şi-ar risca viaţa, fără rost, un om normal? O va face cu siguranţă, doar atunci când este puternic motivat de dragoste – pentru ceva sau pentru cineva... Haidem la padoc; vreau să-l călăresc pe Fulger!

M-a privit surprinsă o clipă, după care a izbucnit în râs:

– Ce glumă bună! Am spus eu, că voi oltenii sunteţi doar vorbe, nu şi fapte!

Am aşteptat să se oprească din râs, şi am repetat hotărât, încet şi rar:

– Vreau să-l călăresc pe Fulger!

M-a privit atentă şi neîncrezătoare câteva clipe, după care m-a întrebat:

– Eşti nebun?

– Poate! Hai la padoc!

M-a mai privit uimită un timp, după care, citind hotărârea afişată pe faţa mea, a pornit spre ieşire.

Am urmat-o încet şi, oprindu-mă o clipă pe treptele terasei, mi-am închis fermoarul de la geacă (era o după-amiază rece, de sfârşit de octombrie).

Deşi părea o hotărâre sinucigaşă, în realitate nu era deloc aşa. Eram un călăreţ destul de bun, chiar dacă nu călărisem decât de câteva ori un cal înşeuat. Toată copilăria mi-o petrecusem călărind pe deşelate – ca indienii – caii unchiului Lache, împreună cu Mărineaţă, Leana şi Minca. In loc să-i

lăsăm să pască liniştiți, făceam tot felul de concursuri de călărie, fapt pentru care caii, agasați, ne mai şi trânteau uneori. Căzăturile nu erau lucrul cel mai rău care ni se putea întâmpla, ci ghinionul de a călări un cal slab, când, şira spinării acestuia îți despica trupul în două, cu dureri chiar mai atroce decât cele pe care ți le ar fi putut provoca renumita sculă a lui Vlad Țepeş.

Când am ajuns la grajd, Marta tocmai ieşea cu Fulger – gata înşeuat – şi mi-a întins frâul fără vreun comentariu, doar cu un zâmbet batjocoritor în colțul gurii.

Doamne, cât o uram! Femeia asta nu era doar o amazoană, era chiar marchizul de Sade personificat în femeie. O scorpie!

Am luat frâul şi i-am băgat calului în gură o bomboană de ciocolată, pe care o luasem de pe masă. Am mers încet pe lângă el, vreo cincizeci de metri, cu intenția de a-l obişnui cu prezența mea.

119

Cum totul părea să fie în ordine, m-am ridicat în şa. In clipa următoare, parcă a înnebunit: s-a întors brusc cu capul spre grajd şi a pornit într-un galop nebun, fără să mai asculte de comenzile mele, de parcă zăbala ar fi fost din cauciuc sau gura lui din oțel.

Pentru că uşa grajdului era foarte joasă, şi chiar dacă m-aş fi culcat pe spatele calului tot aş fi fost pe post de berbec – spărgător de porți de cetate – am sărit din şa!

Spre ghinionul meu, din cauza grabei (mai aveam doar câțiva metri până la impact), am rămas cu piciorul stâng agățat în scara şeii. Urmarea? Am fost târât până în grajd, la locul său de „parcare”! Am fost norocos. In afara gecii jupuite, eu nu aveam nici măcar o zgârietură – doar o lovitură uşoară la cap, amortizată de chica bogată la vremea aceea.

Mai mult nervos decât speriat, mi-am desprins piciorul din scară şi, luând calul de frâu, am pornit spre ieşire.

Marta, care tocmai intrase în grajd, m-a întrebat speriată:

– Ce vrei să faci?

– Mă duc să-l călăresc!

– Ai înnebunit? Chiar vrei să te omoare? – şi a încercat să-mi smulgă frâul din mână.

– Nu sunt nebun, şi încă nu s-a născut calul acela care să mă înfrunte pe mine şi, cu atât mai puțin, să mă omoare!

In timp ce ne certam pe frâu, au apărut şi prietenii de la petrecere, printre care se afla şi Gicu Brănescu. Acesta, când a aflat despre ce dispută este vorba, mi-a smuls frâul din mână şi i l-a dat Martei, după care, luându-mă deoparte, mi-a spus:

– Măi, tâmpitu' dracu', dacă n-aş şti că nu bei, aş zice că eşti beat, dar aşa, presupun că în mintea ta bolnavă, s-a născut ideea s-o cucereşti pe amazoană. Lasă-te dracu' păgubaş, că asta nu e femeie, e dracul gol!

Marta a plecat cu Fulger spre grajd, ceilalți s-au întors la petrecere, iar eu am plecat descumpănit, spre şirele de furaje.

Am privit îndelung arama coclită a pădurii, strălucind trist

în ultimele raze ale soarelui, care părea şi el la fel de trist ca şi sufletul meu.

Când m-am întors să plec, am descoperit-o pe Marta, stând tăcută, la câțiva paşi în spatele meu.

M-a întrebat, cu glasul abia auzit şi tremurând de emoție:

– De ce ai făcut asta?

Mare minune! Era pentru prima oară când îşi folosea glasul ei minunat, într-o discuție cu un bărbat!

Era momentul ideal pentru a-mi continua jocul, conceput cu diabolică artă, folosind cele mai perfide mijloace: disimularea şi dedublarea personalității.

Desigur, i-aş fi putut spune direct: că am făcut-o pentru ea, că o iubesc şi, probabil, aş fi reuşit s-o cuceresc. Dar nu femeia (oricât de tentantă ar fi fost ea), mă interesa – ci *jocul de-a dragostea!*

Poate vă mai amintiți că sunt un jucător de poker. Nu banii mă interesează, ci jocul în sine, *lupta pentru câştigarea lor*.

Atâta timp cât sunt în pot, ei reprezintă pentru mine, marele premiu de Formula Unu, sau medalia de aur a Olimpiadei. După ce i-am câştigat, sunt doar echivalentul unei banale verze, sau a unui şi mai banal cârnat.

Cu replicile scenariului pregătite din vreme, am răspuns cu o mină „încurcată”:

– Pentru că… Pentru că… Nu ştiu… Am făcut-o, şi gata!

– Nu! Nu-i adevărat! Ştii pentru ce ai făcut-o! Doar tu ai spus – puțin mai înainte: „Un om îşi riscă viața doar din dragoste: pentru ceva sau pentru cineva”.

– Şi tu ai luat drept o judecată de valoare, ideea aberantă a unui nebun?

– Da! Pentru că *este* o judecată de valoare, iar dacă aici se află un nebun, acela sunt eu. Cel puțin până astăzi, când gestul tău disperat m-a făcut să înțeleg, că oamenii sunt entități diferite, şi că nu pot caracteriza o mulțime, în raport cu un sin-

gur individ.

După o scurtă pauză, în timpul căreia m-am întrebat, descumpănit de destăinuirea ei, dacă nu cumva este imoral să continuu jocul acesta stupid – a continuat:

– Hai, spune-mi, te rog, pentru ce ai făcut-o?

După o luptă acerbă cu „prietenul” meu – pe care-l ştiți foarte bine din întâmplările anterioare – care mă îndemna să-mi continuu jocul, am adoptat o cale de mijloc:

– Şi dacă ți-aş spune, inima ta, împietrită de ură, ar putea înțelege că pe lume există şi iubire?

Nu a mai apucat să răspundă, pentru că, uşa de la intrare s-a deschis larg, iar fericiții noştri prieteni ne-au tras în salon (în timpul discuției ne deplasasem încet spre clădire).

S-a aşezat la masă lângă soțul ei, care era deja beat, şi m-a privit tăcută toată seara.

Trecuseră trei zile de când îl „călărisem” pe Fulger, şi nu o mai întâlnisem pe Marta. Era o pauză deliberată, pentru ca mintea şi sufletul frumoasei Amazoane să fie cuprinse, încet, încet, de sentimentul că ea este marea mea iubire, dar şi de reacția inversă, că eu sunt Făt-Frumosul pe care l-a aşteptat o viață întreagă, să sosească pe un cal alb, cu mantia fluturând în vânt. (De ce zâmbiți sarcastic? Ce ați fi vrut să scriu? Că sunt Prostul Satului, şi că am sosit târât de calul negru, cu mantia zdrențuită şi cu capul spart? Uite că am scris! Sunteți satisfăcuți? Urâcioşilor!)

Când am ajuns la fermă, Marta tocmai îl înhăma pe Fulger la surchi (un fel de „scaun pe două roți”, folosit la concursurile hipice).

Am salutat-o zâmbind şi făcându-i o largă reverență:

– Sărut mâna, prea frumoasă Amazoană!

Mi-a răspuns în acelaşi mod:

– Bună ziua, serenisime Conte! (Era o poreclă pe care mi-o dăduse casiera de la Topitoria de In.)

Am izbucnit amândoi în râs. (Doamne, ce frumoasă era

când râdea!)

După ce ne-am oprit din râs, am întrebat-o:

– Vrei să-ți plimbi feblețea?

– Și da, şi nu. Trebuie să ajung la fermă la Brătăşanu. Nu vrei să mergi şi tu pe la prietenii tăi?

– Aş merge… dacă mi-ai îndeplini o dorință.

– Spune-mi ce-ți doreşti şi promit că n-am să te refuz.

– Solemn?

– Solemn!

– Mi-l dai mie pe Fulger şi tu iei alt cal!

– Nu! În nici un caz! Cere-mi tot ce vrei, dar asta nu!

– Marta, moții sunt singurii urmaşi autentici ai dacilor – duri, dar care nu-şi încalcă niciodată cuvântul dat. Eşti tu, o excepție?

Învinsă de argumentul meu, şi-a plecat resemnată capul, iar după câteva clipe de gândire, mi-a întins frâul calului şi a plecat încet spre grajd, de unde a venit cu un alt cal, pe care l-a înhămat la un alt surchi.

Când totul a fost gata, m-a rugat neliniştită:

– Mergi tu în față, ca să nu-l vadă pe celălalt cal. Ar putea deveni nervos.

Am pornit la drum, „în trap grăbit, în pas domol” – vorba lui Coşbuc – până la cantonul de la marginea satului, de unde

trebuia să coborâm vreo două sute de metri de pantă destul de abruptă.

Panta în sine n-ar fi fost o problemă, dar o dată ajuns la baza ei, drumul o cotea brusc la stânga în unghi drept, fără nici o rază de curbură.

Din nu ştiu ce motive, Fulger a început să alerge la vale fără să simtă strunirea zăbalei. Ştiind că la viteza aceea nu voi putea lua curba decât rostogolindu-mă împreună cu surchiul, m-am hotărât să-l las să meargă în linie dreaptă, sărind peste şanțul, puțin adânc, care mărginea drumul.

După ce am scăpat cu bine de şanț, a mai alergat vreo sută

de metri pe terenul proaspăt arat, după care s-a oprit singur. L-am pocnit cu biciul şi l-am obligat să mai alerge încă pe atât, după care l-am întors înapoi spre şosea, tot în trap.

Când am ajuns pe şosea, Marta, care mă aştepta livid de spaimă lângă surchiul său, s-a urcat supărată în el şi, biciuindu-şi calul, a pornit în trap spre Conac.

După ce am trecut podul de lemn de peste pârâul satului, am şfichiuit calul cu biciul şi am trecut în zbor pe lângă Marta.

Ajuns la Dăsnățui, am pus surchiul de-a curmezişul podului, am legat calul de el şi am aşteptat-o în mijlocul drumului. Când s-a apropiat, a început să țipe la mine, râzând:

– Nebunule! Tot ai să mori o dată şi o dată...

– Păi, am spus eu altfel? Sigur voi muri o dată şi o dată, dar... când voi fi împlinit o sută de ani! – şi apropiindu-mă de ea, am continuat: Doamne, ce frumoasă eşti când râzi! Nici nu mai este nevoie să iasă soarele din nori (era o zi mohorâtă), pentru că tu luminezi mult mai frumos cerul şi pământul, decât ar face-o el!

– Asta le-o spui tuturor fetelor? – m-a întrebat radiind de fericire.

– Absolut!

– Dar când le părăseşti, ce le spui?

– Aşteaptă şi ai să vezi!

– Doamne, ce nebun eşti!

– Tu ai spus-o! Dacă sunt nebun, înseamnă că nu sunt responsabil pentru faptele mele şi, ca atare, pot să-ți fur frumosul tău surâs de pe buze, fără să fiu pedepsit!

N-am putut să-i fur surâsul, pentru că oile lui Miron Mărgulescu, în frunte cu măgarul, încercau să-mi răstoarne surchiul.

Când am ajuns la Conac, a sărit din surchi, țipând veselă:

– Salutare băieți! Ce mai faceți?

Băieții au încremenit. N-o mai văzuseră niciodată aşa veselă şi nici nu-i auziseră vreodată glasul acesta plăcut . Ei o

ştiau doar pe post de scorpie. Au fost atât de uimiți, încât nici nu au răspuns salutului, iar ea a continuat, amuzată de încurcătura lor:

– Hai, băieți, ce mai aşteptați? Unde sunt friptanele, unde sunt şpriţanele?

Şi pentru că băieții nu se mişcau, a țipat la ei „ca în vremurile bune”:

– Hai, băieți, că murim de foame!

Băieții, zăpăciți de această surprinzătoare schimbare, s-au bulucit cu toții spre cantină. Vărul Gicu s-a întors de la jumăta-

tea drumului şi, când a ajuns în faţa mea, şi-a scos şapca şi, înclinându-se adânc, a spus cu glas tare, să audă şi Marta:

– Vere, mă înclin în faţa ta! Eşti cel mai al dracului vrăjitor pe care l-a văzut planeta, dacă ai reuşit să îmblânzeşti Scorpia!

Marta l-a apostrofat, râzând:

– Cum, Brănescule, eu pentru tine sunt o scorpie?

– Nu, domniţă! *Erai* o scorpie! Acum, eşti şi vei rămâne, doar frumoasa noastră Amazoană!

După masa, în timpul căreia Mitică i-a dat tot ce a cerut, şi chiar mai mult (ceruse nişte concentrate cu împrumut, pentru cai), lucru care nu s-ar fi întâmplat cu o zi în urmă – oricât ar fi fost ea de nevastă de director – am plecat spre sat pe un drum mai scurt, care trecea printre cele două păduri: cea a lui Brătăşanu şi cea a Cerătului.

Ne-am oprit pe malul Dăsnăţuiului, unde am lăsat caii să pască iarba fragedă a sfârşitului de toamnă, iar eu am reuşit să-i fur surâsul acela minunat ce-i lumina faţa. Am fost atât de uimit să constat, că sărutările ei erau la fel de ameţitoare ca cele ale Ilenei!

Când mi-am amintit că doar cu trei zile în urmă o uram din tot sufletul, am privit-o atent, să văd dacă este aceeaşi femeie pe care, acum, o ador. Zărindu-mi privirea aceea ciudată, m-a îmbrăţişat şi, lipindu-mi capul de pieptul ei cald şi

parfumat puternic de izma pe care i-o pusesem în sân, m-a întrebat intrigată:

– Ce-i cu tine, Păpuşel? Ce s-a întâmplat?

(Hei! Ce vă hliziți așa la acest cuvânt de alint? Nici mie nu-mi plăcea, dar ce ați fi vrut să fac? Să-i pun fermoar la gurița aceea dulce? I-aș fi pus, dar cum mai puteam să i-o sărut? Şi îmi plăcea al naibii de mult s-o fac!)

M-am gândit mult dacă să mai continuu povestea Amazoanei, sau să mă opresc aici. Motivul ezitării consta în faptul că, viața sentimentală a celor trei femei: Ileana, Mica şi Marta, a fost dominată de o singură şi infinită iubire – pentru mine. Această constatare v-ar putea face suspicioşi şi v-ați întreba – absolut fireasc: ,,Cum de i se întâmplă acestui tip de trei ori aceeaşi minune, şi nouă nici măcar o dată ?" (O femeie din S.U.A., a fost trăznită de patru ori!)

Răspunsul ar putea fi unul destul de simplu: ,,În timp ce voi aşteptați acasă, aşezați comod în fotolii, să vă vină fericirea pe tavă, eu am căutat-o cu asiduitate, şi mi-am luat-o – chiar dacă, uneori, a trebuit să mă lupt pentru ea, riscându-mi viața (Fulger, trenul, etc)".

Viața voastră poate fi reprezentată ca o linie dreaptă, pe când a mea este o succesiune de sinusoide – reprezentând zboruri spre fericirile divine ale strălucitorului Paradis, sau prăbuşiri dureroase în abisurile întunecate ale Infernului. Fericirea nu este continuă decât aparent, în realitate, este doar o alternanță rapidă a perioadelor fericite, cu cele nefericite. Poate că fericirea este împăcarea cu sine şi cu universul înconjurător, dar pentru mine este prea puțin. Eu vreau fericirea aceea intensă, *care atunci când mă părăseşte, mă anunță, zgomotoasă, că sunt iarăşi nefericit*. (Ideea îi aparține – aproximativ – spiritualului poet francez, Prevert.)

Iată-mă şi filosof! (Realitatea este că îmi place să filosofez de când încercam, împreună cu Ileana, să descifrăm tainele Universului şi să găsim răspuns tulburătoarei întrebări: cine

suntem, de unde venim şi încotro ne îndreptăm?)

Să revenim însă cu picioarele pe pământul rece, al începutului de noiembrie 1952, când povestea dramatică, dar frumoasă, a Amazoanei, s-a intersectat cu o altă poveste – comică, dar urâtă – a Prințesei Mofturoase (nu-i mai ştiu numele real).

Verişoara mea, Lenuța Rodu, venise la Portăreşti cu o colegă de serviciu de la Craiova, pentru trei zile.

Era o blondă elegantă şi sobră – atât ca îmbrăcăminte, cât şi ca atitudine şi comportament – şi care vorbea foarte puțin, iar atunci când o făcea, îşi alegea cu deosebită grijă cuvintele.

Cu costumul ei, din stofă neagră, impecabil croit, şi figura distinsă, încadrată de părul blond, pieptănat cu grijă, părea o descendentă a cine ştie cărei familii princiare.

Când i-am fost prezentat de Minca, sora Lenuței, mi-a aruncat o privire atât de rece şi mi-a zâmbit atât de batjocoritor, încât inima mi s-a oprit în loc pentru o clipă, iar pielea mi s-a încrețit, de parcă aş fi stat gol în fața crivățului.

Deşi am încercat toată seara să-i intru în grații, a fost imposibil. Orice încercare de a mă apropia de ea se termina cu aceeaşi privire înghețată şi cu acelaşi zâmbet batjocoritor! (De-abia a doua zi aveam să aflu motivul acestui comportament ciudat.)

A doua zi, după ce am prânzit împreună cu familia unchiului Lache, le-am propus o plimbare la pădure, unde puteam admira frumusețile toamnei, dar de unde puteam culege şi roadele ei: mere şi pere sălbatice, păducele, porumbe, măceşe şi chiar alune.

Spre surprinderea mea, m-au refuzat cu toții (pretextând diverse treburi), mai puțin Prințesa, care a acceptat imediat.

Am pornit grăbiți spre Pădurea lui Brătăşanu, unde puteam găsi atât peisajele, cât şi fructele promise. Ne apropiam

de pădure şi Prinţesa nu scosese nici măcar un cuvânt. Mă lăsase pe mine să vorbesc tot timpul, prezentându-i locurile şi

întâmplările legate de acestea, ca un veritabil ghid turistic.

La un moment dat, am ajuns într-un loc cunoscut sub numele de „Părul Cucoanei". Când am început să-i povestesc legenda acelui loc, petrecută pe la începutul secolului al XX-lea, s-a oprit şi a ascultat atentă, privindu-mă cu ochii ei întunecaţi şi larg deschişi, în care se putea citi, pe rând, încântarea, revolta sau compasiunea, după cum eroina povestirii era fericită sau nefericită. La sfârşit, m-a prins de braţ şi mi-a spus cu glasul încărcat de nostalgie:

– Atunci aş fi vrut să trăiesc. În vremurile acelea, în care romantismul acţiona ca un catalizator asupra sentimentelor umane, nu acum, când predomină ura, teama şi indiferenţa!

Parcă descătuşată, după această legendă şi după ce m-a „salvat" din ghearele unor măceşi care mă luaseră prizonier, a început să vorbească şi chiar să râdă (dacă ar şti femeile ce frumoase sunt când râd, nu s-ar mai supăra niciodată).

Când am ajuns în poienița mea, am considerat că peisajul mirific al acesteia mă va ajuta să-mi realizez mai uşor obiectivul propus: cucerirea acestei „cetăți" inexpugnabile.

Probabil, că la nici o altă cucerire nu am pornit cu mai puține şanse de reuşită ca atunci.

Cu certitudine, femeia mă detesta, iar timpul necesar proiectării unei strategii şi punerea ei în practică, era limitat la doar câteva ore. Timp mai mult decât insuficient pentru a o face să-şi schimbe sentimentele: de la ură, la dragoste.

Mă simțeam ca un Don Quijote care se luptă cu morile de vânt. Mă revoltam eu însumi împotriva mea, dar diavolul

acela, ascuns în colțișorul meu de Iad, mă îndemna batjocoritor: ,,Încearcă, măi, boul lui Dumnezeu că, oricum, mai mult decât să mori de ruşine, n-o să ți se întâmple nimic mai rău!“

Pentru a scăpa o dată de aceste chinuitoare gânduri, am trecut la atac:

– Prințesă, crezi că există ,,Coup de foudre” în dragoste?

– Da!

128

Iar după ce m-a privit atentă câteva clipe, a continuat zâmbind, din nou, sarcastic:

– Dar, nu este genul tău!

– De ce, Prințesă? Aseară, când ți-am zărit, pentru prima oară, privirea caldă a ochilor tăi minunați, am ştiut că tu eşti zeița pe care am aşteptat-o dintotdeauna, să-i aştern la picioare inima şi sufletul meu, însetate de dragoste! (Aiurea! Când m-a privit, mi-a înghețat inima!)

A izbucnit în râs! (A dracu’, ce râs frumos şi sănătos avea!) Deşi începusem deja să mă simt caraghios, am continuat să-mi joc rolul de Don Juan, îngenunchind la picioarele ei şi recitându-i din Lermontov:

– Mă jur pe-al stelelor noian...

M-a întrerupt, continuând:

– Pe soare şi nemărginire... (A dracu’, mai era şi citită pe deasupra!)... Măi, Bebiță, las-o naibi baltă, că mi-a spus Minca ce poamă eşti! (I-auzi ce mi-a făcut tâmpita dracu’. Mâine o omor!)

Parcă citindu-mi gândurile, a precizat:

– Nu trebuie s-o cerți. Ea a vrut doar să te laude, nu să mă pună pe mine în gardă.

De disperare, am izbucnit... în râs!? I-am întors repede spatele, ca să nu mă vadă râzând, şi m-am agăţat de o creangă ce se întindea deasupra râului, bolborosind sufocat de râs:

– Dacă nu mă crezi că te iubesc, am să mă arunc în apă!

– Cum vrei! Dar, dacă ţii neapărat să te culci cu mine, ar fi mai rezonabil... să-mi oferi o sumă de bani!

N-am înţeles nici până astăzi, dacă a glumit, sau a vorbit serios, dar eu am fost atât de uluit, încât am uitat să mă mai ţin de creangă şi... am căzut în apă!

Am ieşit din apa îngheţată, clănţănind din dinţi mai abitir decât ciocănitoarea Woody din clonţ şi, ajutat de Prinţesă, mi-am dat jos hainele ude. După ce le-am stors şi le-am întins pe nişte tufe, Prinţesa, într-un gest de supremă noblеţe, m-a

îmbrăcat cu elegantul ei taior negru.

Probabil că arătam „foarte şic”, în taiorul ei negru, asortat la slipul meu galben, pentru că, pe chipul ei nobil se instalaseră semnele de început ale unui diabolic hohot de râs – reprimat cu mare dificultate, de teama unei reacţii neplăcute din partea mea.

Înainte de a porni într-un sprint de o sută de metri, pentru a mă încălzi, am ţipat la ea:

– Hai, râzi dracu’ o dată! Că altfel o să te umfli şi o să crăpi ca broasca din fabula lui Istrati!

Nici nu mă lansasem bine în cursă, şi pădurea răsuna deja de hohotele ei nebune. A dracu’ creatură! Eu sunt gata să mă transform dintr-un cretin proaspăt, într-unul congelat, iar ea se amuză! (De parcă eu nu m-aş fi amuzat dacă aş fi fost în locul ei.)

Şi ca cea mai tâmpită lege a lui Murfi să se confirme („Un lucru care începe rău, se termină şi mai rău”), când veneam cu viteză către „doamna inimii mele”, un ghimpe – curios să vadă cum arată un prost pe dinăuntru – mi-a pătruns adânc în talpă.

Dar, cum zice românul: „Tot răul spre bine”, am descoperit o dată cu ghimpele, un strat gros de frunze uscate, aşternute la rădăcina copacului sub care mă oprisem.

Triing! Probabil că tot aşa răsunase ideea în capul strămoşului meu din Epoca de Piatră, atunci când s-a acoperit cu frunze, ca să-şi încălzească ciolanele înghețate.

Într-un minut, adunasem un munte de frunze uscate, în care m-am vârât ca-ntr-o pilotă.

Prințesa, care continua să râdă ținându-se cu mâinile de burtica ei fină, a sfârşit prin a îngheța şi ea, în bluzița subțire din mătase, aşa că a intrat şi ea în „pilotă” – neinvitată. Şi-a încolăcit mâinile şi picioarele în jurul meu ca o liană, iar după un timp, *când temperatura a ajuns la valoarea optimă, am... făcut-o!*

„Regizorul”, care nu era prea mulțumit de cum ieşise

prima scenă (actorii fuseseră mult prea înghețați), ne-a obligat să mai tragem o dublă, care a primit calificativul: „Uauuu... Fantastic!” (Ce calificativ e ăsta? Nu ştiu , întrebați diva!)

Pentru că începuse să se întunece, am părăsit cu regret „princiarul baldachin”, şi luându-ne hainele de la „garderobă”, am rupt-o la fugă spre sat. După vreo câțiva zeci de metri, Prințesa, fată de oraş, s-a oprit sufocată. Eu, cu hainele ude, nu mă puteam opri, aşa că, alergam înainte şi înapoi, ca Dănilă Prepeleac în fața Dracului. Am condus-o până la uşa casei unchiului Lache şi am fugit acasă, înainte de a îngheța definitiv sau de a fi văzut de cineva.

A doua zi am plecat cu ele la Craiova, iar la invitația Prințesei, am rămas trei zile şi trei nopți la „castelul princiar”.

Am părăsit „castelul” la momentul potrivit: familia şi neamurile mă dăduseră dispărut!

Când am ajuns la tanti Polina, care locuia pe aceeaşi stradă cu Prințesa, iubitorii mei veri, Pompi Ciocan şi Relu Bâzdoacă, după ce m-au îmbrățişat, mi-au spus „îngrijorați”:

– Bine că ai apărut, măi băiete, pentru că noi pregătisem şi un anunț pentru ziar: „Familie fericită, anunță dispariția mult prea tâmpitului său fiu. Găsitorului, substanțială recompensă... dacă-l păstrează!”

Ai dracu’ veri! Le-aş fi tras câte un şut în fund, dar erau doi, aşa că i-am lăsat în plata Domnului şi am plecat spre noi cuceriri.

*

22 noiembrie 1952. Am fost trezit cu noaptea în cap de Fănică Trană, care mi-a adus o prepeliță, împuşcată în ziua precedentă, şi pe piciorul căreia găsise un inel din argint inscripționat: „B. Matei – Portăreşti – 1950”.

Cu doi ani în urmă, pentru că un cârd de ciori îşi instalase cartierul general în salcâmii din spatele curții mele, pusesem în

zăpadă câteva lațuri confecționate din păr de coadă de cal (încă nu apăruse nylonul), peste care am împrăştiat boabe de grâu şi de porumb, dar n-am reuşit să prind nici una. Probabil că sunt cele mai inteligente păsări pe care le-am văzut vreodată. Deşi erau înfometate (a fost o iarnă grea), nu se apropiau la o distanță

mai mică de un metru, formând un cerc zgomotos de croncăniturişi fâlfâiri de aripi.

Când, după câteva zile de încercări eşuate, m-am dus să desfiinţez cursa, în care cădeau zilnic proprii-mi porumbei, am găsit această prepeliţă, pe care, după ce am inelat-o, am pus-o în libertate.

Pentru că mâncasem la Popescu o delicioasă prepeliţă, pregătită de bucătăreasa ardeleancă a acestuia, am apelat la talentele culinare ale altei ardelence, Marta (deşi n-am văzut-o niciodată gătind – mânca la cantină).

A fost puţin surprinsă de propunerea mea, dar a acceptat cu plăcere să mă ajute. Am luat-o la mine acasă, unde i-am pus la dispoziţie bucătăria şi tot ce mi-a cerut, aşteptând nerăbdător să-i „verific" rezultatul muncii.

A fost cu adevărat delicioasă; atât prepeliţa, cât şi bucătăreasa, motiv pentru care, am „toastat" mai mult decât mult din vinul „ucis" al tatei. Ameţiţi, la propriu de vin şi la figurat de zborul nostru prin spaţiile siderale, am aterizat – goi – în patul din camera mea.

Înainte de a continua povestea, trebuie să mai fac un mic excurs (al câtelea?).

De când îi furasem sărutul acela divin, ne întâlneam aproape zilnic şi, deşi mă mângâia şi mă săruta cu o pasiune puţin obişnuită, refuza – indirect – să facem dragoste; eschivându-se cu pretexte mai mult decât puerile. Cu toate că nu ţineam neapărat să fac dragoste cu ea, mă intriga acest refuz; simţeam că în spatele său se ascunde ceva foarte serios. Dar, ce? Astăzi voi afla răspunsul şi nu-mi va plăcea deloc!

Am continuat să-i mângâi şi să-i sărut buzele, pântecele şi

sânii, apoi mi-am strecurat încet mâna între coapse. În clipa în care i-am atins „minunea”, s-a strâns ca un arc: cu genunchii la gură şi cu spatele lipit de tablia patului, mă privea cu o ură feroce. Speriat, m-am retras şi eu la celălalt capăt al patului.

După un timp, ura din priviri i-a dispărut, acoperită de un şuvoi de lacrimi. Plângând, s-a târât până lângă mine şi, punându-şi capul pe pieptul meu, mi-a şoptit printre lacrimi:

– Iartă-mă, dragostea mea, dar, cînd aveam şaisprezece ani, am fost violată de un grup de nemernici şi, de atunci, nu m-a mai atins nimeni.

– Bine, dar Eugen (soţul ei) ?

– Eugen a fost singurul coleg din şcoală care nu m-a batjocorit, aşa cum făceau ceilalţi, de parcă eu aş fi fost vinovată de cele întâmplate. Am fost colegi şi la facultate şi, la insistenţele părinţilor, m-am căsătorit cu el, dar...este impotent; motiv pentru care a devenit alcoolic.

La destăinuirea ei, am avut o reacţie paradoxală. În loc să fiu cuprins de compasiune, am fost cuprins de o imperioasă dorinţă de a mă îndepărta de ea – atingerea ei creându-mi o stare de nelinişte maladivă, de repulsie chiar. Am îndepărtat-o uşor de mine şi, coborând din pat, m-am îmbrăcat sub privirile ei, la fel de siderate ca ale lui Cio-Cio-San, atunci când am refuzat s-o deflorez.

După un timp, a coborât şi ea plângând şi, după ce s-a îmbrăcat, a plecat fără un cuvânt.

Nici nu se închisese bine uşa în urma ei şi, prin mintea mea, blocată de fantastica ei destăinuire, au început să se deruleze încet, apoi din ce în ce mai repede, scenele aberantului meu comportament. Cu ce eram eu mai bun decât nemernicii care o batjocoriseră? Cu nimic! Eram chiar mai rău decât ei, pentru că, pe mine mă iubea, iar eu o tratasem cu o cruzime greu de imaginat.

Am alergat după ea, şi am găsit-o printre caii ei dragi, poate singurii care o iubeau cu adevărat. Când m-a văzut, a

alergat spre mine, dar s-a oprit, brusc, la jumătatea drumului.

M-am apropiat de ea încet şi, îmbrăţişând-o, i-am şoptit cu glasul copilului de altă dată, când îi adresam o rugăciune Domnului – cu teamă şi speranţă:

– Iartă-mă, iubire! Comportamentul şi mărturisirea ta şocantă m-au bulversat atât de tare, încât mi-au indus un comportament chiar mai aberant decât al tău.

Sunt imprevizibil şi orgolios, şi aceste laturi ale caracterului meu mă fac, uneori, greu de suportat, dar nu trebuie să te îndoieşti vreodată că te iubesc. Eşti o parte a sufletului meu, şi nu vreau să te pierd decât o dată cu el.

M-a privit din nou, cu ochii aceea în care se putea citi deopotrivă, dragostea şi fericirea, şi mi-a mărturisit uşurată:

– O Doamne! Şi eu care eram să mor de teamă şi durere, crezând că te-am pierdut pentru totdeauna.

Părea că totul intrase în normal, dar la întâlnirile ulterioare, mă simţeam în preajma ei ca un păcătos în faţa unui sfânt (cu certitudine aşa şi era), şi cel mai rău era faptul că eu, omul sigur pe el, „stăpânul femeilor", nu mă simţeam deloc bine în această postură şi, nervos, o părăseam brusc fără vreun motiv. De fapt, motivul exista: nu aveam nici cea mai vagă idee cum trebuie să mă comport şi ce trebuie să fac, atunci când voi fi iarăşi cu ea în pat!

În preajma Crăciunului, într-o seară cu ninsoare viscolită, vecinul meu, Gică Galbenu, care era paznic la I.A.S. , a venit să mă anunţe că mă aşteaptă cineva la poartă. Cum mă aflam deja sub plapumă, l-am întrebat nervos:

– Cine dracu' mai este, măi, la ora asta?

– Doamna ingineră.

– Şi de ce n-ai adus-o înăuntru?

– Nu vrea să vină. Zice să te duci tu acolo.

– Bine. Spune-i că vin imediat.

Mi-am pus lodenul peste pijama şi am coborât la poartă, unde am găsit-o, îmbrăcată doar în trening, înghețată şi albită

de nea. Am îmbrățişat-o şi am invitat-o în casă, dar a refuzat:

– Nu! Te rog să mergi tu la mine.

– Bine, dar Eugen?

– Este plecat la Bucureşti.

Mi-am strâns cordonul lodenului şi am plecat aşa, în pijama, spre fermă. Noroc că aveam de parcurs mai puțin de două sute de metri, prin viscolul ce-mi vâra zăpada pe sub pijama şi în pantofii încălțați fără ciorapi.

Când am intrat în dormitor, unde nu mai fusesem niciodată, am zărit pe masă o sticlă de vin, pe jumătate goală, ca şi paharul alăturat (probabil acesta a fost impulsul care a adus-o la mine).

În timp ce-mi dădeam jos lodenul şi pantofii uzi, Marta a dispărut în camera alăturată, de unde a revenit îmbrăcată într-o pijama vernil, ca şi a mea, şi cu un pahar în care mi-a turnat vin.

Am dat paharul peste cap, deşi vinul şi dragostea reprezintă pentru mine obiectele sacre ale unui savuros ritual – prelungit dincolo de simțurile omului obişnuit – dar simțeam

nevoia unui „supliment de optimism”, pentru a face față ineditei şi dificilei experienţe ce avea să urmeze.

Nu terminasem cel de al doilea pahar, şi în cameră s-a insinuat, de la un patefon (nu apăruseră electronicele de astăzi), languroasa melodie a unui tangou argentinian.

Marta m-a invitat la dans, zâmbindu-mi ironic:

– Dame-n tangou, domnule Conte! Îmi oferiți plăcerea unui dans, alături de serenisima voastră persoană?

– Din toată inima, irezistibilă Amazoană!

Din cauza vinului şi a emoției, îmbujorarea care-i străbătea bronzul verii, încă neşters de pe obraz, o făcea cu adevărat irezistibilă.

Am strâns-o puternic în brațe şi, lipindu-mi obrazul de obrazul ei fierbinte, am început un dans fantastic.

În vremea aceea eram atât de pasionat de dans, încât stră-

băteam zeci de kilometri pe jos, până în satele din apropiere, doar pentru o seară de dans. În timpul dansului, mă simțeam ca un prinț din poveste; dansând cu frumoasa Cenuşăreasă, sau cu Mica Sirenă.

În seara aceasta însă, eram însuşi Zburătorul lui Eminescu printre stele, într-o altă lume. Eram, parcă, în lumea aceea sugerată de cântecul Ilenei: cu un cer plin de stele, care-şi schimba culoarea în ritmul lent al melodiei. Femeia cu care dansam era însăşi Zeița Iubirii, care mă învăluia cu privirea ei întunecată, în care strălucea dragostea întregului Univers.

Mi-am coborât privirea spre gura ei întredeschisă, cu buze fragede şi roşii, ca ale unui trandafir înrourat, strălucind în soarele blând al unei dimineți de toamnă.

O dorință irepresibilă de a săruta gura aceea fascinantă, m-a făcut să-mi apropii buzele de ea. Când am atins-o, am simțit cum sărutul uşor de la început, se transformă rapid într-unul mistuitor, care îmi arde trupul şi sufletul, transformându-mă în neant. Deşi ştiam, că în curând nu voi mai fi decât un fir de praf în Univers, nu-mi puteam desprinde buzele de pe buzele acelea vrăjite – şi nici nu voiam!

Prețul, pentru o clipă – doar o singură clipă de fericire divină – plătit cu viața, mi se părea absolut echitabil.

Am fost trezit brusc, din halucinanta mea închipuire, de tăcerea aşternută în încăpere, după încetarea melodiei.

Cred că mi-am deschis ochii o dată cu Marta, în ochii căreia se putea citi o nesfârşită fericire dar şi uimire, şi ne-am desprins gurile din acel devastator sărut.

Ne-am întins epuizați pe pat, unde am rămas mult timp tăcuți, neînțelegând dacă ceea ce ni s-a întâmplat a fost vis sau realitate (când şi-a revenit, mi-a relatat o viziune identică cu a mea!).

Cu toate că pare o întâmplare fantastică, în realitate – deşi destul de rar – fenomenul este absolut normal. Trebuie să vă amintesc că am studiat hipnotismul şi sugestia şi că, deşi nu am

hipnotizat pe nimeni, puterea mea de persuasiune era atât de mare, încât se afla la granița dintre hipnoză şi realitate. Datorită educației voinței, puteam să transmit celor din jur, atât verbal cât şi telepatic (undele cerebrale sunt cuantificate ştiințific), gânduri şi idei, pe care şi le însuşeau ca fiind ale lor.

O experiență asemănătoare, aveam să mai trăiesc peste câțiva ani, în condiții total diferite.

Eram la un bal, la Lipov, într-o sală de clasă, împreună cu vărul meu, Mircea Florea, fiul unchiului Fănel din Cerăt, cu iubita şi viitoarea sa soție, Steluța, fiica preotului din sat, şi cu iubita mea de ocazie, o bucureşteancă venită la bunici, şi pe care o cunoscusem cu doar o zi în urmă.

Pusesem ochii pe o tânără, care zbura prin sală ca un fulg de păpădie în vânt, aşa că l-am rugat pe conducătorul grupului muzical, Ionel Pucă (violonist al Orchestrei Radio România), pe care-l cunoşteam, să cânte cel mai frumos tangou, aşa cum numai el ştia. La prima atingere a arcuşului pe corzile viorii, am invitat-o la dans (era foarte curtată). Ce s-a întâmplat în timpul dansului a rămas un mister. Ştiu doar că, la sfârşit, am fost trezit la realitate de aplauzele participanților la bal, în timp ce eu şi fata – în mijlocul sălii – eram încleştați într-o nesfârşită şi divină sărutare.

Fata, după ce s-a desprins ruşinată din brațele mele, a alergat la prietena ei, pe care a luat-o de mână şi au părăsit sala fără să mai revină.

Când am ajuns la grupul meu, iubita mi-a întors spatele, refuzând să-mi accepte scuzele şi să înțeleagă, că nu aveam aproape nici o vină pentru cele întâmplate.

La plecarea spre Cerăt, când am vrut să mă urc în şareta cu care venisem, bucureşteanca m-a întâmpinat iritată:

– Dacă tu, te urci în şaretă, eu cobor şi mă duc pe jos acasă!

Cum, *noblesse oblige,* am renunțat la şaretă, şi am măsurat cu pasul cei zece kilometri până la Cerăt, fără să regret nimic.

137

A fost o noapte splendidă, iluminată feeric de o lună plină, care poleise cu argint şi populase cu fantasme, nesfârşirea câmpiei.

Am aflat, mai târziu, că fata, care fusese repartizată la Lipov pe un post de învățătoare, a renunțat la el şi n-a mai revenit niciodată acolo, din cauza acelei întâmplări stupide.

Am coborât din pat şi mi-am turnat ultimul vin din sticlă, în paharul pe care l-am băut încet, în timp ce mintea îmi alerga cu viteza luminii în căutarea unei rezolvări fericite, a unei situații nefericite, care i-a marcat viața Martei.

Evrika! Am găsit! Probabil că mulți dintre voi, mai ales bărbații, mă veți acuza de perversiune sexuală dar, dacă faceți o călătorie în timp, ajungând în anii ’50, veți constata lipsa oricărui sexolog sau psiholog, care ne ar fi putut consilia în această problemă atât de delicată.

I-am dat jos pijamaua şi am început să-i sărut buzele, sânii, pântecele şi coapsele, iar mai târziu, în timp ce-i sărutam gura, mi-am coborât mâna spre „minune”, pe care am început să i-o mângâi uşor.

După un timp, în care am continuat să-i mângâi „minunea”, a devenit agitată, s-a încordat ca un arc şi m-a muşcat atât de tare, încât am țipat de durere, iar ea a țipat... de plăcere! Mai direct spus... am masturbat-o! – făcând-o să înțeleagă, că „locul acela” poate să-i aducă şi plăcere, nu numai durere, ca atunci când fusese violată.

Dacă aş fi încercat un act sexual normal, presupunând că l-ar fi acceptat, cu siguranță, penetrarea i-ar fi readus în memorie violul, şi bucuria orgasmului ar fi fost compromisă pentru totdeauna – făcând din ea o frigidă. Pe când aşa, am făcut din Marta cea mai pasională parteneră de dragoste pe care am avut-o vreodată, trăind cu atâta intensitate momentul, încât, nu ar fi auzit nici trâmbițele Ierihonului şi n-ar fi simțit nici cel mai devastator cutremur.

Şi, apropo de masturbare, trebuie să vă spun că eram „expert” – o mai făcusem odată când aveam treisprezece ani!

Bunicul de la Cerăt, care avea o jumătate de hectar de vie altoită, era pus în dificultate în fiecare toamnă din cauza lipsei culegătorilor, motiv pentru care, mama era nelipsită de la culesul viei. Cum în toamna aceea, mama fusese operată de apendicită acută, de unchiul Marinică Baculescu (care avea cel mai mare spital particular din Craiova – actualul spital C.F.R.), şi nu putea merge la cules, m-a trimis pe mine.

În afara celor doi unchi ai mei şi a soţiilor lor, bunicul mai luase de prin vecini o drăcoaică de fată, de vreo şaisprezece ani, cu care m-a aşezat pe acelaşi rând – eu de o parte a spalierului, iar fata de cealaltă parte. Fata, cu o fire deschisă şi un debit verbal mai ceva decât o mitralieră, a început să-mi pună în gură boabe parfumate de tămâioasă, iar atunci când găseam şi eu un strugure mai deosebit, îi întorceam serviciul.

Pe la prânz, deja începusem să ne sărutăm printre frunzele de viţă, având grijă să nu fim văzuţi de ceilalţi.

Seara, pentru că în car erau aşezate două putini, în care bunicul zdrobise strugurii, unchii împreună cu soţiile au plecat pe jos spre casă, în car rămânând doar eu şi fata – în spatele putinilor – şi bunicul în faţă, să mâne boii.

Via fiind pe dealul Segărcii şi al Lipovului, aveam de parcurs vreo opt kilometri până în sat, aşa că, atunci când am ajuns la pădurea de ceri, era întuneric beznă. Că nu stătusem cumînţi nici înainte de lăsarea întunericului, se înţelege, însă, acum, devenisem de-a dreptul neruşinaţi: eu i-am desfăcut bluza şi am început să-i sărut sânii pietroşi, iar ea mi-a luat mâna şi mi-a aşezat-o între coapse – direct pe „minune” (în vremea aceea doar marile doamne purtau sutien şi chiloţi).

Cum nu mai văzusem şi nici nu mai atinsesem vreodată „minunea” unei femei, am încercat să-mi imaginez, plimbându-mi uşor mâna peste ea, cum va arăta „obiectul muncii” de mai târziu (visam să ajung medic ginecolog).

Tot plimbându-mi mâna peste ea, brusc, picioarele i s-au strâns şi mi-au prins mâna ca într-o menghină, iar fata a început

să pufăie ca o locomotivă care urcă Balota.

Am întrebat-o nedumerit:

– Ce s-a întâmplat? De ce faci aşa?

După ce a mai pufăit o dată prelung, mi-a răspuns uşurată:

– Am variat!

– Poftim?

– Am variat, când m-ai mângâiat pe p... , şi a spus direct, fără complexe, cuvântul acela românesc, pronunţat zilnic de douăzeci de milioane de români, dar care nu se găseşte în nici un dicţionar al limbii române!

Şi, cum încă eram în întuneric – şi la propriu şi la figurat – am continuat şirul întrebărilor stupide:

– Păi… se poate fără… ? – şi m-am oprit ruşinat, dar fata a înţeles.

– Sigur! Este ca şi când m-ai fi f ... ! – şi din nou a pronunţat, cu dezinvoltură, un alt cuvânt care nu se află în dicţionar, continuând:

– Mâine, mergem în pădure să ne f... de-adevăratele!

Din păcate, sau din fericire, nu ne-am mai dus în pădure, pentru că, la bunicul acasă, mă aştepta tata: a doua zi trebuia să plec la şcoală, la Craiova.

*

Ianuarie – 1953. Deşi iubeam şi eram iubit de două femei deosebite, şi, deşi mă întâlneam cu o profesoară de două-trei ori pe săptămână, şi cam tot de atâtea ori o găseam în pat, în miez de noapte, pe Dorina, viața mi se părea anostă în lipsa acelei senzații extraordinare pe care o ai în timpul unei lupte – fie ea reală sau sportivă – atunci când adrenalina îți invadează trupul, aducându-l în pragul unei explozii – când câştigi, sau al unei implozii – când pierzi (le-am încercat pe amândouă).

Exasperat, mi-am regăsit echilibrul şi bucuria, distrugând viața unei fete nevinovate. A fost cea mai josnică şi inumană

faptă pe care am comis-o vreodată.

Minca, verişoara mea, avea o prietenă, profesoară la şcoala din Giurgița. Fata locuise, cu vreo doi ani în urmă, la o familie care avea un fiu ofițer în cadrul M.A.N. Când a venit în concediu, între cei doi s-a înfiripat o idilă, care a dus la logodnă şi, mai târziu, la anunțarea căsătoriei. Căsătoria, care trebuia să aibă loc în toamna trecută, a fost anulată. Din motive necunoscute, băiatul a rupt logodna, lăsând fata cu sufletul pustiit.

Fiind o fată liniştită, ca şi Minca, şi fugind de singurătate, îşi petrecea majoritatea timpului la ea, ducându-se acasă doar la culcare.

Aceasta era fata pe care îmi propusesem s-o fac să mă iubească, fără să-i cer nimic în plus; nici măcar un sărut! Asta şi pentru că, în sinea mea, ştiam că nu pot, nu am dreptul s-o rănesc mai mult decât era, dar diavolul acela din mine a câştigat lupta (ca de obicei), impunându-mi un joc murdar.

Pentru a-mi realiza diabolicul plan, trebuia să nu-i adresez nici măcar un singur cuvânt de dragoste. Tot jocul acesta, neobişnuit, trebuia să se desfăşoare doar prin sugestii

telepatice, priviri şi gesturi bine calculate, pentru a nu fi prea evidentă intenţia urmărită.

În mai puţin de două săptămâni, fata se schimbase complet. Devenise veselă, cânta şi dansa în jurul meu ca o pasăre colibri în jurul corolei unei flori, ce tocmai îşi deschidea petalele, oferindu-i nectarul său parfumat (otrăvitor de data asta!).

Într-o seară, pe la sfârşitul lui februarie, pentru că întârziase mai mult decât de obicei la Minca, şi se lăsase şi o ceaţă densă, m-am oferit să o conduc acasă. Ca să nu ne pierdem prin întunericul şi ceaţa, care ne învăluiau ca un uriaş top de vată, ne-am prins de mâini, iar atunci când am părăsit strada principală, pătrunzând într-o zonă mai puţin cunoscută şi plină de câini, am luat-o pe după umeri, iar ea m-a prins de mijloc.

141

După ce am rătăcit vreo oră, strâns lipiţi de teama câinilor şi a frigului, am reuşit, în sfârşit, să descoperim casa în care locuia.

La despărţire, când am vrut să-i sărut mâna, fata m-a prins în braţe şi m-a sărutat apăsat pe gură. Am fost puţin surprins, dar nu am reacţionat în nici un fel: am rămas indiferent şi rece, ca un sloi de gheaţă. Văzând că nu răspund sărutului său, a fugit, plângând, în casă.

A doua zi, şi-a făcut bagajele şi a părăsit definitiv Giurgiţa, întorcându-se în satul său natal.

Deşi am trecut de zeci de ori prin satul acela, n-am îndrăznit niciodată să întreb oamenii despre fată şi despre ce s-a ales din viaţa ei. Şi nici n-am s-o fac vreodată: prefer chinul incertitudinii, decât certitudinea unui dezastru.

Mi-am arogat rolul Dumnezeirii, dând aripi unor femei şi ajutându-le să zboare spre fericirile Paradisului, şi le-am

pedepsit pe altele, aruncându-le în brațele disperării şi în chinurile Iadului.

Va veni însă o vreme, în care blestemele lor vor ajunge la Marele Creator, care mă va pedepsi, la rându-I, prăvălindu-mă din înălțimea tronului Dumnezeirii mele, în flăcările nestinse ale Iadului, şi făcându-mă să mă îndrăgostesc de însăşi Zeița Nopții.

Soarta a vrut, ca din cele trei miliarde de femei ale lumii, să mă îndrăgostesc de singura femeie de care îmi era interzis să mă apropii.

Dar cum puteam să nu mă îndrăgostesc de Uca, cea care semăna atât de mult cu Ileana – care mă părăsise, plecând în lumea ei paralelă?

Avea ochii atât de negri, *încât îmi pare, că ei sânt izvorul din care, coboară tainic, noaptea pe pământ* (Blaga), şi zâmbetul atât de luminos şi dulce, ca un bob de miere strălucind în soarele amiezii, şi care-mi picura în suflet toată fericirea Universului.

142

Uca era soția unui prieten, care, dacă nu ar fi fost brunetă şi atât de extravertită, ai fi jurat că este sosia Ilenei.

Avea aceiaşi ochi negri, vrăjiți, acelaşi zâmbet cuceritor şi acelaşi glas de sirenă homeriană. Datorită acestei neobişnuite asemănări, îmi era deosebit de dragă. Atât. Doar atât, pentru că, fiind soția prietenului meu, era tabu. Aşa cum am mai spus, nu mi-am trădat niciodată prietenii deşi, cel puțin o dată, ar fi trebuit s-o fac (încă o poveste deosebit de interesantă, dar timpul...).

Într-o seară vrăjită de iarnă, când din cerul întunecat se cerneau fulgi mari de nea – strălucind ca nişte steluțe de argint în lumina reflectoarelor – mă aflam în orăşelul copiilor,

împreună cu câțiva prieteni, care îşi aduseseră soțiile şi copiii să se bucure de seara aceea mirifică, în care zânele şi piticii coborâseră din poveste, special pentru a-i îmbrățişa, a-i săruta şi a le oferi cele mai deosebite şi minunate daruri.

La un moment dat, o melodie dulce, venită parcă din cer, o dată cu fulgii de nea, a acoperit întregul orăşel.

Uca, parcă vrăjită, a început să danseze cu fetița pe care o avea în brațe.

M-am oprit şi am admirat-o, entuziasmat de grația cu care dansa printre fulgii de nea şi de frumusețea ireală pe care i-o dădea argintul strălucitor al voalului de omăt, care îi acoperea părul şi umerii.

Trăia cu atâta intensitate bucuria dansului, încât, a uitat că se află pe un covor de omăt şi a alunecat, pierzându-şi echilibrul.

Le-am prins înainte de a cădea în zăpadă, şi le-am strâns puternic în brațe – atunci când atingerea trupului ei şi parfumul de flori de tei, cu care m-a învăluit – m-a făcut să înțeleg că fata asta îmi era dragă nu numai pentru că semăna cu Ileana, îmi era dragă, o iubeam, pentru ceea ce era ea însăşi: *o zeiță a frumuseții şi a bucuriei*, *care TREBUIE iubită !*

În clipa aceea îmi doream, din tot sufletul, ca ea şi fetița

ei să fie ale mele.

Am fost trezit la realitate de glasul fetiței:

– Bebe, vreau la tata!

Profund tulburat de această revelație, am părăsit imediat grupul şi am încercat să evit întâlnirile cu Uca. Era doar o

iluzie, pentru că, din motive pe care nu vi le pot destăinui, nu o puteam evita.

Întâlnirile cu ea erau foarte ciudate: ne bucuram amândoi ca de un eveniment deosebit, numai că, bucuria mea se împletea cu durerea de a nu o putea avea, de a-i săruta ochii şi gura care mă fascinau.

M-am întrebat de multe ori, atunci, ca şi acum: „Oare, dacă nu ar fi fost tabu pentru mine, aş fi reuşit s-o cuceresc pe Uca, sau ea ar fi fost femeia care ar fi spulberat mitul *irezistibilului stăpân al femeilor ?*“

Trecuseră mulți, mulți ani de frustrare, când, într-o zi, întâlnind-o pe stradă, am avut una din ideile acelea tâmpite: „Astăzi o voi săruta pe buze – *să văd ce simt !* ”

Am îmbrățișat-o şi am sărutat-o pe colțul buzelor, iar senzația minunată pe care am trăit-o, m-a speriat atât de tare, încât m-am urcat repede în maşină şi am demarat în trombă, lăsând-o nedumerită în mijlocul străzii.

După acest nefericit „experiment”, care mă făcuse atât de fericit, ori de câte ori o întâlneam, Uca mă săruta pe buze!

Era însă un sărut atât de rece şi de distant, încât mă durea mult mai mult decât dacă m-ar fi pălmuit.

N-am înțeles niciodată, dacă o făcea ca să se răzbune pentru ceea ce îi făcusem, ori, pur şi simplu, încerca să fie mai tandră cu mine (de când înțelesese că o iubesc) însă, doar atât îmi putea oferi.

. . . . . .

„A fost o seară de vis, când tu – Rază de Stea,

Râdeai şi dansai, printre fulgii de nea.

Mi-ai ars inima, cu privirea ta, Zeiță a Lunii,

Şi m-ai blestemat: ,,Până la sfârşitul lumii,
Să-mi fii sclav, să mă adori, să fii nemuritor!
Să nu mă mângâi, să nu mă săruți, să arzi de dor!
Iar noaptea ochilor mei şi vraja zâmbetului meu,
Să te urmărească şi-n vis – mereu, mereu!”
. . . . . .
,,Am jucat şi am pierdut – e ultimul joc!
Charon a câştigat – are totdeauna noroc:
Îmi va lua sufletul şi, pe deasupra, un ort,
Dar nu-mi pasă dacă-s viu ori sunt mort!
Fără privirea, fără zâmbetul tău, nu pot,
Să-mi mai târăsc lanțul greu de ilot.
Atunci, când doar amintire voi fi,
Şi stelele din ochii mei vor pieri –
Stinse de mâna lui Charon – zeul ales,

Să mă treacă hotarul în lumea lui Hades,
Din barca ce lunecă prin noapte şi frig,
Peste apele Styxului, am să strig:
,,Adio, Rază de Stea! Eu te-am iubit!
Adio!... Tu de ce m-ai urât?... Adio!”
Tu nu mă auzi şi nu-mi vei răspunde,
Vraja glasului tău, aici nu mai pătrunde,
Totul e tăcere! Doar ecoul se mai aude,

Încet, tot mai încet, peste negrele unde:

Adio... A – di – o...“

(„Jucătorul” de B.A.Matei)

*

1 aprilie 1953. Începând de astăzi, cu ajutorul Martei, sunt salariatul I.A.S.-ului, în funcția de normator; un fel de stăpân absolut asupra sutelor de oameni (mai ales femei), care lucrau temporar în cadrul întreprinderii.

Pentru că, la acea dată, nu existau norme precise de plată a muncilor agricole, eu eram cel care hotăra dacă cineva primea şapte sau paisprezece lei, pentru o zi de muncă.

A fost o vară lungă şi „fierbinte”. Eram aproape zilnic pe câmp, pentru a vedea ce lucrări se execută şi pentru a hotărî valoarea unei zile-muncă. După o lună, cunoşteam toate lucrările care se executau, şi aş fi putut face evaluările din birou, după rapoartele şefilor de fermă, dar continuam să merg pe teren, trimis de drăcuşorul acela, „proprietate personală”, care descoperise pe câmp sute de posibile delicii.

Nu ştiu dacă posibilitatea mea de a le dubla salariile, sau pur şi simplu, curiozitatea de a face dragoste cu un tinerel elegant şi stilat, a făcut ca în vara aceea să fac dragoste cu peste o sută de femei!

Iată şi cuvintele „magice”, folosite:

– Bună ziua. Eşti tare drăguță. Cum te numeşti?

o

ɔ,
ıd

:a
:ă
ıt
),
ın

fi
fi

r;
e,
:e
la
şi

-a

ɔe
le

în braţe şi mă trânteşte la pământ (ca un adevărat luptător de greco-romane), îmi smulge suspensorul, pe care nu apucasem să-l dau jos, şi începe să mă frământe ca pe o cocă de cozonac!

Eu eram doar un simplu spectator, uimit şi încântat, ca atunci când priveam meciurile „Craiovei-Maxima". Când a intrat în orgasm, mugetele ei, de bovină în călduri, au atras atenţia oamenilor Martei, care construiau un ţarc pentru animale în apropiere, şi care au asistat gratuit, la un spectacol unic (asta am aflat-o chiar de la Marta!).

Până aici, totul a fost O. K. dar, după orgasm, a urmat coşmarul. Deodată, şi-a dat ochii peste cap, trupul i s-a încordat şi a rămas nemişcată, ca o statuie din piatră. Înspăimântător era faptul că eu eram înlănţuit de mâinile, picioarele şi... „minunea statuii"; şi nu m-am putut desprinde, oricâte eforturi am făcut, până nu s-a relaxat, ieşind din starea aceea cataleptică (spre deliciul spectatorilor care, cunoscând-o foarte bine, aşteptaseră cu sufletul la gură, finalul!).

Speriat, în ziua următoare am renunţat la „ieşirea în teren", dar, seara tîrziu, m-am trezit cu Ica la mine în birou. Surâzătoare, îmbrăcată frumos, rujată şi parfumată cu *odicolon*, pentru altcineva ar fi putut părea o femeie de vis; pentru mine însă, era întruchiparea coşmarului.

Eu, cu părul măciucă, cu dinţii clănţănind ca o moară cu ciocănele, cu mîna în care aveam receptorul telefonului, tremu-

rând un step îndrăcit pe birou – mai ceva decât Fred Astaire, mă rugam lui Dumnezeu: „Ajută-mă Doamne şi trimite repede pe cineva în birou, până nu mă întinde nebuna pe masă!"

Ica se apropia încet de birou, zâmbind din ce în ce mai dulce, în timp ce eu, încercând să trec, cu scaun cu tot, prin zidul din spatele meu, mă rugam: „Înger, îngeraşul meu

păzitor, unde dracu' eşti, de nu vii să mă salvezi? Că dacă mă mai *face* asta o dată, sunt un om mort!"

Dumnezeu mi-a ascultat ruga, şi mi l-a trimis pe Petrică Aranghel, tractoristul.

Stăpân pe situație, i-am spus Icăi:

– Eşti o fată frumoasă, „munceşti" bine, dar finalul este înspăimântător, aşa că, să nu mă mai cauți! Ai salariul dublu şi luna viitoare.

Apoi, m-am adresat lui Petrică:

– Du-o la cantină şi spune-i bucătarului că plătesc eu masa.

În timp ce ei intrau la cantină, eu mă îndreptam grăbit spre casă, pentru a fi cât mai departe de înfocata mea admiratoare.

*

Succesele din vara aceea, m-au făcut să trag concluzia că nu există femeie care să nu poată fi cucerită: îți trebuie doar o strategie adecvată, perseverență şi talent actoricesc. (Teoria este cu atât mai valabilă pentru cucerirea bărbaților.)

În sprijinul acestei afirmații, voi aduce câteva „argumente" mai deosebite, din zecile de cuceriri ulterioare acestei întâmplări, şi voi începe cu una care, ea singură, ar putea reprezenta argumentul suprem.

Într-o seară de august a lui '56, mă aflam pe Calea Bucureşti, în fața Întreprinderii de Morărit şi Panificație, aşteptând să se întunece, pentru ca Ion Predu, care lucra acolo în tura de noapte, să-mi arunce de la o fereastră un săculeț cu

făină.

Alături de întreprindere, spre Facultatea de Mecanică, se afla o clădire în care Spitalul de Boli Infecțioase de vis-a-vis, avea secția „Antirabică”. Cum cei zece-cinsprezece pacienți se plictiseau stând toată ziua în saloane, seara ieşeau şi, aşezați pe treptele scării – ce se întindea pe toată lungimea clădirii – admirau trecătorii şi maşinile, destul de rare în perioada aceea.

Stând de vorbă cu asistenta, care era şi ea aşezată pe scară, la un moment dat, a apărut din clădire o tânără înveşmântată toată în alb şi având şi părul acoperit cu o basma albă.

Avea fața tot atât de albă ca şi veşmintele în care era îmbrăcată; singurele pete de culoare fiind ochii, de un albastru-violet şi buzele, de culoarea cireşelor pârguite.

Uimit de frumusețea şi ținuta neobişnuită a fetei, am întrebat-o pe asistentă:

– Cine este această eterică apariție, care seamănă cu o Madonă, desprinsă parcă, dintr-un tablou de Tițian?

– Nu este Madona, este doar slujitoarea ei. Este călugăriță.

La auzul cuvântului călugăriță, drăcuşorul acela, care mă punea întotdeauna în situații imposibile, m-a îndemnat: „Ai auzit, *stăpâne*? Îndrăzneşte! Unde mai găseşti asemenea ocazie?”

După ce am privit-o insistent câteva clipe, culoarea buzelor i s-a răspândit rapid pe toată fața, şi s-a aşezat intimidată pe treptele scării, lângă celelalte fete.

Am traversat grăbit strada şi, intrând în grădina unei case de vis-a-vis, am furat un trandafir alb, abia deschis, cu care am revenit la călugăriță.

M-am apropiat încet de ea, şi i-am şoptit „emoționat”:

– Iartă-mi îndrăzneala de a mă adresa ţie, celui mai superb trandafir alb al tuturor lumilor văzute şi nevăzute dar, nu mi-am putut reprima admiraţia şi dorinţa de a-ţi dărui această micuţă şi fragilă floare, asemănătoare ţie.

149

A luat trandafirul şi, fără să mă privească, s-a ridicat şi a intrat în clădire.

Am luat săculeţul cu făină de la Ion şi l-am dus la cofetăria de vis-a-vis, iar pe o parte din banii luaţi, am cumpărat două pungulițe cu bomboane fondante (de ce nu s-or mai face asemenea bunătăţi?) şi i le-am dat asistentei, cu rugămintea, ca una din ele să o dea călugăriţei.

A doua zi, pe la aceeaşi oră, m-am prezentat din nou la dubla datorie – săculeţul şi călugăriţa – după ce trecusem iarăşi pe la „florărie”, de unde furasem un alt trandafir alb.

I l-am întins, punând un genunchi pe treapta de la picioarele ei:

– Un trandafir, pentru regina trandafirilor!

A luat trandafirul şi a şoptit, abia auzit:

– Mulţumesc, dar nu trebuia...

– Ba da, trebuia! Dacă aş putea, ţi-aş aşterne la picioare toţi trandafirii lumii, alături de sufletul şi inima mea!

Din nou s-a ridicat şi a dispărut în clădire, ca şi în seara precedentă.

Toţi pacienţii erau oameni simpli, de la ţară, cu o singură excepţie; o studentă de la Agronomie, care făcea practică la I.A.S. Breasta, şi care m-a întrebat intrigată:

– Ce vrăji i-ai făcut, domnule, trandafirului pe care i l-ai dat ieri, pentru că, toată ziua nu şi-a desprins privirea de pe el?

important dacă le înțelegea sau nu. Important era ca mintea ei să fie ocupată tot timpul de imaginea mea.)

Când am sărutat-o, tremura de parcă era cuprinsă de friguri, iar atunci când i-am mângâiat sânii a leşinat, pur şi simplu! Am întins-o pe iarbă şi, speriat, mă pregăteam să cer ajutorul asistentei, dar şi-a revenit imediat.

Am convins-o să-şi ia lucrurile şi să fugă din spital, chiar în seara aceea (a doua zi, după un ultim vaccin, urma să plece la mânăstire).

Am dus-o la tanti Polina care, deşi era obişnuită cu ciudățeniile mele, a fost atât de surprinsă încât, de-abia după câtva timp a răspuns la salut şi a invitat-o în living, unde a tratat-o cu dulceață, iar pe mine m-a luat de mână şi m-a târât în bucătărie. Era atât de furioasă, încât, fără ajutorul unchiului Petrică, cu siguranță îmi adăuga botului de urangutan, şi o trompă de elefant.

După ce m-a făcut cu ou şi cu oțet, a încheiat:

– Ia-o şi dispari imediat de aici, şi să nu mai vii înapoi, că ai să găseşti uşa închisă!

Cum sentința era definitivă şi irevocabilă, am luat fata şi am dus-o înapoi la spital, cu promisiunea că a doua zi, după ce îi voi găsi un loc unde să doarmă, am să revin s-o iau.

152

Pentru că nu mă mai puteam întoarce la tanti Polina, m-am dus să dorm în locul lui Ion Predu, care avea închiriată o bojdeucă, împreună cu un prieten, pe strada Bucovățului, în apropiere de canalul colector.

Dimineața, când a venit Ion de la serviciu, ne-am dus şi am rugat-o pe directoarea Căminului Cultural, care avea sediul lângă bojdeucă, şi pe unde mai „activam” şi noi, să o primească

pe călugăriță la ea pentru câteva zile, până ce îi găseam un loc la un cămin de nefamilişti.

După ce am luat acceptul directoarei, am plecat la Ion la serviciu, unde, l-am rugat pe şeful lui de secție să ne ajute să-i găsim un loc de muncă la secția de biscuiți. Cu toate problemele rezolvate, ne-am dus bucuroşi la „Antirabică", dar am fost primiți cu blesteme de două călugărițe bătrâne, care păzeau uşa salonului unde era internată fata noastră!

Am părăsit val-vârtej clădirea, urmați îndeaproape de cele două călugărițe şi de blestemele lor apocaliptice.

M-am întrebat de multe ori, fără să găsesc un răspuns tranşant, dacă încercarea mea, de a o scoate din viața monahală şi de a o reda lumii laice, poate fi considerată ca o acțiune umanitară sau, pur şi simplu, o blasfemie.

Oricum ar fi caracterizată, îmi asum întreaga responsabilitate şi, Îl rog pe Marele Creator – dacă există – să o ierte pe frumoasa călugăriță pentru cele câteva clipe de rătăcire, în care m-a iubit pe mine, mai mult decât pe El.

*

13 ianuarie 1955. Este o zi cu adevărat nefastă, pentru că mă aflu într-o închisoare din Regimentul de Tancuri Bacău, unde îmi satisfac stagiul militar obligatoriu.

Motivul arestului ? Unul destul de hazliu.

De când am venit în unitate, în toamna trecută, am intrat într-un conflict interminabil cu adjunctul comandantului de

pluton (îl bătusem, împreună cu un bucureştean, chiar în clipa când pătrundeam în unitate).

El mă punea să fac înconjurul unității târâş, să fac de planton în fiecare noapte, să spăl W.C.-ul, iar eu, aplicând *Lex Talioni*, îi făceam o mie de şicane; ultima aducându-l în pragul disperării: îi „furasem" iubita!

Plictisit şi obosit de atâta şmotru, am hotărât să mă odihnesc câteva zile la infirmeria unității.

Cum felcerul era tot un oltean, din Caracal, am apelat la el:

– Caracalene, vreau să mă odihnesc şi eu câteva zile în infirmeria ta.

– Şi ce iese la afacerea asta?

– Rația mea de țigări pe o săptămână, pentru fiecare zi de odihnă.

– Perfect! Vino mâine la medic.

A doua zi m-am prezentat la medic; cu lecția învățată de la felcer:

– Tovarăşe maior, de câteva zile am frisoane, transpir, tuşesc şi mă sufoc.

După ce m-a consultat, i-a spus felcerului:

– Caracalene, ia pune-i ăstuia termometrul, că eu n-am depistat nimic deosebit.

Felcerul mi-a pus termometrul şi, după câtva timp, l-a scos şi fără să-l citească, l-a scuturat şi i-a spus medicului:

– Are treizeci şi opt cu cinci, tovarăşe maior.

– Zău? Atunci, ia-l la infirmerie şi dă-i trei aspirine pe zi, şi ceai, cât cuprinde. Liber!

cântând un cântec pe care îl învățasem în seara precedentă. De fapt, doar camarazii mei îl învățaseră, pentru că eu sforăisem, culcat pe podea, în spatele lor.

La un moment dat, Capotă a observat că eu doar deschideam gura ca un peşte, fără să scot nici un sunet.

A comandat încetarea şi m-a pus să dau tonul cântecului. Cum n-am putut da tonul, m-a trimis să fac vocalize, în pas alergător, până la un copac ce se ridica din zăpadă la vreo cinci sute de metri de şosea.

După ce am alergat vreo cincizeci de metri, prin zăpada care îmi trecea de genunchi, mi-am continuat drumul în pas de promenadă. Văzând că nu mai alerg, mi-a ordonat să vin înapoi, dar m-am prefăcut că nu aud şi mi-am continuat drumul.

Când am revenit pe şosea, după vreo oră, l-am găsit clocotind de furie ca un cazan sub presiune. După ce m-a amenințat cu Tribunalul Militar, pentru neexecutarea ordinului, mi-a comandat: „Culcat!... Drepți!", de vreo douăzeci de ori (pe care le-am executat cu mişcări lente de balerin), când brusc, mintea mi-a fost cuprinsă de ceața aceea roz a nebuniei, care

îmi promitea împăcarea eternă cu sine şi cu Universul, pacea şi fericirea veşnică, dacă ucid monstrul din fața mea.

M-am ridicat şi am îndreptat arma, cu baioneta fixată pe ea, spre pieptul sergentului, care s-a ascuns înfricoşat în spatele soldaților, de unde mi-a spus să trec în front.

Ajunşi în poligon, m-a pus să păzesc armele camarazilor, în timp ce el făcea instrucție cu ei.

La o analiză superficială, ar părea că am repurtat o victorie în lupta cu sergentul, în realitate însă, Capotă câştigase războiul.

Încălzit şi transpirat, după drumul făcut prin zăpada înaltă, acum, când stăteam de planton lângă arme, în gerul acela înfiorător, simțeam cum hainele îngheață pe mine şi pielea mi se încrețeşte de frig.

A doua zi, am început să simt efectele frigului, dar cum nu mă puteam duce la medic, m-am mulțumit cu cele câteva aspirine pe care mi le-a dat felcerul.

După o săptămână, pentru că mă simțeam din zi în zi mai rău, am ieşit la raport la comandantul regimentului, care m-a trimis la Spitalul Municipal Bacău. Diagnosticul pus de medici, a fost tocmai cel de care mă temeam cel mai mult: recidivă T.B.C..

Am fost expediat imediat la Spitalul Militar din Iaşi, de unde, după o lună de tratament, am fost pus la dispoziția Comisariatului Militar Segarcea, care m-a trimis la Dispensarul T.B.C. Sălcuța, pentru a fi luat în evidență şi, eventual, pentru a-mi continua tratamentul.

Deşi inițial nu intenționasem să rămân în satul acela uitat de oameni şi de Dumnezeu, când am ajuns acolo, situația a luat o turnură neaşteptată. Asistenta şefă, care ținea locul medicului plecat în concediu, o creolă superbă, cu un zâmbet vrăjit, care te cucerea de la prima privire, m-a făcut să rămân acolo o lună, şi aş fi rămas pentru totdeauna, dacă...

În lupta pentru cucerirea acestei frumuseți, plecam cu un

handicap aproape insurmontabil: boala. (Orice persoană cu care veneam în contact şi afla că sunt bolnav de tuberculoză, se îndepărta înfricoşată, deşi nu aveam decât un infiltrat T.B.C.)

Pentru că eram singurul „intelectual” dintre bolnavi (ceilalți erau tineri țărani de prin satele din jur), şi având o bogată experiență de viață, deşi nu aveam decât douăzeci şi unu de ani (ca şi Creola), am adus un suflu nou, de bună-dispoziție şi dragoste de viață, în acest lăcaş al morții.

I-am învățat, încă din prima seară, să joace gajuri pe sărutate, atât pe bolnavi, cât şi personalul, care era format din şapte femei şi un singur bărbat – administratorul. Au fost atât de încântați, încât, de-abia târziu, după miezul nopții, am reuşit să adorm.

În ziua următoare, am făcut concursuri de cântece şi dansuri, temeritate, agilitate, glume şi agerime a minții, iar seara, dansuri moderne.

După câteva zile, ajunsesem un fel de guru, atât de iubit şi respectat, încât nimic nu se mai mişca acolo fără să fiu consultat (până şi bucătăreasa îmi cerea să-i fac meniul zilei!).

În aceste condiții, mi-a fost destul de uşor să mă culc cu toate femeile de acolo – fie ele bolnave sau salariate – şi chiar am depăşit granițele dispensarului, trecând la dăscălițele şcolii din sat, unde era director vărul meu de la Cerăt, Mircea Florea.

Existau totuşi două excepții: Wu-Wy (aşa îi spuneam eu creolei, după numele unui personaj dintr-un cântec la modă) şi Blonda (o altă asistentă, prietenă cu Wu-wy).

Deşi Blonda mă plăcea şi îmi făcea o curte îndrăcită, nu îndrăzneam să fac dragoste cu ea, de teamă că aş putea-o pierde pe Wu-Wy.

Trecuse o săptămână de când eram la Sălcuța, şi totuşi nu îndrăzneam să trec la atacul final asupra Creolei, deşi „ştiam” încă din cea de a doua seară petrecută aici, că mă doreşte şi ea la fel de mult, cum o doream şi eu, pentru că o simțisem cum tremură în brațele mele, atunci când o invitasem la dans, sau

M-am urcat pe şină şi i-am spus:

– Ştii, mi-am dorit din totdeauna să pot opri timpul în loc – atunci când sunt fericit – şi să-l fac să alerge cu viteza gândului – atunci când sunt nefericit.

Mi s-a spus că doar Dumnezeu poate face asta dar, astăzi, când inima îmi este sfâşiată de durerea neîncrederii tale, îmi voi asuma rolul Dumnezeirii, şi voi transforma anii de chin, pe care i-aş trăi fără tine, în doar câteva secunde.

M-a privit surprinsă, şi m-a întrebat, zâmbind ironic:

– Şi cum vei face asta?

I-am arătat trenul care pornise spre noi (ne aflam la vreo sută de metri de staţie):

– Priveşte! El mă va ajuta!

După ce şi-a plimbat de câteva ori privirea de la mine la tren, m-a rugat, puţin speriată:

– Hai Bobiţă, coboară, te rog; ştiu că ai dreptate să fii supărat pe mine dar, spune şi tu, de unde ştiu eu că nu blufezi şi acum?

Între timp, trenul se apropiase ameninţător de noi – şuierând prelung – aşa că i-am răspuns grăbit:

– Aşteaptă o secundă! Doar o secundă şi vei afla adevărul!

Cât adevăr era în această frază! Dar, fata, din nefericire pentru ea şi din fericire pentru mine, nu a vrut să afle adevărul, şi m-a tras jos de pe şină, exact în clipa în care eu însumi mă pregăteam să sar.

M-a ţinut strâns în braţe până a trecut toată garnitura, apoi mi-a mărturisit plângând:

– Doamne, cum am putut să-ți fac una ca asta, când te iubesc atât de mult?...

Drăcuşorului meu, care avea grijă să-mi complice inutil viața, i s-a părut că povestea are un hapy-end prea banal, aşa că m-a instigat la revoltă: „Ce te bucuri aşa, măi, mocofane, ai uitat cum s-a jucat cu sentimentele tale, punându-te în fața *plutonului de execuție?* Plăteşte-i datoria! Imediat!”

M-am desprins din brațele ei şi i-am replicat:

– Nu! Te rog! Nu vreau să mă minți!

– Dar nu te mint! Te iubesc încă din prima clipă când ai venit în cabinetul meu! Nu ai observat privirile mele încărcate de dragoste; nu ai simțit atingerile mele pline de tandrețe, când eram în preajma ta?

– Încep să cred că tu eşti cea care ştie să mintă frumos, nu eu! Nu vreau mila ta în locul dragostei – pe care am dorit-o cu toată ființa mea! Mâine, te rog, să-mi faci externarea! Vreau să

plec cât mai departe de locul acesta blestemat, la intrarea căruia ar fi trebuit să scrie, ca în „Infernul” lui Dante: „Lăsați orice speranță, voi cei ce intrați aici!”

In timpul desfăşurării acestui dialog absurd, în care drăcuşorul cel sadic se amuza copios, chinuind biata fată, Blonda, cocoşată sub povara celor două uriaşe sacoşe, se târa încet spre noi, țipând înfuriată:

– Cu prieteni ca voi, nu mai am nevoie de duşmani! Ce dracu’ faceți aici?...

Văzând ochii înlăcrimați ai lui Wu-Wy, şi-a întrerupt discursul acuzator, şi-a înşfăcat sacoşele, şi a pornit grăbită la drum.

Am alergat după ea şi i-am luat sacoşele, apoi am plecat toți trei, tăcuți, spre dispensar.

După ce le-am condus până la clădirea în care era farmacia şi locuința lor, am vrut să plec, dar Wu-Wy m-a prins în brațe şi m-a sărutat îndelung pe buze. Nu am răspuns sărutului, dar nici nu am încercat s-o resping; am lăsat-o să se desprindă ea singură de lângă mine, după care am plecat jubilând spre camera mea.

A doua zi, totul avea să intre în normalitate într-un mod absolut original. Dimineața, pe la ora opt, când somnul era mai dulce, am fost luat pe sus de un „comando" de bolnavi, condus de administrator, şi transportat în cabinetul Wu-Wyei, care i-a întrebat speriată:

– Ce s-a întâmplat? De ce îl duceți pe brațe?

– Nimic deosebit. Bobiță voia să vină să-ți spună că te iubeşte şi că nu mai pleacă, iar noi l-am ajutat să vină mai repede.

Enervat, i-am şoptit printre dinți:

– Şi dacă refuz?

Mi-a răspuns în acelaşi mod:

– Nici o problemă: te aruncăm pe fereastră!

Neavând de ales şi, oricum, întinsesem coarda prea mult,

am capitulat:

– Bine, accept. Lăsați-mă jos şi plecați dracu' de aici!

După ce a ieşit „comandoul", m-am aşezat într-un fotoliu şi deschizând larg brațele, am chemat-o la mine:

– Vino, iubito!

„atacul comandoului”. Wu-Wy plecase pe neașteptate la părinți (era dintr-un sat din apropiere), și-mi lăsase o fotografie pe care scrisese: „... ca să nu uiți, că EU sunt minunea ta, așa cum și TU ești minunea mea!”, și pentru că mi se făcuse dor de ea, deși plecase doar de câteva ore, o priveam nostalgic când, a intrat Blonda, care mi-a smuls-o din mână și a fugit cu ea în dormitorul lor. Când am ajuns-o din urmă, a dat drumul pozei în corsaj și a început să râdă provocator.

Am acceptat provocarea și mi-am introdus mâna printre sânii mari și fierbinți, în căutarea pozei. Blonda m-a prins în brațe și m-a răsturnat în pat, sărutându-mă. Ce a urmat, nu este greu de ghicit; ne-am avut acolo, în patul în care ar fi trebuit să fac dragoste cu Wu-Wy.

După revenirea fetei (îmi este atât de greu să nu-i scriu numele adevărat – un nume pe care-l îndrăgeam și căruia îi găseam nenumărate diminutive), ne-am continuat dragostea noastră cuminte, deși în serile petrecute în camera ei, nu eram chiar așa de cuminți.

Aproape în fiecare seară o găseam doar în capot, fără nici un fel de desuuri, semn că și ea dorea împlinirea dragostei noastre, numai că, mai mult decât să o dezbrac, să-i mângâi și să-i sărut sânii și trupul minunat, nu puteam face în prezența Blondei, care începea să plângă în hohote.

După o lună am fost externat, disciplinar, de către medic – care venise între timp – în urma unei discuții „amicale”, în stilul meu impertinent.

Am revenit la Sălcuța după vreo săptămână, să-mi văd iubita, dar nu am găsit-o; era dusă în sat cu Blonda.

Am fost primit de personal, în frunte cu administratorul, cu bucurie, dar și cu o oarecare reținere:

– Știi... Wu-Wy... nu mai este... așa cum ai lăsat-o tu!

– Ce vrei să spui? Fii mai explicit!

putut însemna: „Şi tu Brutus?”, sau mai precis: „Şi voi mă loviți? Voi, oamenii pe care i-am iubit atât de mult?”

A fugit plângând pe peron. Am vrut să alerg după ea, dar Blonda m-a oprit:

– Unde te duci? Aşteaptă să-ți şterg rujul de pe față!

Atunci, când am înțeles ce se întâmplase, am fost atât de copleşit de remuşcări, încât, de data aceasta, m-aş fi aşezat – fără nici o ezitare – în fața trenului, pentru a-mi transforma

nemernicia şi durerea în neant. Numai că, trenul plecase, şi o dată cu el, şi una dintre cele mai scurte şi mai frumoase iubiri.

Am mai îmbătrânit cu o iubire. De fapt, am mai murit o dată (întotdeauna, mi s-a părut, că am renăscut, o dată cu începutul unei noi iubiri, şi că am murit, o dată cu sfârşitul ei).

A părăsit imediat Sălcuța, plecând la facultate, după absolvirea căreia s-a căsătorit şi a născut o fetiță.

Dacă din punct de vedere social este remarcabil realizată (atât ea, cât şi fiica ei – la fel de superbă ca şi ea – sunt persoane publice importante, pe care le văd frecvent la televizor), din punct de vedere sentimental, viața ei a fost un eşec, o continuă jinduire după marea iubire, pe care nu a mai întâlnit-o niciodată.

A fost ca un blestem: toate femeile pe care le-am iubit, au avut, ulterior, o viață anostă, de parcă şi-ar fi pierdut bucuria de a trăi, de a iubi şi de a fi fericite. Ca şi mine, de altfel, după disparitia Ilenei.

*

Iulie 1957. Privesc, oarecum indiferent, de pe terasa hotelului Minerva, cum soarele dispare încet undeva, dincolo de dealurile Bucovățului. Nu mă pot bucura de splendoarea apusului, pentru că sunt serios preocupat de situația mea financiară, dezastruasă: nu mai am bani nici cât să-mi plătesc cina acestei seri! (Bine că mi-am plătit hotelul în avans, altfel, dormeam la „unchiul în gară".

Prețul, destul de piperat, al celei mai elegante garsoniere (singura din hotel cu baie, telefon şi terasă) şi mesele comandate în cameră, de la restaurantul de la parter, taxate dublu, mi-au secătuit toate rezervele.

Aştept cu înfrigurare întâlnirea cu casiera întreprinderii, în care am lucrat înainte de a mă fi transferat la Regionala C.F.R. Craiova, pentru a-mi aduce ultimul salariu, şi nu numai. Deşi

este mai în vârstă ca mine cu aproape cincisprezece ani, îmi place alura ei de femeie rasată, care face, atât bărbații cât şi femeile, să-şi întoarcă privirile admirative după ea.

Cu toate că sunt adeptul ținutelor sportive, lejere, mi-am pus costumul şi cravata, pentru a fi în ton cu sofisticata mea parteneră.

În aşteptarea casierei, mă amuz privind mulțimea de tineri care au invadat strada Unirii, loc de promenadă şi de întâlnire a îndrăgostiților.

La un moment dat, o puştoaică blondă şi cu năsucul în vânt, trece grăbită pe lângă mine, fluturând în mână o bancnotă de o sută de lei. O urmăresc cu privirea până la intersecția cu strada Kogălniceanu, de unde revine. Când ajunge în fața mea, brusc, cu o mişcare de prestigidator, îi smulg bancnota din mână şi o ridic deasupra capului. Mă priveşte contrariată o

clipă, apoi, după ce mă măsoară de sus până jos şi de jos până sus, fața i se destinde într-un zâmbet cuceritor.

Îi fac o plecăciune în stilul cavalerilor medievali şi o invitație:

– Prea blondă domniță, frumoasă stăpână a celui mai drăgălaş şi obraznic năsuc în vânt de pe mapamond, stăpână absolută a inimii mele, permite-i preasupusului tău cavaler, să te invite să savurezi cea mai parfumată înghețată de trandafiri pe care ai gustat-o vreodată.

Mi-a răspuns fără ezitare, zâmbetul transformându-i-se treptat, într-un hohot de râs:

– Accept!

– Ar mai fi un mic amănunt: trebuie să plăteşti tu înghețata, pentru că eu... nu am nici un ban!

După ce m-a privit atentă câteva clipe, cu zâmbetul pierit, mi-a replicat:

– Mă dezamăgeşti... cavalere. După ținută, nu s-ar zice că tocmai acum ai ieşit la cerşit. Aş zice că, dimpotrivă, tu eşti cel care ajută cerşetorii; doar dacă, nu cumva – ca să te amuzi – mă

consideri o gâsculiță prostuță, numai bună de jumulit.

I-am răspuns „supărat”:

– O Doamne! Aşa impresie deplorabilă ți-ai făcut despre mine? Poftim! – i-am întins banii şi am continuat: Iartă-mă, te rog, pentru timpul pe care ți l-am răpit. Sărut mâna!

Totul nu era decât teatru. Nu aş fi părăsit-o pe puştoaica blondă, care mă cucerise cu farmecul ei irezistibil, pentru nimic în lume!

-a

te
ıd
ıt
ă,
ìn
ıs
şi
ş a

:ă
ar
:u
le

şi
ɔe
at

n

la
a

n

ın
ìn
).

odată următoarele rânduri: „Oare, dacă i-aş interzice să mai umble cu alte femei, ar renunța la ele sau la mine? Cu siguranță, ar renunța la ele! Dar, ar fi fericit? Nu! Categoric nu; ar fi ca o pasăre într-o colivie de aur. Îl iubesc prea mult ca să-l ucid cu propria-mi mînă. Zboară, pasăre dragă, zboară!”

Cât de bine mă cunoştea şi cât de bine mă înțelegea, draga de ea!

La începutul lui decembrie, în timp ce săream cu schiurile de pe o trambulină, improvizată pe dealul cimitirului, la Portăreşti, am căzut în râul de la baza trambulinei.

Deşi apa nu era prea adâncă, o baie în râu în decembrie, şi îmbrăcat, nu prea era motiv de bucurie, dimpotrivă. Am răcit, şi peste o săptămână, eram – pentru cea de a treia oară – bolnav de T.B.C.!

Fiind salariatul C.F.R.-ului, am fost trimis la spitalul Ministerului Transporturilor de la Târgovişte, specializat în tratarea T.B.C.-ului.

O dată instalat acolo, cu obişnuita mea inconştiență, mi-am reluat rolul de cuceritor.

După vreo săptămână, când deja făcusem câteva „victime”, am observat cum şefa de secție, o roşcată de vreo patruzeci de ani, care mai înainte trecea prin saloane doar o dată pe zi, acum, trecea de zeci de ori, şi de fiecare dată când mă privea, ochii ei verzi deveneau fosforescenți ca ai unei pisici în călduri, iar mie mi se zbârlea părul pe spate ca unui motan îndrăgostit, când aude mieunatul prelung al mâței adorate.

După câteva zile, m-a chemat să-mi facă o radiografie, pentru a vedea cum evoluează boala. Pentru că am găsit aparatul ocupat de alt medic (era unul singur în tot spitalul), am

mers în cabinetul ei, să aşteptăm eliberarea aparatului. Ne-am aşezat tăcuți; ea la birou, iar eu pe canapeaua de consultații.

O priveam de ceva timp în ochii aceia verzi-fosforescenți, care mă fascinau, când – aş fi putut jura, atunci, ca şi acum –

am auzit-o cum toarce ca o pisicuță alintată! M-am ridicat ca în transă şi am pornit spre ea, iar ea mi-a ieşit în întâmpinare, prinzându-ne într-o îmbrățişare şi un sărut sălbatic. Am răsturnat-o pe canapea şi în zvârcoliri animalice – care îmi aminteau de Ica – ne-am avut acolo, pe vinilinul acela aspru şi rece, fără să ne pese că am fi putut fi surprinşi de soțul său, care avea cabinetul alături, şi care era de o gelozie criminală (asta aveam să o aflu cât de curând).

Deşi o urmărea pas cu pas, era doar o iluzie că, o pisică sălbatică precum Iva, ar fi putut fi ținută doar în propria ogradă, fără să sară gardul la vecini.

Dacă Dumnezeu, sau mai degrabă Dracul, m-ar fi dotat cu o asemenea soție, nu m-aş fi obosit nici măcar o clipă s-o păzesc; o lăsam în plata Domnului, sau a Dracului! (Fereşte-mă Doamne!)

A urmat o perioadă de vis, întreruptă din când, în când, de coşmaruri.

A doua zi, după întâmplarea din cabinet, care îmi dădea fiori numai gândindu-mă ce s-ar fi putut întâmpla dacă ne surprindea soțul ei, care era directorul spitalului, i-am cerut farmacistului, pe care îl cunoşteam de la Craiova, să-mi dea o cheie de la garsoniera lui.

Când i-am dat vestea Pisicuței, de bucurie, m-a trântit pe canapea şi a început să mă sărute şi... să mă dezbrace. M-am opus cu îndârjire, ştiind că dacă mai insistă puțin, voi deveni partener activ al jocului şi, poate, al dezastrului:

nu însemna că ne adresam celor mai în vârstă cu apelativul domnule; nu, pur şi simplu, chiar directorul era nea Manu.

În perioada aceea, teatrul craiovean fusese invadat de tinerii absolvenţi ai I.A.T.C.-ului, care ulterior au devenit marii actori ai României. Printre aceştia se găsea şi o actriţă, foarte frumoasă şi talentată, dar care era atât de „murdară la gură", încât cuvintele şi expresiile sale nu le-am auzit nici măcar la şatră. În afara acestei „calităţi", mai avea încă una la fel de neobişnuită: era nimfomană. Cu spiritul ei de precupeaţă de mahala, îmbina perfect plăcutul cu utilul, taxându-şi partenerii de „afaceri" cu o sumă exorbitantă pentru vremea aceea: o sută de lei.

Pentru că toţi bărbaţii din teatru, şi nu numai, se culcaseră cu ea, şi comentau în fel şi chip aventura, m-am hotărât „să văd" şi eu minunea, deşi nu-mi prea surâdea ideea de a plăti o

femeie, când aveam atâtea la dispoziţie, gratuit.

Într-o zi, pe la prânz, când plecam de la o repetiţie, am întrebat-o puţin nervos:

– Didi, pot să-ţi văd şi eu mobila?

Întrebarea avea un dublu sens, pentru că, de curând, îşi mobilase garsoniera cu banii unui pictor mai în vârstă – care îi aducea la fiecare „vizită" câte un tablou.

Didi, care era unsă cu toate alifiile, a înţeles sensul exact al întrebării, aşa că mi-a răspuns:

– De ce nu? Ai taxa la tine?

– Ce taxă? – am făcut eu pe prostul.

– Ca să-mi vezi mobila!

După ce a „coborât cortina”, am lăsat-o în pat dormind, m-am îmbrăcat şi am pornit încet spre ieşire, dar am fost oprit după câțiva paşi:

– Hei, şmechere! N-ai uitat nimic?

– Nu! Ce să uit? Banii sunt pe masă.

– Tocmai despre ei e vorba. Poți să ți-i iei!

– Poftim? Vrei să spui că ți-a plăcut?

– Al dracu’! Mai face şi mişto de mine! Păi, ce, măi, ai fi vrut să trezesc tot blocul ca să pricepi tu că mi-a plăcut?

Am mai trecut de multe ori pe la Didi – fără să plătesc. Aş zice chiar… dimpotrivă!

Deşi Pisicuța dormea atât de frumos după efortul făcut, a trebuit s-o trezesc pentru că se terminase programul şi, cu siguranță, o va căuta soțul s-o ia acasă.

Am lăsat-o să plece singură, eu rămânând la magazinul alimentar de la parter, să-mi iau ceva de mâncare, pentru că ratasem masa de prânz.

În magazin am întâlnit o tânără, asistentă de la altă secție, care intra în tura de după-amiază şi cu care am plecat spre spital. În hol, am întâlnit „fericita pereche”, care se îndrepta spre casă. Când m-a văzut cu fata, Iva l-a lăsat pe director în plata Domnului şi a venit la mine, smulgându-mă de lângă fată şi târându-mă în cabinetul ei. M-a trântit de perete, şi cu fața desfigurată de ură, mi-a urlat:

– Eşti doar al meu! Numai al meu! Înțelegi? Dacă te mai prind cu vreo femeie, te omor!... Am să-ți fac o injecție să mori în cele mai groaznice chinuri! Ai înțeles ?!

A plecat trântind uşa şi lăsându-mă uluit şi speriat de

accesul acesta de gelozie nebună.

Înspăimântat, evitam orice contact cu femeile, dar şi un simplu salut, surprins de ea, era motiv de furibunde accese de gelozie.

Majoritatea acestor accese de gelozie erau doar ca un ropot de ploaie de vară, după care apare imediat soarele – mai strălucitor ca niciodată. După ce ţipa la mine şi mă dădea afară din cabinet, venea după doar două minute în salon, de unde mă târa înapoi în cabinet să mă mângâie, să mă sărute din creştet până în tălpi şi să mă implore, în genunchi, s-o iert şi... să mergem la garsonieră!

Poate mă credeți masochist, dar îmi plăcea al naibii de mult când se întâmpla asta.

Din păcate, nu toate certurile se terminau în acest mod fericit. Uneori, nu mai venea după mine, şi a doua zi când trebuia să-mi facă injecția (după prima scenă de gelozie nu mai lăsase asistenta să-mi facă injecția; mi-o făcea chiar ea), intram tremurând de teamă că, în loc de streptomicină, îmi va injecta cine ştie ce otravă. De-abia după ce îmi săruta locul unde urma să-mi facă injecția, mă linişteam, ştiind că încă nu s-a hotărât să mă ucidă.

Pe la începutul lui februarie, directorul venise de la o consfătuire de la Bucureşti cu o idee novatoare: „injectarea concomitentă a streptomicinei cu o anumită doză de cortizon, potențează randamentul acesteia cu 50% “.

Printre cei zece cobai, mă aflam şi eu – recomandat fiind chiar de Iva – care, fără să ştie, mă condamnase la moarte.

După două săptămâni de tratament, ne simțeam cu toții foarte bine, dar la începutul celei de a treia săptămâni, la câteva ore de la injectarea cortizonului, am făcut o criză de tahicardie. Nu i-am dat prea mare importanță dar, la injecția următoare (o făceam o dată la două zile), fenomenul s-a repetat şi, în plus,

am fost cuprins de o inexplicabilă stare de oboseală. Peste alte două zile, seara târziu, când mă aflam în cabinetul Ivei, care era

de gardă, am făcut iarăşi o criză urâtă de tahicardie.

Când a aflat că mai avusesem şi alte crize şi că mă simțeam obosit în ultima săptămână, fără să fi făcut vreun efort deosebit, a început să se lamenteze:

– Doamne, ce ți-am făcut! Eu singură te-am dat pe mâna criminalului! Cu siguranță, a aflat de dragostea noastră şi vrea să te omoare. Trebuie să pleci imediat din spital! Îmbracă-te şi hai la gară!

M-am îmbrăcat şi ne-am urcat în maşina ei (o raritate pe atunci – o primise de la fratele ei, emigrat în S.U.A. – ea însăşi fiind refugiată din Polonia în timpul ocupației germane) şi peste o oră eram la Bucureşti, iar a doua zi la prânz, la Craiova.

N-am mai aflat nimic despre familia aceea de polonezi psihopați, dar trebuie să vă mărturisesc totuşi, deşi este greu de crezut, că am iubit-o pe pisicuța aceea sălbatică şi puțin nebună.

Nu ştiu, şi nu voi şti niciodată, cât adevăr şi câtă fabulație a fost în acuzele Ivei dar, o dată ajuns la Craiova, mi-au dispărut şi tahicardiile şi oboseala!

Pentru că nu aveam unde să dorm, mama Iaiei şi-a reînoit invitația de a locui la ele. Am acceptat şi am rămas acolo până într-o zi fierbinte de iulie, când, sedus de o preafrumoasă reprezentantă a etniei negroide autohtone, am invitat-o să facem plajă pe covorul din sufragerie (avea culoarea nisipului), în zona nudismului absolut.

Diavolul, invidios pe frumusețea trupului fetei, care căpăta străluciri de diamant negru, în lumina „soarelui” din

plafon, ne-a trimis într-o vizită inopinată şi absolut inoportună, pe fosta viitoare mamă-soacră (sau viitoarea fostă mamă-soacră?).

Când şi-a văzut sufrageria inundată de „Marea Neagră" şi pe mine înotând frenetic în ea, şi-a pus mai întâi mâinile în propriul păr, apoi în părul „Mării Negre", pe care a aruncat-o în stradă (la propriu, fiindcă uşa sufrageriei dădea chiar în stradă).

176

Eu, deşi nu m-a aruncat în stradă şi nici nu mi-a spus să plec, după ce am audiat o oră întreagă prelegerea sa despre etică, începând din antichitate şi până în modernitate, mi-am făcut singur geamantanul şi am decolat spre alte mări cu plaje mai liniştite.

După această plajă ratată, relația cu Iaia a continuat netulburată. (Nu ştiu dacă mama ei, ca s-o protejeze, nu i-a spus motivul real al plecării mele, sau Iaia a considerat incidentul ca pe o simplă aventură – cum de fapt şi era – şi a tratat-o ca atare.) Chiar şi doctora părea mai conciliantă deşi, în umbră, îmi pregătea o surpriză devastatoare.

Am aflat de la unchiul Radu Gheorgheasa, care era şeful serviciului cercetare din Miliție, că primise o reclamație de la doctoră, în care eram acuzat de viol împotriva fiicei sale; fapt atestat de certificatul medical anexat cererii!

Doctora voia să profite de efectele unui Decret-Lege, care dispunea arestarea şi judecarea in regim de urgenta (trei zile de la producerea infracțiunii), a celor acuzati de acte huliganice.

Sfătuit de unchiul Radu, am dispărut trei zile de la domiciliu, după care, dosarul a fost înaintat Tribunalului spre judecare obişnuită.

Când i-am spus Iaiei, aceasta, revoltată, a jurat că va recunoaşte în fața instanței că deflorarea a avut loc cu un an în

urmă, şi că a făcut trei chiuretaje în această perioadă, la spitalul din Segarcea, pentru că în Craiova o cunoşteau toţi medicii.

Din nefericire, la următoarea întâlnire, în locul Iaiei a venit menajera; care mi-a spus că aceasta o rugase să-mi transmită că mama ei o forţase să plece împreună cu ea, într-o direcţie necunoscută, pentru a nu se prezenta la Tribunal.

În ziua următoare, am aşteptat-o pe doctoră la ieşirea din spital.

– Doamnă, vă pot înţelege dorinţa de a o îndepărta pe Iaia de mine, dar nu pot înţelege metodele acestea machiavelice de o realiza. Mă urâţi atât de mult încât mă vreţi după gratii?

– Da!

– În cazul acesta, voi avea conştiinţa împăcată dacă voi apela, şi eu, la metode la fel de abominabile ca cele folosite de dumneavoastră, pentru a vă determina să vă retrageţi plângerea de la Tribunal.

– Şi, mă rog, cum ai putea face asta?

– Prin şantaj!

A izbucnit în râs:

– Ştiu că ai un deosebit simţ al umorului dar, acum când eşti cu un picior în închisoare, mi se pare o glumă destul de proastă.

– Aţi uitat antibioticele? (În primăvară, sustrăsese o cantitate importantă de antibiotice, pe care le plasase unei farmacii. Nu se ferise de mine, considerându-mă ca făcând parte din familie.)

– Nemernicule! Trădătorule!

– Nu vi se pare că folosiți două unități de măsură diferite pentru aceeaşi caracteristică morală; atunci când vă referiți la mine în raport cu dumneavoastră? Suntem amândoi la fel de abjecți! Voi merge imediat la procuratură să vă denunț!

Mi-a întors spatele şi a plecat distrusă, de-abia târându-şi picioarele.

Mă simțeam atât de mic la suflet şi atât de ruşinat, când mă gândeam cu câtă dragoste, femeia aceasta pe care o chinuiam acum, îmi aducea dimineața, la pat, tava cu lapte cu cacao, prăjituri, portocale şi, mai ales, preferatul meu ananas cu frişcă (rarități in vremea aceea).

După câțiva paşi, a revenit şi mi-a spus cu glasul abia auzit:

– Ai câştigat! dar cu o condiție indiscutabilă: să părăseşti imediat oraşul şi să nu te mai întorci niciodată!

Era o condiție absolut nedreaptă şi dureroasă dar, pentru a încheia o dată starea aceasta de beligeranță, care ne transformase în două fiare gata să se sfâşie, am hotărât:

– Accept! Chiar mâine voi părăsi oraşul dar, vă rog foarte mult, vă implor, să-i transmiteți Iaiei că o iubesc şi că nu aş fi părăsit-o pentru nimic în lume, dacă nu ar fi intervenit ceva mai presus de voința mea.

În ziua următoare eram la Petroşani, în căutarea unui loc de muncă, pe care l-am găsit la serviciul aprovizionare, sub tutela lui Jijik-baci – un fel de ungur-neamț – cu o filosofie de viață asemănătoare cu a mea:

– Măi, ficior, ai să câştigi bani mulți, dar n-or să-ți ajungă, pentru că vom sta mai mult prin țară decât în Vale. Hotelurile

şi restaurantele de lux, femeile frumoase, costă bani grei. Subscrii?

– Amin, Jijik-baci!

Totul a fost perfect, sau aproape perfect, până în ianuarie, când mi s-au rupt pantalonii în fund, în timpul unui „patinaj" pe o stradă din Timişoara.

Vrând să intru într-un magazin, ca să-mi cumpăr pantaloni, Jijik-baci m-a oprit autoritar:

– Stai! Măi, ficior, nu poți să arunci frumusețe de pantaloni doar pentru o gaură în tur. Ți-i cârpesc eu, şi cu banii economisiți, plătim restaurantul şi fetele (pe care le cărasem cu noi de la Cluj).

A fost momentul în care am hotărât să mă despart de simpaticul, dar extremistul meu „partener de afaceri".

Ocazia s-a ivit la sfârşitul lui februarie când, un alt coleg, care avea un bilet la Preventoriul T.B.C. Brănişca, de lângă Deva, a renunțat în favoarea mea.

Acolo am mai găsit câțiva craioveni, printre care se afla şi un amic, care ştia că din cauza Iaiei eram într-o situație de neinvidiat: părinții îmi întorseseră spatele, iar mama ei mă izgonise în lumea largă. Povestea a făcut rapid înconjurul preventoriului, fiind pe buzele tuturor.

Peste două zile, când bibliotecara a organizat un fel de seară culturală, în care fiecare dintre cei prezenți trebuiau să

cânte, să povestească sau să recite, când mi-a venit rândul, am vrut să cânt un cântec, dar m-am oprit după primele versuri, care erau o stranie reprezentare metaforică a stării mele sufleteşti din acel moment:

“Firule, măi fir de iarbă,

Pe tine cine te-ntreabă,

Când te calcă în picioare,

Ori te rupe, de te doare?”

Cu glasul sugrumat de emoţie şi cu lacrimi în ochi, am coborât de pe scenă şi m-am ascuns într-un colţ al sălii, dar am fost imediat înconjurat de cei prezenţi, care încercau să-şi arate simpatia şi compasiunea, îmbrăţişându-mă sau mângâindu-mă.

Dintre cei prezenţi, doar o singură persoană aş fi vrut să mă mângâie şi să mă îmbrăţişeze, dar nu a făcut-o. A rămas aşezată, undeva în spatele sălii, doar acoperindu-şi faţa cu mâinile. Era sora directorului adjunct (şi ea craioveancă) şi care era chiar mai necăjită decât mine: în toamnă se despărţise de soţ, iar cu două săptămâni în urmă îi murise şi mama. Era de o asemănare izbitoare cu călugăriţa de care v-am povestit ceva mai înainte: acelaşi păr negru ca abanosul, aceeaşi faţă albă ca marmura şi aceeaşi ochi albaştri ca cerul, singura deosebire fiind culoarea îmbrăcămintii – neagră. Dar nu despre ea vreau să vă vorbesc, deşi am cucerit-o chiar a doua zi, şi am avut cu ea o relaţie îndelungată.

În ziua precedentă, fusesem cu băieţii la magazinul din sat, să-şi cumpere ţigări. Cum eu nu aveam nimic de cumpărat, rămăsesem în apropierea uşii şi priveam cum băieţii încercau să abordeze o doamnă de vreo treizeci şi cinci de ani, de o eleganţă neobişnuită pentru această mică aşezare rurală.

Era îmbrăcată într-un palton negru, cu guler din blană de vulpe polară, iar părul blond, ondulat, îi era acoperit cu o căciuliţă din blana aceluiaşi animal. Era aşezată ştrengăreşte pe o jumătate a capului, încât, mă întrebam mirat, ce lege necunoscută a fizicii o făcea să rămână acolo, fără să intervină

gravitația universală. Picioarele lungi şi perfect proporționate, încălțate cu cizmulițe din piele de căprioară neagră, îți tăiau respirația!

Doamna a zâmbit amuzată de complimentele băieților, dar le-a făcut un semn discret, prin care le spunea că nu este cazul să mai insiste. Şi-a luat geanta de pe tejghea şi a pornit spre ieşire. I-am deschis politicos uşa şi am lăsat-o să treacă. M-a privit, s-a oprit o clipă de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar s-a răzgândit şi a ieşit în stradă, unde s-a oprit; parcă aşteptând pe cineva.

Când am părăsit magazinul, băieții, ca băieții, au abordat-o din nou, dar s-au liniştit când au fost întâmpinați cu o privire glacială.

Ajuns în dreptul ei, fața i s-a destins într-un zâmbet timid şi mi-a spus cu un glas plăcut, dar având un accent neobişnuit:

– Vă rog să mă iertați că nu v-am mulțumit pentru amabilitate, dar am fost atât de tulburată de intervenția prietenilor dumneavoastră – nu mi se întâmplă prea des, ca să nu spun că nu mi s-a mai întâmplat niciodată, să fiu acostată – încât am uitat să vă mulțumesc.

– Nu trebuie să-mi mulțumiți, a fost un gest absolut normal şi, sper, să nu mă catalogați ca pe colegii mei, dar satisfacția unui cuvânt nu este nici pe departe egalată de bucuria pe care mi-a făcut-o zâmbetul dumneavoastră minunat.

A deschis gura să spună ceva, dar a renunțat vădit tulburată. A înclinat uşor capul în semn de salut şi întorcându-mi spatele, a plecat în direcția opusă.

Contrariat de plecarea intempestivă a elegantei şi apetisantei doamne, drăcuşorul meu cel personal m-a apostrofat:

– Prostul dracului! Cum ți-ai imaginat, măi, tembelule, că o femeie ca ea poate fi cucerită cu asemenea replici de doi

bani? Mi-e şi ruşine că trebuie să servesc un asemenea stăpân cretin!

– Şi, acum, ce ai vrea măi, încornoratule? Să mă spânzur?

181

– Uite, în sfârşit, o idee inteligentă! Ba nu, las-o baltă! Asta ar însemna s-o mierlesc şi eu o dată cu tine.

– Şi, atunci?

– Stăpâne, ai auzit proverbul ăla românesc: „Prost să fii, că noroc ai!” ?

– Da. Şi?

– Păi, la cât eşti tu de prost, trebuie să ai noroc cu carul; aşa că, aşteaptă liniştit, că o să te caute ea. De ce să te caute, nu prea ştiu; că prost eşti – slavă Domnului – pantalonii rupți în fund îi ai... dar, mă rog, nu e treaba mea, femeile sunt orătănii tare ciudate şi imprevizibile. Poți să fii tu mai inteligent decât Einstein, mai frumos decât Piersic, şi dacă nu te plac, nu te plac şi basta! În schimb, poți să fii prostul satului – ca tine – şi urât ca Dracul – adică, ca mine (de fapt, tot ca tine) – şi dacă te plac, nu le poate opri nici potopul lui Noe să-ți cadă în brațe!

Şi, a avut dreptate! Acum, când stau jenat în colțul sălii de spectacole, primind îmbrățişările oamenilor, o zăresc pe frumoasa doamnă, aşteptându-şi rândul cu ochii în lacrimi, să-mi prezinte „condoleanțele” sale.

Îşi lipeşte obrazul cald şi catifelat de obrazul meu şi mă îmbrățişează îndelung, fără să spună vreun cuvânt. Într-un târziu, mă prinde pe după umeri şi mă conduce afară din sală, plimbându-mă tăcută pe aleile pustii şi reci ale parcului şi încălzindu-mă cu trupul şi sufletul ei fierbinte.

Am revenit în sală, întâmpinați cu aplauze de participanți, dar şi de soțul ei, o gorilă fioroasă, care m-a făcut să dispar repede în mulțimea de dansatori.

Deşi sunt un adorator al Terpsihorei, în seara asta nu mă simt în stare să dansez, dar nici nu pot refuza femeile care mă invită.

După câteva dansuri, sunt invitat chiar de misterioasa doamnă. A fost un dans fantastic: formam o pereche atât de perfectă încât, dacă nu aş fi simțit căldura trupului său, aş fi crezut că dansez cu o fantomă imponderabilă, atât de bine ne

sincronizam mişcările.

La sfârşitul dansului m-a sărutat uşor pe obraz, iar eu i-am sărutat la fel de uşor părul.

După alte câteva dansuri cu alte femei, a revenit. Am dansat din nou, la fel de minunat, după care, la sfârşit, iarăşi m-a sărutat pe obraz. De data aceasta, am răspuns sărutului ei cu o mângâiere uşoară a buzelor, terminată cu un sărut pasionat. Când mi-am desprins buzele de pe buzele ei, m-a privit câteva clipe într-un mod ciudat – de parcă atunci m-ar fi văzut pentru prima oară.

În drumul spre locul meu, am fost întâmpinat de administrator şi soția acestuia – care era şi ea olteancă de la Băileşti – şi care mi-au atras atenția:

– Fii atent! Kuky este într-adevăr un fruct exotic foarte apetisant, dar ți-ai putea rupe dinții în... pumnii Gorilei! Alții au pățit-o şi pentru mai puțin decât i-ai făcut tu în seara asta.

– De fapt, cine este această misterioasă Kuky?

– În timpul războiului, era balerină la Teatrul de Operă din Budapesta, iar Gorila, care era ofițer în armata română, a adus-o în țară şi s-a căsătorit cu ea.

Până la sfârşitul seratei, Kuky nu m-a mai invitat la dans, dar nu şi-a desprins privirile de pe mine până la plecare, când mi-a făcut un semn discret de salut.

În ziua următoare, au avut loc trei evenimente oarecum plăcute. Primul, a fost cucerirea Călugăriței. De fapt, cucerirea mea de către Călugăriță, pentru că ea a fost aceea care mi-a făcut o declarație de dragoste neobişnuită, pe malul Mureşului. După două ore, eram iarăşi pe malul Mureşului cu... Kuky, care mi-a făcut şi ea o declarație de dragoste fantastică, desprinsă parcă dintr-o povestire ştiințifico-fantastică, în care eu eram Stăpânul Universului, iar ea, umila mea adoratoare!

Uimit şi puțin speriat, i-am oprit efuziunile sentimentale, acoperindu-i boticul apetisant cu zeci de sărutări şi invitând-o în casa administratorului, care era în apropiere.

183

În timp ce o evacuam pe propietară, am întrebat-o puțin jenat:

– Flori?... Kuky este cumva, puțin... sonată?

– Nu, în nici un caz! Şi, oricum, nu mai mult decât tine. Dacă ți se pare puțin ciudată, asta este urmarea firească a faptului că, în sfârşit, a evadat din cuşca în care a fost închisă cincisprezece ani şi încă nu ştie să se comporte în libertate.

Îmi pare tare rău pentru ea că s-a îndrăgostit de tine!

Întâlnindu-mi privirea nedumerită, a continuat zâmbind amuzată:

– Nu, nu vreau să spun că nu eşti demn de dragostea ei, ci doar că regret faptul că peste două săptămâni, când vei pleca, o vei lăsa şi mai nefericită decât a fost vreodată.

Sensibilizat de ultima remarcă a lui Flori, când am revenit în cameră, am mângâiat-o, am sărutat-o şi i-am spus atâtea cuvinte de dragoste, încât am adus-o într-o stare de euforie mistică în care, cu siguranță, sexul nu-şi avea locul.

Când am dus-o în pat şi am început să-i dau jos hainele, nu s-a opus, dar nici nu m-a ajutat; a continuat să mă privească cu ochii larg deschişi, în care se citea adorația aceea supremă, demnă doar de Dumnezeu.

Îi dădusem jos puloverul, furoul, sutienul şi fusta, dar am întâmpinat o neaşteptată rezistență din partea unui obiect pe care nu-l mai întâlnisem până atunci: portjartierul. Nu ştiam cum să desfac blestematele acelea de clame, care prindeau ciorapii!

După mai multe încercări nereuşite, întrerupte de mângâierile şi sărutările lui Kuky, m-am gândit s-o rog pe ea să-şi desfacă afurisitele alea de clame, dar mi s-a părut sub demnitatea mea de mare cuceritor, să recunosc că sunt doar un băiat de la țară, care nu a mai avut relații cu alte doamne sofisticate ca ea. (Ce noroc pe Alexandru Macedon, că a avut sabia cu el, ca să taie nodul gordian. Eu aş fi fost fericit să am şi doar un amărât de cuțit de bucătărie, cu care să tai blestema-

tele astea de „cioace de rufe”.)

Şi, de parcă nu aş fi fost destul de stresat, administratorul a năvălit furios în cameră, crezând că sunt cu olteanca lui. După ce s-a convins că este altcineva (probabil după forma sânilor, pentru că, de ruşine, Kuky îşi acoperise fața cu perna), a plecat râzând fericit.

Cum apetitul sexual scăzuse la limita înghețului, am renunțat, şi după ce am ajutat-o să se îmbrace, am condus-o în tăcere spre poarta parcului, unde mi-a făcut o invitație foarte tentantă:

– Lasă, iubitule, nu mai fi supărat. Vino mâine la prânz la mine acasă, şi promit să-ți ofer una din cele mai frumoase nopți ale Şeherezadei!

Cel de al treilea eveniment al zilei a fost unul destul de neplăcut pentru mine. Eram obişnuit să fiu privit cu admirație, dragoste sau ură, dar în nici un caz cu milă. În urma slăbiciunii din seara trecută, când îmi pusesem sufletul în palme şi-l arătasem celor din jur, bibliotecara pornise o campanie de strângere de fonduri „pentru copilul nostru necăjit".

Am refuzat categoric pomana, dar i-am mulțumit pentru gestul său nobil. Refuzul meu nu a descurajat-o. A doua zi s-a dus la Deva, de unde a venit cu o pereche de pantaloni, una de pantofi şi un pulover (toate de foarte bună calitate şi în nuanțe de bej, care îmi plăceau foarte mult), motiv pentru care nu am mai putut refuza „cadoul", mai ales că aveam mare nevoie de o pereche de pantaloni noi.

Drept mulțumire, am invitat băieții la un cazan de palincă de pe celălalt mal al Mureşului, iar doamnele, la mine în... pat.

Una dintre doamne, salariată a preventoriului, pe care din motive etice nu o invitasem, a venit singură şi m-a rugat să fac dragoste cu ea, pentru că îşi dorea un copil – pe care soțul ei impotent nu i-l putea da. Pretext sau realitate, pentru că era tare drăguță şi îmi plăcea cum se „străduia", am ajutat-o în fiecare noapte să-şi realizeze visul.

185

La ora stabilită m-am prezentat la Kuky, care m-a primit înclinându-se până la pământ:

– Bun venit, preamărite stăpân al lumii şi al inimii mele!

Gluma ei mi-a sugerat o idee, pe care am pus-o imediat în practică. După ce i-am răspuns în acelaşi mod: „Bun găsit, preafrumoasă Şeherezada!” – mi-am dat jos haina şi mi-am înfăşurat fularul în jurul capului sub forma unui turban, în care mi-am înfipt dopul de cristal – ce semăna cu un uriaş diamant – al unei sticle cu vişinată.

Privindu-mă în oglindă, am fost surprins să constat cât de mult mă asemănam cu un padişah arab, ţinînd seama că în vremea aceea purtam o mustaţă „pe oală”, de tip oriental.

Am luat din dormitor o pernă, pe care am pus-o pe covor, şi aşezându-mă turceşte, ca un adevărat oriental, am bătut tare din palme. Kuky, care privise amuzată pregătirile mele, a alergat la mine şi îngenunchind, m-a întrebat supusă:

– Ce doreşte luminăţia voastră? Porunceşte, preamărite stăpân!

I-am comandat cu glas poruncitor:

– Serveşte masa!

A luat una din cele douăzeci de farfurii de pe masă şi, îngenunchind cu ea în faţa mea, a început să-mi pună în gură bucăţele de mâncare.

Deşi era sub demnitatea mea de mare padişah, îi întorceam totuşi serviciul şi, din când în când, sărutam apetisantul botic al preafrumoasei sclave.

După ce ne-am băut şi ultima picătură dintr-o sticlă de şampanie, am comandat:

– Dans!

A dispărut câteva clipe în dormitor, de unde s-a întors „îmbrăcată” în... pielea goală. De fapt, avea înfăşurată peste şolduri o eşarfă transparentă. După ce a dansat un dans oriental,

extrem de excitant, am făcut dragoste; mutându-ne din pat pe covor şi de pe covor pe fotoliu, şi de acolo, mai ştiu eu pe

unde, prelungindu-ne plăcerea cel puțin o oră. Când am atins apogeul, îndreptându-ne spre cel de al nouălea cer, am fost însoțiți de corurile reunite ale îngerilor şi demonilor!

La plecare, Kuky m-a strâns puternic în brațe şi mi-a spus:

– Iubitule, pentru o zi ca asta merită să trăieşti toate chinurile iadului, iar dacă ai trăit-o, poți muri liniştit!

– Nu-i adevărat, iubito! Oamenii, ca şi viața, sunt unici, şi dacă nu ar fi atât de proşti încât să-şi piardă vremea cu lucruri mărunte, fiecare zi din viața lor ar trebui să fie ca cea de azi: o infinită fericire!

Dacă v-am plimbat prin acest sătuc transilvan, am făcut-o doar pentru această scurtă poveste; cu speranța că ea vă va stimula imaginația şi vă va ajuta să ieşiți din monotonia patului conjugal, care a dus la destrămarea atâtor cupluri.

Deşi am fi vrut ca ziua aceea fermecată să se mai repete, ea a rămas unică. Gorila, simțind că ceva ciudat se întâmplă cu Kuky, o urmărea pas cu pas, aşa că eram fericiți atunci când reuşeam, destul de rar, să ne furăm un sărut sau o mângâiere. Şi, totuşi, am mai făcut dragoste de două ori, în condiții cel puțin ciudate.

La vreo săptămână, am fost invitat, împreună cu Călugărița, care era iubita mea oficială, la o petrecere la Kuky acasă.

În mod normal, Gorila nu m-ar fi invitat, dar era îndrăgostit până peste cap de iubita mea, aşa că era singura lui şansă de a o avea la petrecere.

După ce s-au servit fripturile, stropite din abundență cu un parşiv vin de Jidvei, a început dansul. Deşi Călugărița,

îndoliată, nu dansa, Gorila era fericită să-i țină companie, în timp ce invitații – inclusiv eu – „încălziți" de vin, își strângeau partenerele în brațe, alunecând în dansuri pasionate, pe parchetul proaspăt lustruit. Şi, de parcă asta nu ar fi fost de ajuns, gazdele ne-au făcut o surpriză de proporții... maorice.

Gorila, cănit pe față şi îmbrăcat doar cu nişte indispensabili roşii, suflecați până la genunchi, cu capul legat

cu o eşarfă roşie şi cu o tamburină în mână, ne-a cântat un cântec spaniol, iar Kuky, goală, doar cu sânii şi şoldurile acoperite cu nişte eşarfe transparente, ne-a dansat un splendid dans maur.

După „spectacol", m-a invitat la dans; aşa, goală şi împrăştiind în jurul său miliarde de feromoni, care m-au înnebunit. Am târât-o după mine în bucătărie, dar Gorila ne-a urmărit şi ne-a expediat înapoi în sufragerie.

Am mai încercat un dans, dar Kuky cea timidă a înnebunit şi ea, şi m-a târât într-o cameră în care se afla arhiva gării (am uitat să vă spun, că ei locuiau în incinta gării). Am demolat arhiva şi, cu ajutorul dosarelor, am încropit un pat pe care am făcut dragoste: o dragoste sălbatică, demnă de cele mai feroce animale ale junglei; cu zvârcoliri şi țipete, acoperite, din fericire, de sirena unei locomotive ce manevra prin stație.

După ce am coborât din junglă în lumea civilizată, ne-am întrebat, uimiți, de ce nu ne-a ucis Gorila.

Răspunsul l-am aflat imediat ce am pătruns în sufragerie şi l-am văzut dansând fericit cu Călugărița, iar, la sfârşit, sărutându-i cu dezinvoltură buzele!

După dans, Călugărița, cu fața ei de marmură albă de Carara, transformată în marmură roşie de Ruşchița, m-a implorat:

– Hai să plecăm repede de aici, până nu leşin!

Pe drum mi-a explicat ce s-a întâmplat:

– Când am văzut Gorila plecând furioasă după voi, ca un taur la coridă, i-am aținut calea şi l-am invitat la dans. Şi , ca să fiu mai convingătoare, l-am... sărutat!

Draga de ea! Altă femeie, în locul său, l-ar fi lăsat să mă facă arşice, spre a se răzbuna pentru trădarea mea.

În dimineața ultimei zile (seara plecam spre Craiova), Kuky mi-a adus biletul de tren şi o scrisoare pentru o amică din Craiova, şi mi-a dat întâlnire la ora patru, la o prietenă din sat.

Speriat de amici, că Gorila mă urmăreşte să se răzbune, nu m-am dus la întâlnire, şi chiar m-am ascuns în camera Călugăriței, cu speranța că acolo nu mă va găsi. Dar, m-a găsit! M-a luat târâş şi m-a dus undeva în lunca Mureşului, unde am făcut dragoste pe un pat improvizat din paltoanele noastre, aşternute pe zăpadă. Deşi era destul de frig, în afara unei plăceri nebune, nu am simțit nimic altceva.

Fericiți, am plecat ținându-ne de mână până în stradă, dar a refuzat să se despartă de mine, propunându-mi s-o conduc până la birou, să-şi ia geanta. Deşi am încercat să-i explic că un minut în plus în preajma mea ne poate expune inutil riscului de a fi linşați de Gorilă, a fost imposibil s-o desprind de lângă mine.

Am pornit resemnat spre birou, care avea două ferestre mari, despărțite de un stâlp îngust, iar una dintre ele era deschisă.

Când am trecut de fereastra închisă, l-am văzut în birou pe Gorilă împreună cu revizorul contabil, care era şi el oltean.

Kuky s-a oprit în dreptul ferestrei deschise, iar eu, înspăimântat, m-am lipit cu spatele de stâlpul dintre ferstre. Gorila a venit la fereastră şi a început să țipe furioasă ceva – în limba magheară – către Kuky. În timpul discuției cu ea, şi-a aruncat privirea spre mine (nu mă văzuse până atunci!), rămânând câteva clipe blocat, după care a avut o reacție neașteptată:

– Bună seara!

Eu, tremurând ca o piftie, n-am fost în stare să spun nici un cuvânt, doar am înclinat capul în semn de salut. Revizorul, care ştia de legătura noastră, a venit repede la fereastră şi a deschis o discuție care a detensionat situația. Mi-am luat rămas bun de la ei şi am plecat, nu înainte de a-i săruta mâna lui Kuky, care, mi-a şoptit:

– Te aştept la fântână (era vorba de fântâna din gară).

Se înțelege că nu m-am dus la nici o fântână şi am aşteptat să pornească trenul din gară, înainte de a apărea şi eu pe peron.

189

O săptămână mai târziu, când a venit Călugărița la Craiova, am aflat că Kuky venise la fântână cu un pachețel cu mâncare pentru drum şi că fusese urmărită de Gorilă, care îi făcuse un scandal atât de monstruos, încât, de ruşine, nu mai apăruse în sat până la plecarea Călugăriței.

Deşi am făcut dragoste de mii de ori, nici una nu mi-a rămas în memorie atât de clară ca cele făcute cu Kuky, care erau în afara oricărui tipar. Ce om normal ar face dragoste cu o femeie, când în spatele său aşteaptă gâdele cu securea, ca să-i reteze gâtul? Doar un ... A, nu! Am recunoscut că sunt prost, urât, dar... asta nu!

*

Martie 1958. În drum spre prietena lui Kuky, căreia trebuia să-i duc scrisoarea, am cumpărat un buchețel de ghiocei.

Când am intrat în curtea casei în care locuia, am fost neplăcut impresionat de clădirea mare şi veche, ce părea să fi fost cândva un han. Avea de-alungul parterului şi etajului câte un coridor cu geamlâc, spre curte, în care se deschideau nenumărate uşi, iar femeia pe care o căutam locuia la etaj.

Când mi-a deschis uşa, am fost atât de uluit, încât am uitat cum mă cheamă şi ce caut acolo. Femeia care mi-a deschis, nu era alta, decât marea actriță a teatrului craiovean, de care eram îndrăgostit, de când o văzusem pentru prima oară în „Sânziana şi Pepelea", şi ale cărei roluri, le urmărisem cu sufletul la gură, până astăzi. Deşi numele de pe plic mi se păruse cunoscut, nu făcusem nici o clipă legătura între el şi persoana renumitei actrițe.

Nici ea nu a fost mai puțin uluită de prezența mea, pentru că ne cunoşteam foarte bine din perioada când făcusem figurație la teatru, deşi nu ne mai văzusem de peste un an.

Am fost scoşi din încurcătură de fiul ei, un puşti de vreo

patru ani, care mi-a luat buchețelul din mână şi m-a târât după el în cameră, ca să-mi arate ghiocelul pe care tocmai îl desenase.

După ce i-am dat scrisoarea, la insistențele puştiului, ne-am jucat toți trei, de-a baba-oarba!

Cum puştiul cel mic şi şmecher, se ascundea prin locuri greu accesibile, singura „victimă", spre bucuria lui şi a mea, era Sânziana. El se bucura că scăpa să se facă baba-oarba, iar

eu mă bucuram să o țin în brațe, pentru câteva clipe, pe femeia care îmi era atât de dragă.

După o oră, plecam fericit spre casă, lăsându-i şi pe ei la fel de fericiți, după ce le-am promis că voi reveni şi a doua zi.

Am continuat să vin aproape zilnic, mai ales după ce am aflat că, dacă din punct de vedere profesional atinsese perfecțiunea, din punct de vedere socio-uman, viața ei era un dezastru. Se despărțise de soț şi rămăsese cu copilul, pe care îl creştea foarte greu, având un salariu de mizerie şi, în plus, nu avea cu cine să-l lase atunci când avea repetiții sau spectacole. Avea totuşi noroc cu vecinii, care, deşi erau oameni simpli, rămâneau cu copilul în serile când avea spectacole.

Pentru că fusesem la Portăreşti şi mă împăcasem cu părinții, „eram din nou în bani", aşa că, îmi permiteam să-i ajut, cumpărându-i puştiului dulciuri şi jucării iar,uneori, aduceam chiar alimente pe care le găteam eu însumi, aşteptând-o seara, când venea de la spectacol, cu masa pregătită.

Trecuse vreo lună de când eram pe post de bonă când, într-o zi, jucându-mă cu puştiul de-a v-ați-ascunselea, m-am ascuns în spatele ei, în timp ce făcea ordine în cuierul de la intrare.

După un timp, am auzit-o spunând încet, ca pentru sine:

– Doamne, câtă nevoie are copilul ăsta de un tată!... ca şi mine de un soț!

Fără să mă gândesc prea mult, i-am replicat:

– Aveți omul potrivit lângă voi. Cine vă poate iubi mai

mult decât mine?

S-a întors şi m-a privit, de parcă nu ar fi auzit bine, iar eu i-am repetat:

– Da, ai auzit bine! Cine vă poate iubi mai mult decât mine?

După o clipă de derută, a zburat pe uşă afară, de unde a revenit - după un sfert de oră - cu un discurs bine pregătit, dar nu am lăsat-o să se urce la tribună spre a-şi ține spiciul:

– Ştiu, am înțeles. Uită tot ceea ce am spus. Este absolut normal, ca o mare actriță ca tine, să nu poată iubi pe un nimeni ca mine!

Mi-am luat haina şi m-am îndreptat spre uşă, dar a țipat la mine:

– Vino înapoi!

M-am oprit şi m-am întors către ea.

– Stai jos!

– Nu vreau! Spune ce ai de spus şi lasă-mă să plec!

– În primul rând, tu nu eşti un nimeni! Ai înțeles? Şi, în al doilea rând, nu te pot iubi, nu pentru că sunt eu o vedetă, ci pentru că tu eşti iubitul prietenei mele, şi nu vreau să devin o trădătoare ordinară!

– Dar eu nu o iubesc pe ea, eu te iubesc pe tine! Din clipa in care te-am văzut pentru prima oară şi... am să mor fără tine! – şi am izbucnit în plâns.

Nu era decât recitalul unui actor amator, în fața unui actor profesionist.

Probabil a fost un recital magistral, pentru că Sânziana m-a luat în brațe şi a început să se lamenteze:

– Doamne, ce să mă fac cu tine?

Copilul, care nu înțelegea ce se întâmplă, a venit plângând şi s-a lipit de noi.

L-am ridicat în braţe şi am rămas aşa îmbrăţişaţi, toţi trei, mult timp.

Trecuseră vreo două săptămâni de la această discuţie, timp

în care ne-am ferit să mai abordăm această temă. Între timp, începusem să lucrez ca angajat civil la o unitate militară, unde făceam foarte multe deplasări în ţară. Într-o seară, obosit după o delegaţie la Piteşti, am adormit cu copilul în braţe, iar Sânziana, când a venit de la teatru, m-a lăsat să dorm în continuare, ea culcându-se pe recamier.

Când m-am trezit, în miez de noapte, mi-am luat haina şi am vrut să plec dar, Sânziana, care se trezise, m-a chemat la ea:

– Nu crezi că a sosit momentul să-ţi primeşti răsplata pentru tot ceea ce ai făcut pentru noi?

– . . . ?

– Dă-ţi jos hainele şi vino lângă mine!

– Poftim? Vrei să te prostituezi, crezând că pentru asta am făcut tot ceea ce am făcut? Vai, cât de puţin mă cunoşti! Chiar dacă sună puţin mefistofelic, trebuie să ştii că ţi-am vrut doar sufletul, nu şi trupul.

Am părăsit „dezamăgit” încăperea, lăsând-o fără replică.

Doamne, ce mult îmi plăcea să joc teatru! Nu pe scenă, ci în viaţa de toate zilele, când îi puteam manipula pe cei din jur, după bunul meu plac!

Intrasem în cea de a treia zi de când nu mai trecusem pe la ea, şi începusem să am serioase îndoieli asupra corectitudinii strategiei adoptate, când, ofiţerul de serviciu pe unitate a intrat agitat în birou, anunţându-ne că marea actriţă se află în biroul comandantului.

În timp ce colegii alergau în curte, s-o vadă de aproape pe frumoasa actriță, eu alergam la oglindă, să-mi „repar”, cât de cât, mutra şifonată de o noapte albă, petrecută jumătate la o partidă de poker şi jumătate la una de sex, cu Călugărița.

Tocmai când „revizia tehnică” era în toi, a venit şi comandantul, care m-a invitat la el în birou.

Când am văzut-o cât era de frumoasă, în costumul acela bej-auriu, cu pălăriuța din acelaşi material – pe care i le cumpărasem cu câteva zile în urmă de la o expoziție poloneză

– am rămas mut de admirație, iar comandantul mi-a şoptit entuziasmat, înainte de a se retrage discret:

– Splendidă femeie! Felicitări, tinere!

Citindu-mi în ochi, sentimentul acela de adorație păgână, mi-a zâmbit fericită şi şi-a deschis larg brațele. M-a primit la piept şi m-a legănat ca pe un copil, şi tot ca pe un copil, m-a şi certat:

– Copil rău, poate că am meritat să fiu pedepsită, dar m-a durut atât de tare, încât m-am întrebat, pentru prima oară, dacă viața mea atât de searbădă, mai merită să continuie. Când ai plecat în noaptea aceea, în care m-ai catalogat drept prostituată, a trebuit să recunosc, deşi nu aş fi vrut, că te iubeam încă din prima zi, când ne-am jucat de-a baba-oarba. Credeai că doar tu eşti fericit atunci când mă îmbrățişai, dar şi eu eram la fel de fericită. Şi, atunci când m-ai sărutat ca din greşeală, eu am fost aceea care te-am ajutat, pentru că tu, legat la ochi, nu mi-ai fi găsit buzele!

Deşi declarația ei de dragoste era clară şi emoționantă, drăcuşorul meu cel orgolios mai voia o confirmare:

– Dumnezeule! Eşti atât de frumoasă, încât îmi este imposibil să cred că ceea ce am auzit poate fi mai mult decât un genial recital actoricesc.

– Doamne, cum poți fi atât de rău? Priveşte-mă în ochi şi convinge-te, că tot ceea ce am spus a pornit din inimă!

Am privit-o în ochii aceia frumoşi şi i-am mângâiat îndelung buzele – la care visasem atâta vreme – cu buzele mele, până în clipa în care am simțit-o tremurându-mi în brațe. M-am oprit, ştiind că nu este nici timpul şi nici locul, pentru a continua.

Am condus-o până la poartă – în aplauzele entuziaste ale personalului unității – unde m-a sărutat, fară să se sfiască de prezența ofițerului de serviciu.

A urmat o vară de neuitat. O aşteptam în fiecare seară la ieşirea de la teatru, împreună cu Puiuț, şi ne opream în grădina

„Sfântul Dumitru", unde ne jucam până când foamea ne gonea acasă. În iulie, am făcut o vacanță de vis la Cozia, unde urcam în fiecare zi cărările abrupte ale munților, cărând în spate – pe rând – micuțul rucsăcel, numit Puiuț.

Dar a venit toamna, când totul s-a destrămat, ca un roi de licurici strălucitori sub pala înghețată a furtunii.

La începutul lui noiembrie, o aşteptam acasă cu masa pregătită, la care adăugasem şi o sticlă de vin dulce de Murfatlar. A venit ceva mai târziu decât de obicei, tăcută, preocupată şi ferindu-se să mă privească în ochi. A refuzat să mănânce, dar a băut două pahare cu vin.

Am ştiut că nu este cazul să mai rămân. Mi-am îmbrăcat haina şi am plecat, iar ea m-a însoțit până în Unirii. La despărțire, când voiam să-i sărut mâna, m-a îmbrățişat lamentându-se:

– Doamne, ce ți-am făcut! Copilul meu drag!

– . . . ?

– În seara asta, cineva m-a cerut în căsătorie şi, de dragul copilului, am acceptat!

Deşi am simțit cum pământul îmi fuge de sub picioare şi inima încetează să-mi mai bată, am mai avut totuşi puterea să îngăim:

– O dată şi o dată, trebuia să se întâmple şi asta. Îți doresc toată fericirea lumii!

I-am întors spatele şi am plecat, dar, după câțiva paşi, a alergat după mine şi m-a îmbrățişat, plângând. Am plâns şi eu cu ea.

Cu toate că eram doi actori geniali, nici unul dintre noi nu mai juca teatru. Eram doar doi nefericiți muritori, printre milioanele de nefericiți muritori ai lumii.

Am întâlnit-o după aproape patru ani, la un 1 Mai, în parc. Mă plimbam împreună cu viitoarea mea soție, cu care trebuia să am nunta peste exact o săptămână, când, mi-a apărut în față.

Emoționat şi neştiind cum să reacționez, am înclinat uşor capul în semn de salut, dar ea m-a îmbrățişat cu dezinvoltură şi,

după ce m-a sărutat îndelung pe gură, mi-a şoptit:

– Aşteaptă-mă joi seara, la teatru.

Şi, am aşteptat-o! Cu toate că eram foarte ocupat cu pregătirea nunții, nu puteam rata ultima şansă de a o ține în brațe.

În drum spre locuința mea, am trecut pe la grădina-restaurant Minerva, unde ne-am grizat, am dansat, am râs şi am plâns, amintindu-ne de vara aceea unică.

Nu am mai întâlnit-o niciodată de atunci, dar i-am urmărit cu atenție şi emoție, evoluția ulterioară, citind cronicile teatrale apărute în ziare sau difuzate la radio.

*

Iulie 1959. Stau, de câteva minute, la umbra unui copac de la marginea Pădurii Cerătului, privind cu groază câmpia pârjolită de soarele amiezii – pe care trebuie s-o străbat pentru a ajunge acasă – şi-mi blestem clipa în care m-am hotărât să vin la pescuit. Nu numai că nu am prins nici un peşte dar, acum, trebuie să merg prin praful fierbinte al drumului, precum fachirii pe covorul de jar.

Plimbarea pe jar pare totuşi acceptabilă, pe lângă miile de săgeți de foc, cu care Măria Sa, Soarele, îmi va străpunge creierii (deşi mă cam îndoiesc că am aşa ceva).

Am o idee! (Bineînțeles trăsnită). Mă arunc, îmbrăcat, în pârâul care curge în apropiere, şi o iau voiniceşte la drum.

După câteva sute de metri, cămaşa începe să fiarbă pe mine, aşa că o dau jos şi o rup la fugă, fără să mă opresc, până la poalele dealului pe care este aşezat satul, lângă fântâna lui Moş Adam, unde îmi torn o ciutură cu apă în cap. Bine răcorit, străbat şi ultima etapă până acasă.

O dată intrat în cameră, am aruncat totul de pe mine şi, doar în slip, m-am întins în patul răcoros. De-abia trecusem în lumea lui Morfeu când, uşa a fost trântită de perete şi un glas –

care deobicei îmi era drag – mi-a spart timpanele:

– Trezeşte-te, măi, lenevilă! Doar moşnegii dorm la ora asta!

Era verişoara mea, Minca, pe care o iubeam ca pe o soră dar, căreia, acum, i-aş fi tras cu cea mai mare plăcere un şut în fund şi i-aş fi trântit uşa în nas. Pentru că, din nefericire, nu era sora mea, şi deci n-o puteam folosi pe post de minge, m-am mulţumit doar s-o „mângâi puţin”:

– Ieşi dracu’ afară şi lasă-mă să dorm! Asta este oră de vizită?

– Măi, tâmpitule! Am venit să te mai scot şi pe tine în lume: să-ţi mai vadă şi ţie oamenii mutra!

– Pleacă dracu’ de-aci! Ce sunt eu, balena Goliat, femeia cu barbă, de vrei să mă arăţi lumii?

Văzând că nu reuşeşte cu forţa, a trecut la atacul psihologic:

– Şi, atunci, ce să fac, măi, cavaler de două parale? Să mă duc singură la horă, să râdă tot satul de mine?

În faţa unui asemenea argument, a trebuit să cedez:

– Bine, pacoste! Du-te şi fă-mi o cafea, până mă îmbrac.

Peste o jumătate de oră, eram deja în Ogradă (era la vreo trei sute de metri de casa mea), unde se desfăşura hora satului.

Când am ajuns noi, muzicanţii luaseră o pauză, aşa că, dansatorii şi spectatorii se retrăseseră la umbra copacilor.

Privind peste mulţimea adunată în poiană, atenţia mi-a fost atrasă de un grup de tineri, aflaţi în partea opusă locului unde ne găseam noi, în mijlocul căruia se afla Oana, cea mai frumoasă fată din sat, dar şi cea mai necăjită.

Deşi absolvise în anul precedent, cursul gimnazial cu medii maxime, nu îşi putuse continua studiile, din cauza sănătăţii precare a părinţilor.

După moartea mamei, în iarnă, tatăl insista să o căsătorească cu un tânăr, a cărui singură calitate era cumințenia. Cu toată opoziția fetei, datorită precarității materiale şi înrăutățirii

stării de sănătate a tatălui, deznodământul era previzibil.

Din cauza situației critice în care se afla, rămăsese singura fată pe care nu încercasem niciodată s-o cuceresc; seducerea ei fiind inacceptabilă din punct de vedere moral, deşi, ştiam că mă iubeşte.

Fiind consăteni, ne întâlneam aproape zilnic, dar în afara unui salut protocolar, nu schimbasem nici un cuvânt – pentru a nu o încuraja – cu toate că verdele neobişnuit de strălucitor al ochilor ei, mă atrăgea ca o vrajă.

Astăzi era mai frumoasă ca niciodată: îmbrăcată cu o rochie corai, strânsă în talie cu un cordon cu cataramă aurie, asemănătoare cu cea care îi închidea breteaua de pe umărul stâng, şi cu cea care îi prindea părul la ceafă, părea o prințesă orientală. Avea o coafură absolut neobişnuită: tot părul ei negru, începând de la frunte, era împletit într-o singură coadă fabuloasă, semănând cu o cască frigiană, care îi dădea un aer de supremă maiestate, îndulcit fiind, doar de privirea aceea verde, jucăuşă.

O priveam ca hipnotizat de câtva timp, când, mi-a zâmbit şi mi-a făcut un semn de salut cu mâna. Deşi gestul său mi s-a părut ciudat, având în vedere relațiile noastre destul de reci, i-am răspuns în acelaşi mod.

O dată cu reînceperea dansurilor, Minca şi Oana, care erau foarte curtate, n-au pierdut nici un dans, în schimb eu, care mă temeam de căldura sufocantă din poiană, am rămas la umbra copacilor. La un moment dat, Bebe Cazacu, acordeonistul, cu

ıd, a

care
noi.

ımeu

i s-o
u ea,

cam!

ță i-a

ă de
u-mi

e dur

ate a
oarte
e de
faci
ı așa

– Oana! Tu auzi ce spui?

– Te aştept deseară, sus pe calea ferată, înainte de trenul de nouă. Dacă n-ai să vii, ai să mă ai pe conştiinţă!

– Dar...

A refuzat să mă mai asculte şi, desprinzându-se din braţele mele, a dispărut precipitată în pădure.

M-am strecurat printre dansatori, tremurând de surescitare, şi m-am rezemat de un copac, aşteptând-o pe Minca.

Când a venit, i-am relatat cuvânt cu cuvânt, discuţia pe care am avut-o cu Oana, şi am rugat-o s-o caute şi să încerce s-o facă să-şi schimbe hotărârea aceea nebunească.

După o jumătate de oră de discuţii aprinse cu Oana, Minca mi-a spus iritată:

– Cred că fata asta e nebună! Şi eu am fost îndrăgostită, dar ea te confundă cu Dumnezeu şi nu vrea să renunţe la tine. Deşi ţi-am interzis întotdeauna să te apropii de ea, acum, te rog să te duci la întâlnire; altfel, va rămâne pe calea ferată s-o strivească trenul.

Când se lăsa înserarea, păşind îngândurat pe cărarea abruptă, ce cobora din sat spre calea ferată, am văzut-o aşezată în acelaşi loc în care mă aşteptase Ileana cu opt ani în urmă.

Amintirea acelei seri minunate, în care am redevenit stă-

stăpânul, dar şi sclavul Ilenei, m-a făcut să mă opresc nehotărât la mijlocul cărării.

Oana, văzând că m-am oprit, a alergat spre mine şi mi-a sărit în braţe. A urmat cea mai penibilă scenă din viaţa mea: luat prin surprindere, m-am dezechilibrat şi m-am prăbuşit în iarbă – cu ea în braţe – şi ne-am rostogolit, ca într-un joc de

copii, vreo douăzeci de metri, până la baza taluzului căii ferate, într-un pâlc de bozi. Când ne-am oprit, ea fiind deasupra mea, s-a ridicat în genunchi şi a început să râdă, dar văzând că rămân nemişcat şi cu ochii închişi (de ruşine), m-a întrebat speriată:

– Bebiță, ce s-a întâmplat? Te-ai lovit?

Eu, încă şocat, continuam să fac pe mortul. Speriată de-a binelea, a început să se lamenteze, în timp ce mă săruta pe ochi, pe buze, pe păr:

– Doamne, ce ți-am făcut? Iartă-mă, Bebiță! Te rog, ridică-te! Te rog!

Şi, pentru că era gata să izbucnească în plâns, şi ştiți că eu nu suport lacrimile, am îmbrățişat-o şi am sărutat-o de „o mie de ori“, până când am realizat că locul în care ne aflam, nu era cel mai indicat pentru o scenă de dragoste.

Am prins-o de mână şi am alergat până în poiana din Ogradă, unde, după alte mii de sărutări (reale de data asta), am uitat de toți şi de toate, şi cuprinşi de dorința aceea irepresibilă de a ne uni trupurile, mințile şi sufletele într-o singură entitate, care poartă numele fericirii veşnice, ne-am dat jos hainele şi ne-am admirat reciproc trupurile alb-fosforescente – pete de lumină pe verdele întunecat al copacilor – create de lumina ireală a lunii.

Mi-am întins în iarbă cămaşa, pe care tocmai o îmbrăcasem pentru prima oară şi, culcând-o pe ea, am făcut dragoste. O dragoste nebună, în care nu a mai avut loc nici virginofobia mea şi nici durerea ei, la prima penetrare.

Mi s-a dat cu atâta frenezie, cum rar mi-a fost dat să văd,

iar atunci când entitatea aceea de fericire cosmică s-a destrămat, redându-ne fiecăruia trupul, mintea şi sufletul, m-a rugat cu glas sfârşit:

– Bebiță, te rog, mai mângâie-mi o dată buzele cu buzele tale.

I-am mângâiat îndelung buzele, apoi am ajutat-o să-şi îmbrace fusta şi bluza, iar eu mi-am îmbrăcat pantalonii şi mi-am încălțat o sandală, şi pentru că pe cealaltă nu am mai găsit-o, enervat, am aruncat-o şi pe cea pe care o încălțasem.

Am strâns cămaşa pătată de sânge, şi am pornit îmbrățişaț, spre râul de la marginea Ogrăzii.

Ne-am scăldat în valurile de argint ale râului, şi am făcut dragoste pe nisipul încă fierbinte al plajei; am alergat, îmbrăcați doar în razele de argint ale lunii, pe nesfârşita şi misterioasa câmpie dintre râuri... şi iarăşi ne-am scăldat... şi iarăşi...

M-am întrebat de multe ori: „Câți dintre voi ați văzut o femeie îmbrăcată doar în razele lunii?”. Probabil, nici unul! Femeia obişnuită, pe care o ştiai tu – iluminată de razele soarelui – se transformă acum, îmbrăcată în razele fosforescente ale lunii, într-o zeiță, într-una din ielele acelea din basme; tu însuți te simți un zeu nemuritor, iar bucuria dragostei atinge intensități inimaginabile pentru un biet muritor. Când, la sfârşit, Zeus îți străpunge trupul, mintea şi sufletul cu fulgerele sale cosmice, bucuria şi durerea se împletesc cu regretul că toate acestea s-au sfârşit mult prea repede.

Am plecat spre casă, după ce luna apusese deja de mult, iar răcoarea zorilor începuse să se lase peste tăcerea întunecată a câmpiei.

Desculț fiind, mergeam pe şina căii ferate, ca să mă feresc de ascuțişul pietrelor, sprijinindu-mă pe umărul Oanei care, mergând printre şine, număra traversele. Convenisem ca la fiecare zece traverse, s-o sărut o dată – drept plată pentru

u era
ıoțo-

le nu
doar
ıtam,
rt. O
, era
ıapoi
clara

cale
ți că
ta ei,
ă mă
paşi,

după
ă de
i: am
nă în
radă,
ıe.

ăsese
ıtent,
mina

ıs de
ăărul,

cale-mi fac"), dar în afara unui câine urâcios, care ţinea neapărat să-mi rupă nădragii, n-am reuşit să zăresc nici o zână. Casa şi curtea erau de o pustietate dezolantă.

Trist şi neliniştit, m-am dus la Ileana, unde, cu mintea aiurea, Colonelul mi-a luat toţi banii la poker, iar Ilenei i-am rămas dator s-o sărut o sută de ani, după jocurile pierdute la rummy.

Seara, ca să-mi scot din minte imaginea chinuitoare a frumoasei şi exoticei prinţese, am încercat să citesc o carte: „Noul Adam" – o carte foarte interesantă dar, care, atunci, nu-mi putea capta interesul, oricât m-am străduit.

204

Trecuse de mult de miezul nopţii, şi nu puteam nici să citesc, dar nici să dorm, când, am auzit o bătaie uşoară în geamul dinspre grădina din spatele casei. Când am privit spre fereastră, nu mi-a venit să cred că ceea ce văd este adevărat: Oana, ţinându-se cu mâinile de gratiile de la fereastră, mă privea zâmbindu-mi timidă.

Dintr-un salt, am fost la fereastră. Neînţelegând sensul reacţiei mele, s-a retras speriată de la geam şi mi-a spus:

– Bebiţă, dacă nu mă vrei, plec imediat!

– Dumnezeule! Cum să nu te vreau, când eram să mor de dorul tău?

– Adevărat?...

Am forţat gratiile de la fereastră şi am ajutat-o să se strecoare în cameră, unde, a continuat:

– Ştii, am fost şi ieri seară aici, dar n-am îndrăznit să intru de teamă că n-ai să mă primeşti – pentru că îţi jurasem că n-am să te mai caut niciodată după noaptea de duminică.

– Doruleț, nu ştiu ce se va întâmpla cu noi în viitor dar, acum, când te iubesc atât de mult, te vreau lângă mine, să mă mângâi, să mă săruți, să mă faci să zbor din nou spre alte şi alte tărâmuri de poveste!

S-a cuibărit la pieptul meu şi m-a rugat fericită:

– Doamne! Este adevărat că mă iubeşti?... Bebiță trezeş-te-mă, dacă visez!

N-am trezit-o. Dimpotrivă, am amețit-o şi mai tare, mângâindu-i uşor buzele şi aşezând-o pe pat, i-am sărutat sânii şi... am trezit-o în zorii zilei!

Până în decembrie, n-a lipsit aproape nici o noapte.

În seara de ajun a Crăciunului, am aşteptat-o cu o surpriză: un pom de Crăciun. Era primul meu pom şi, cu siguranță, şi al ei. De fapt, era doar o crenguță de brad – furată de la I.A.S. – pe care o împodobisem cu jerbe de beteală aurie, luată din pariura de mireasă a mamei, cu câteva globulețe, artificii şi lumânările (pe care le păstrez şi acum!), iar sub pom, îi aşeza-

sem darul „Moşului”: o pereche de mănuşi îmblănite, o căciuliță de Angora, o ciocolată şi o floare de muşcată.

Când a văzut pomul şi darurile, în loc să se bucure, s-a întristat şi a izbucnit în plâns, şi aşa a rămas toată seara. Rareori am reuşit s-o fac să zâmbească dar, şi atunci, zâmbetul îi era atât de firav şi de trist, încât, mă întrista şi pe mine.

La miezul nopții, când i-am furat mamei un cozonac, pe care tocmai îl scosese din cuptor, şi a refuzat să mănânce, deşi era mare amatoare de dulciuri (ei nu avea cine să-i facă şi nici nu avea bani să-şi cumpere), m-am neliniştit şi mai mult. Se comporta ciudat. Deşi îmi spunea cuvinte de dragoste, mă mângâia, mă săruta cu disperare parcă, atunci când am urcat-o

în pat, mi-a trebuit mult, foarte mult timp s-o aduc în starea aceea specială în care femeile îşi doresc să facă dragoste. Simțeam că nu voia de la mine decât dragostea aceea sublimă, a sufletului şi a spiritului, nu pe cea a trupului.

În zori, contrar obiceiului – când pleca singură acasă – acum, m-a rugat s-o însoțesc şi, tot contrar obiceiului – de a merge pe un drum ferit de ochii lumii – m-a prins de braț şi am mers pe strada principală, deşi femeile treceau la tămâiat şi satul răsuna de glasurile cetelor de colindători.

Când am ajuns acasă la ea, după ce am sărutat-o, i-am urat:

– Somn uşor, Doruleț! Şi Moş Crăciun să-ți readucă liniştea în suflet, zâmbetul pe buze, şi fericirea să strălucească din nou în smaraldul ochilor tăi minunați!

M-a strâns puternic în brațe şi cu ochii în lacrimi mi-a spus:

– Bebiță, orice s-ar întâmpla, să ştii că te-am iubit mai mult decât propria-mi viață! Dacă o vrei, ia-o! Acum!...

Şi-a împreunat mâinile ca pentru rugăciune, şi îndreptându-şi ochii către cer, a continuat:

– Doamne! Ai grijă de el, Doamne – dacă de mine n-ai avut! Te rog, Doamne!

A izbucnit în plâns şi a alergat spre casă, lăsându-mă cu inima frântă.

Seara, am fost invitat la cină, la Ileana, unde am mai găsit câțiva dintre vechii prieteni ai familiei.

scena
nitând

seco-
cs era

Ileana

at, pe

icat în
n fața
timp,
tinuat
ijorată
urcă în

şit pe
a ținut

remur
rochie

de se
viscc
s-a c
dezm
dragc

toată
Oane
dimp
Prob
durer

m-a
Iarnă
şi du
mă b

de ce

noast
sacri
acela
gura

sise,
biser
print
(pent
(Doa

– Doamne! Cât de mult te urăsc! La fel de mult pe cât te iubesc! Dacă te-ai fi însurat cu mine, ți-aș fi fost sclavă, iar de dragul tău, aș fi învățat toate limbile pământului şi aș fi absolvit toate universitățile lumii!

208

– Doruleț, ai uitat că tu m-ai părăsit? Dacă mi-ai fi spus că eşti însărcinată, acum, tu ai fi fost în locul Zoei! Ar trebui să te urăsc pentru asta, dar nu pot; încă mai visez că va veni o vreme, când vom alerga din nou, îmbrăcați doar în razele de argint ale lunii, de-a lungul râului.

– O Doamne! Dacă aş fi ştiut că mă iubeşti atât de mult, încât să mă vrei de nevastă, nu aş fi făcut gestul acela sinucigaş, şi nu te-aş fi făcut să suferi atât de mult. Iartă-mă, Bebiță! Mă jur în fața Bisericii şi a lui Dumnezeu, că tu ai fost, eşti, şi vei rămâne, singura şi marea mea iubire. N-am să te uit niciodată! Aşa cum n-am să pot uita nici noaptea aceea de vis...

Am fost întrerupți de Popescu, naşul meu, care ne-a şoptit printre dinți:

– Măi, tâmpiților, se uită tot satul la voi. Plecați dracului o dată de aici!

Ne-am şters unul celuilalt lacrimile de pe obraz, dar în zadar, pentru că alte şi alte lacrimi continuau să le ia locul. Am înțeles atunci, că amândoi eram la fel de nefericiți.

Am mai întâlnit-o de multe ori, dar visul acelei nopți de vară, nu s-a mai repetat niciodată. A rămas doar *un vis frumos, printre atâtea alte vise, care m-a urmărit de-a lungul vieții.*

*

Noiembrie 1960. Când m-am angajat la Trustul Minier Oltenia, am găsit în birou doi bărbați și două femei. Una dintre ele, era o tânără absolventă de facultate, căsătorită de curând cu un ofițer de la M.A.I.. Era atât de frumoasă, încât, toți bărbații din trust ne vizitau biroul, precum pelerinii arabi, Meca.

Era o fată sobră, și care rareori participa la glumele sau „ședințele" noastre de bârfă.

Pentru mine, era provocarea supremă: dacă voi cuceri această frumusețe, voi fi, realmente, stăpânul tuturor femeilor.

Pentru că făceam naveta Portăreşti-Craiova, şi ajungeam

întotdeauna primul la serviciu, îi puneam pe un colț al biroului o floare şi o ceaşcă de ceai sau de cafea caldă, din termosul cu care veneam de acasă.

În primele zile, nu s-a atins nici de floare şi nici de cafea: rămâneau pe birou toată ziua, până făcea curățenie femeia de serviciu. În săptămâna următoare, a pus floarea într-un pahar, dar nu s-a atins de ceaşca de cafea. După vreo două săptămâni, a venit la serviciu mai devreme decât de obicei şi m-a surprins în timp ce-i puneam floarea şi ceaşca pe birou. A pus floarea în pahar şi, după ce mi-a mulțumit, a băut şi cafeaua. În toată această perioadă şi încă mult timp după aceea, am continuat s-o privesc „pe furiş" (lăsându-mă surprins – doar pentru o fracțiune de secundă), făcând-o astfel să înțeleagă, că îmi este deosebit de dragă, dar sunt mult prea timid ca s-o arăt – aşa cum făceau ceilalți.

Fiind la început de drum, şi cum nu se prea pricepea, o ajutam, discret, ori de câte ori puteam.

În ianuarie, a primit un proiect foarte mare şi cu termen scurt de predare, ceea ce a obligat-o să lucreze zile în şir, până

noaptea târziu. Cum eu nu mai făceam naveta (închiriasem o cameră vis-à-vis de trust), m-am oferit să o ajut. Mi-a acceptat cu recunoştiinţă ajutorul, aşa că, rămâneam cu ea până târziu în noapte, când venea şi o lua soţul sau o conduceam eu până acasă – atunci când acesta era ocupat.

În februarie, când a primit avizul favorabil al ministerului şi prima aferentă pentru proiect, mi-a oferit jumătate din sumă. Pentru că i-am refuzat categoric oferta, a doua zi, a venit la serviciu cu cornuri şi cafea, decretând:

– Incepând de azi, timp de trei luni, este rândul meu să aduc cafeaua!

Din perioada când lucrasem la proiect, se instalase între noi o relaţie de amiciţie. Atât şi nimic mai mult.

O dată cu venirea primăverii, mi-am reluat naveta Portăreşti-Craiova şi vechiul obicei, de a-i pune pe birou o

floare şi o ceaşcă de cafea.

După vreo două săptămâni, atitudinea ei de prietenie rezervată, fusese înlocuită de o alta neobişnuit de afectuoasă. Venea la serviciu înaintea mea şi, atunci când intram în birou, îmi lua sacoşa din mână, mă ajuta să-mi dau jos haina şi îmi încălzea mâinile înghețate între mâinile ei fierbinți iar, uneori, îmi aranja părul deranjat de vânt sau de sacoşa vreunei precupețe, în aglomerația din autobuz.

Când îi dădeam florile, le mângâia, le săruta şi le spunea o mulțime de cuvinte de dragoste, înainte de a le aşeza în mica vază de pe birou.

În dimineața zilei de unsprezece aprilie, când am intrat în birou, deşi încăperea era goală, am găsit pe masă un buchețel de violete şi un ceas elvețian foarte scump – pe care mi-l

atent
să în
or pe
pins;

el de
unea
toate
ı mă
lucea
ı fac
ut şi

ne la
entru
obsti-
, am
ten –

fără

e.

, pe
sarul
utiv”
ales,

ıre o
ıt de

mult, încât să mă accepte şi aşa bolnav, eu puteam, aveam dreptul s-o expun riscului de a o contamina şi pe ea? Categoric, nu!

L-am acuzat pe medic de incompetență şi am arătat radiografia şi celorlalți medici, dar diagnosticul a rămas acelaşi.

Am revenit la trust (după ce m-am „drogat" cu un coniac) şi am dat biletul de internare unui coleg, rugându-l să-l citească şi celorlalți, iar eu am părăsit biroul de teama unei reacții neprevăzute din partea Olguței.

Deşi mi se recomandase internarea imediată, am hotărât să merg totuşi la Motru, pentru a-mi rezolva problemele rămase în suspensie.

Având în vedere noua situație, l-am rugat pe inginerul-şef să-i contramandeze deplasarea Olguței. De-abia coborâsem de la B.D.S. cu hărțile, când, a intrat în birou şi inginerul-şef:

– Olguța, ți-am contramandat deplasarea la Motru. În locul tău va merge...

Olguța s-a ridicat de la birou şi l-a întrerupt hotărâtă:

– Nu va merge nimeni în locul meu, pentru că voi merge chiar eu! Mi-am pregătit deja materialele şi mâine voi fi la Motru!

Reacția ei m-a făcut fericit, dar şi nefericit, în aceeaşi măsură, iar inginerul m-a privit nedumerit.

De teamă că o continuare a discuției ar putea degenera într-o ceartă, i-am făcut semn s-o lase în pace.

– Bine, dacă insişti, n-ai decât să te duci!

212

A doua zi, în drum spre Motru, ne-am oprit la Corcova, satul în care îşi avea familia şoferul nostru. Soția acestuia, de

bucu
ce ne

câtev
popu
explo
de la

invit

care,
de m
cinst
Perir
eu n
perm

de m
mă s

mea,

după

Olter

direc
poier
aflân
Motr

alcoc
despr

unsprezece participanți se aflau şi două femei: o studentă, care şi-a dat şi ea puloverul jos, rămânând cu sânii goi, şi colega mea, care încerca să-şi imite prietena, dar colegul – care era îndrăgostit de ea – nu o lăsa să se despoaie. Exasperată, şi-a ridicat mâinile spre cer şi a început să-l invoce pe Odin:

– Ooodiiin! Ooodiiin! (Tocmai atunci rula pe ecrane filmul „Vikingii”.)

Strigătul ei a fost semnalul care a declanşat isteria colectivă. Toți participanții au format un cerc în jurul focului, şi-au ridicat mâinile spre cer, şi au început să strige în cor: Ooodiiin!

Invocarea lui Odin a durat târziu după miezul nopții când, obosiți – şi la propriu şi la figurat – am plecat spre casă.

Peste două zile, eram chemați la Regiunea de Partid; pentru „încălcarea gravă a normelor de etică socialistă” !?

Probabil că toți adoratorii lui Odin, din trust şi de la Horăşti, am fi zburat spre alte zări (mai puțin colegul care ne turnase), dacă tocmai atunci, nu s-ar fi schimbat primul secretar al regiunii. Printre prioritățile noului secretar, nefigurând normele de încălcare a eticii socialiste, am scăpat doar cu o mustrare.

Când am pătruns în poienița aceea, de o frumusețe ireală, Olguța m-a prins de mână, şi aşa am mers tăcuți prin iarba înaltă, până la malul râului, unde frunzele sălciilor căpătau străluciri fantastice, în lumina soarelui amiezii. După ce am privit încântați vegetația luxuriantă din jurul nostru, de un verde intens, întrerupt din loc în loc de albul jerbelor de flori de păducel, am întins pătura pe iarbă şi am invitat-o pe Olguța să se aşeze. În loc să se aşeze, a vrut să mă îmbrățişeze, dar m-am strecurat uşor printre brațele ei şi am îngenuncheat pe pătură. A îngenuncheat şi ea şi, îmbrățişându-mă, mi-a şoptit îndurerată:

– Bebiță, e prea târziu... e mult prea târziu ca să mai fugi de mine. Te iubesc atât de mult, încât, doar moartea m-ar mai putea opri să fiu alături de tine!

Am îndepărtat-o uşor şi i-am spus:

– Olguța, dar eu sunt...

Nu m-a lăsat să termin şi a început să-mi mângâie buzele cu buzele ei minunate.

Am fost cuprins de o bucurie atât de intensă, încât am uitat nu numai ceea ce voiam să-i spun, dar am uitat şi toate temerile şi procesele de conştiință pe care mi le făcusem până atunci. Simțeam doar o nesfârşită dorință de a răspunde sărutului său.

Ne-am dezmierdat, ne-am sărutat, ne-am spus toate cuvintele de dragoste – pe care până acum ni le spusesem doar în gând – şi am făcut dragoste; acolo, pe malul râului, mângâiați de razele calde ale soarelui.

Obosiți, în noaptea trecută nici unul dintre noi nu închisese ochii, am adormit. Când m-am trezit, Olguța, care se trezise mai devreme, m-a întrebat râzând fericită:

– Iubitule, îți mai aminteşti de ce am venit aici?

– Lângă o vrăjitoare ca tine, cine şi-ar mai putea aminti? Dar aşteaptă numai o clipă, să pun mâna pe tine, şi am să te ard pe rug, vrăjitoare mică!

Nu am reuşit s-o ard pe rug, nu numai pentru că alerga mai iute decât o gazelă, dar şi pentru că, printre copaci, a apărut Andrițoiu, țipând:

– Copii! A dat telefon directorul trustului: să vă prezentați imediat la el, la orice oră veți ajunge.

aşina

bas-
găsiți
luați

ă am
che-
.)

B.C.

mpli,
chiar

ile şi
iseră
bam,
nişte
it un
ea în
ergat
mic:

t am

ɔă şi
trezit

i?

Nu am mai auzit răspunsul celui întrebat, pentru că am alergat şi mi-am îmbrăţişat cu pasiune îngerul, iar bucuria revederii a fost atât de mare, încât a rupt zăgazul lacrimilor ascunse în dosul pleoapelor, lăsându-le să se prelingă încet, pe obrazul meu şi al Olguţei. Speriată, m-a întrebat:

– Ce-i cu tine, puişor? Ţi s-a întâmplat ceva?

– Nu. Nimic deosebit, doar că dorul de tine mă va ucide înaintea T.B.C.-ului!

După ce m-a sărutat de mai multe ori, mi-a spus, zâmbind fericită:

– Nu-ţi mai face griji, iubitule. De mâine, voi veni în fiecare zi la tine!

– Bine, dar soţul tău?

– Începând de azi, nu mai am soţ!

– ... ?

– Aşa cum tu simţeai că mori de dorul meu, tot aşa sim-

ţeam şi eu că mor de dorul tău, aşa că, fiindcă nu ştiu, nu pot şi nu vreau să mint, i-am spus tot adevărul şi, în plus, că nu mă mai întorc niciodată la el.

– Şi, ce ai să faci? Unde ai să dormi la noapte?

– La mami şi la tati.

– Şi ei, ce or să spună?

– Tu nu-i cunoşti. Sunt nişte oameni deosebiţi. Vor înţelege că fericirea mea este mai presus decât o căsătorie de conivenţă.

Deşi am condus-o patru kilometri prin pădure, până la Bucovăţ, noua situaţie era atât de preocupantă, încât nici unul

dintr
doar

mine
ce n
Craic

tul şi
altă f
mani
Japor

prive
unive

n-am
team

învăl
mă t
câte
îmbr

bat d
doar
accep

pentr
hărăz

disperare.

În septembrie, la nunta verişoarei ei, în timp ce zburam pe aripile unui vals vienez, i s-a făcut rău şi a leşinat în braţele mele. A fost resuscitată cu dificultate de verişoara ei, care era medic, iar peste două zile, în urma unor investigaţii, i s-a pus un diagnostic cutremurător: leucemie!

Deşi a fost internată la Bucureşti, sub supravegherea celor mai mari somităţi în domeniu, după o lună a fost externată cu un diagnostic şi mai devastator: leucemie galopantă!

A murit în braţele mele, în ajunul Crăciunului, în urma unei doze duble de morfină, pe care i-a administrat-o verişoara ei, la rugămintea mea.

Deşi am ţinut-o strâns în braţele mele, pentru a nu-mi fi luată de nimeni şi, deşi am implorat-o să nu mă părăsească, nu am putut-o împiedica să zboare spre cerul la fel de albastru ca ochii ei rămaşi larg deschişi, de parcă m-ar fi întrebat mirată:

– Bebiţă, eu de ce zbor singură? Pe mine cine mă va mai alinta... cine mă va mai săruta...

A fost singurul om drag pe care l-am văzut mort. Am refuzat întotdeauna să-i văd morţi pe cei dragi mie, pentru a-mi rămâne în memorie aşa cum îi ştiam: frumoşi, veseli şi plini de viaţă.

Pentru că trupurile şi sufletele noastre trăiseră într-o totală simbioză, după Crăciun, am fost depistat pentru a cincea oară cu T.B.C. evolutiv!

Pierderea Olguţei, a fost pentru mine încă o dovadă – dacă mai era nevoie – că Dumnezeu nu există. În viziunea oamenilor, Dumnezeu este bun şi drept, ori, Dumnezeul care-mi gu-

vernează mie existența, este răzbunător şi sadic; altfel nu se explică cerbicia cu care îi ucide sau îi îndepărtează pe toți cei dragi mie, în loc să mă ucidă pe mine, pentru necredința şi greşelile mele.

Am fost atât de afectat de dispariția Olguței, încât, cu siguranță, dacă nu ar fi intervenit verişoara Olguței să mă interneze şi Păştița să mă îngrijească, acum, Aristica – soția mea – nu ar mai fi trebuit să suporte un om cu un caracter atât de dificil ca al meu, şi nici voi nu v-ați mai fi plictisit citind acest jurnal cu pretenții de operă literară.

Eram internat – într-o stare critică – la Spitalul T. B. C. Craiova, într-o rezervă, unde nu voiam să primesc pe nimeni în afara personalului medical şi al Păştiței – o țigăncuşă drăguță (frizerița spitalului) – care făcuse o pasiune pentru mine în vara trecută, când mai fusesem internat aici.

Starea mea critică nu se datora T.B.C.-ului, ci depresiei accentuate pe care o aveam şi care nu-mi permitea să înghit nici un fel de aliment. Îngrijorați, medicii au hotărât să mă alimenteze prin perfuzii, dar fără ajutorul Păştiței, probabil nu ar fi reuşit decât să-mi prelungească agonia.

Păştița, din puținii ei bani, îmi cumpăra în fiecare zi portocale şi grepfruturi şi-mi punea sucul lor în linguriță şi mă ruga în genunchi şi cu lacrimi în ochi:

– Hai Bebiță, te rog, doar o linguriță! Te rog!

Rugămințile şi lacrimile ei, îmi dădeau energia necesară efortului de a înghiți sucul acela dătător de viață.

După o săptămână, începusem să ingerez cu destulă uşurință sucurile, aşa că, a început să-mi aducă şi preferatul meu sufleu de ananas cu frişcă.

După o lună, fiind din nou în formă, am basculat brusc de la izolarea aceea totală, la o destrăbălare la fel de totală;

transformându-mi ,,garsoniera" în locul de pelerinaj al tuturor femeilor din spital. Femei, pe care altădată nu le-aş fi învrednicit nici măcar cu o privire, acum, erau sacrificate pe ,,altarul

dragostei", cu acelaşi respect şi atenție, de care se bucuraseră până acum, doar adevăratele mele iubite.

Exasperat, doctorul Civică, directorul spitalului, care era un tip citit şi cu simțul umorului, m-a chemat la camera de gardă, unde erau adunați toți medicii, şi mi-a ,,propus" o discuție despre filosofia vieții, în general, şi a dragostei, în special.

După un schimb de replici pline de umor, care a durat aproape o oră, directorul i-a spus asistentei şefe:

– Şefa, mâine, să-i faci externarea!

Când au auzit verdictul, medicii au protestat în cor:

– Nuuu! – la care, directorul a replicat:

– Ce ați vrea? Să plec eu, în locul lui? şi mie îmi este simpatic, dar dacă nu pleacă, transformăm spitalul în casă de toleranță.

O bolnavă, care era nelipsită din rezerva mea, şi care fusese colegă de facultate cu directorul, a încercat să-mi ia apărarea:

– Dacă pleacă el, să-mi faci şi mie externarea!

Replica directorului a fost stupefiantă:

– Bine! Şefa, să-i faci şi ei externarea! Mai vrea cineva să plece?

Pentru că n-a mai vrut nimeni să plece, a doua zi de dimineață, am părăsit spitalul împreună cu doctorița, care mi-a propus să petrecem câteva zile în satul ei natal, aflat undeva la poalele Parângului.

ediat,
ni să

bani

m un

ante,
cuia,

în în
cat şi
cam

eşesc
us să
enea
care
t s-o
locul
Cum,
citată
ţit şi

n-am
nici
spus

vino

uşa:

Adar
se hl

pe la
dată

zbug
un sc

C.E.
eram

împr

sătuc
fel d

prin
cursu
pe c
plăce
de t

bucurie când câştiga, şi îngropându-şi faţa în zăpadă, când pierdea.

Cum eu eram întotdeauna ultimul, am propus un premiu şi „pentru prostul satului", constând dintr-o înghiţitură de coniac. După ce „câştigam" câteva premii, îi şopteam la ureche singurul cuvânt magic care o putea face să lase baltă concursul: *dragoste!*

Când auzea cuvântul, mă lua de mână şi alergam în casă, unde, la gura sobei, ne aştepta un pled din piele de oaie, pe care făceam dragoste.

În dimineaţa zilei în care trebuia să plecăm, când m-am trezit, am fost intrigat de faptul că Eva făcuse focul în sobă:

– Iubito, de ce ai mai făcut focul în sobă dacă doar peste câteva minute plecăm?

– Nu mai plecăm!

– Poftim ?

– Nu mai plecăm! Mai rămânem o săptămână!

– Sper că glumeşti!

– Nu glumesc deloc! Eu plec imediat la Târgu Jiu să fac aprovizionarea, iar tu, te duci cu copiii după lemne în pădure!

A dispărut din încăpere înainte de a mai putea spune ceva,

lăsându-mă uluit de comportamentul acesta dictatorial, pe care nu i-l bănuisem până atunci.

Eva, în dorinţa de a amâna, cât mai mult posibil, întâlnirea cu înfiorătoarea singurătate care o aştepta în orăşelul ei, nu a făcut altceva, decât să-şi-o grăbească, pentru că, fără să vrea, a atins cea mai sensibilă componentă a caracterului meu: *libertatea*.

Pentru mine, libertatea – fie ea de mişcare, de gândire sau de exprimare – era absolut esențială pentru a exista ca individ. Nici măcar soția sau comunismul nu mi-au putut îngrădi această libertate. (Nu este mai puțin adevărat, că am avut privilegiul de a avea o soție înțelegătoare, şi că am lucrat într-un colectiv de excepție; deşi majoritatea profesorilor liceului „Matei Basarab" erau membri de partid, cu toții criticau – în gura mare – regimul dictatorului.)

Aproape explodând de furie şi indignare, am coborât în centrul satului, unde m-am urcat într-un tractor care transporta lemne la Târgu Jiu, iar peste două ore eram în tren (fără bilet!), călătorind spre Craiova.

După ce m-am mai liniştit, ura s-a transformat, treptat, în compasiune şi regret. Imaginea Evei, intrând în camera aceea pustie şi rece, şi țipetele ei de durere şi disperare, m-au făcut să mă întreb, cutremurat la rându-mi de durere şi disperare: „Cum am putut să-i fac atâta rău acestei femei, care a fost alături de mine în cele mai dificile clipe, şi care îşi sacrificase liniştea căminului de dragul meu?"

Aş fi vrut să mă întorc, să aprind focul în sobă şi s-o aştept cu brațele deschise în pragul casei, aşa cum şi-ar fi dorit ea. Din păcate, era prea târziu, mult prea târziu pentru a îndrepta răul pe care i-l făcusem.

Am întâlnit-o peste aproape douăzeci de ani, în iarna anului 1980. Plecasem cu maşina, pe un polei înfiorător, împreună cu soția şi o colegă a ei, spre o localitate aflată dincolo de orăşelul Evei.

Pentru că nu putusem rula decât cu viteza întâi şi a doua, la întoarcere, am rămas fără benzină exact în fața spitalului în care lucra ea.

Fiindcă în vremea aceea benzina era cartelată (se dădeau maximum zece litri pe lună), nu puteam cumpăra nici de la staţie şi nici de la vreun alt şofer. Singura posibilitate, era aceea de a împrumuta de la cineva cunoscut.

Cum în orăşelul acela nu aveam decât o singură cunoştinţă, pe medicul Marcel Popescu, care era coleg cu Eva, l-am căutat în spital şi... am întâlnit-o pe Eva!

Am salutat-o jenat, dar ea m-a îmbrăţişat fără resentimente şi, când a aflat scopul vizitei, mi-a spus că prietenul meu este plecat şi s-a oferit să mă ajute ea.

Pentru că nu venise cu maşina, a rugat un coleg să-mi dea cinci litri de benzină, pe care îi va înapoia ea.

În timp ce colegul său scotea benzina din rezervor, m-a întrebat, zâmbind amuzată:

– Mai eşti la fel de nebun, ca atunci?

I-am arătat soţia – încă tânără şi frumoasă – aflată în maşina lângă care stăteam, şi i-am răspuns tot cu o întrebare:

– La vârsta asta şi cu o nevastă ca ea, crezi că aş mai putea fi?

– După cum te cunosc eu – şi la o sută de ani şi cu zece neveste ca ea – tot acelaşi nebun incurabil vei rămâne!

Am izbucnit amândoi în râs, iar la plecare, în timp ce o îmbrăţişam, mi-a şoptit:

– Ştii, ar fi trebuit să te urăsc pentru ceea ce mi-ai făcut atunci, dar nu am putut s-o fac, pentru că tu ai fost singurul lucru frumos din viaţa mea.

– Nu ştiu dacă asta poate atenua impactul dureros al acelei amintiri, dar trebuie să ştii, că m-am urât eu însumi pentru ceea ce am făcut, şi mi-am dorit din tot sufletul să mă întorc în genunchi la tine să-ţi cer iertare... Iartă-mă!

e-am

fața
mai
avea

rziu,
vara
se ca

dusă
u ne
, dar

i stai

e am

unea
fi tu
tine,
Isaia

Zo
pre

des

pat

aşa

rul

de

hoı

dea
och

„Tăticul” a căpătat, în sfârşit, glas:

– De când?

– De... ieri!

– Şi eu de ce nu ştiu?

– Astăzi voiam să venim să-ți spunem (aiurea!).

– Păi, atunci, hai să mergem să te cunoască şi soacră-ta!

Ne-am îmbrăcat şi am plecat cu toții la țară, la „mama-soacră”.

Am cunoscut-o pe „mama-soacră”, cumnatele (trei), neamurile, neamurile neamurilor, prietenii şi prietenii prietenilor, şi am băut la fiecare – conform tradiției locale – câte un pahar cu vin!

M-am îmbătat atât de tare, încât, dimineața, când m-am trezit din somn – dar nu şi din beție – nu-mi mai aminteam nimic din ce se întâmplase în ziua precedentă!

Când am deschis fereastra, să văd prin ce univers necunoscut îmi hălăduiesc trupul şi mintea, am fost întâmpinat de

glasul mieros al uneia dintre surorile Zoei:

– Bună dimineața, cumnățele!

– Tu cine dracu’ mai eşti?

– Doina, sora Zoei. Ce, nu-ți mai aminteşti de mine?

– Ce dracu’ să-mi mai amintesc, când am creierul îmbibat cu alcool ca un burete şi în cap îmi urlă Niagara, iar în stomac îmi clipocesc valurile Dunării?

– Bea o gură de lapte bătut, şi-ți trece! – şi mi-a întins o oală de pământ cu lapte.

Deşi m-am străduit din toate puterile să prind oala, mi-a fost imposibil: atât ea, cât şi „cumnățica”, dansau cu atâta frenezie în fața ochilor mei, încât am țipat disperat:

– Dar, mai opreşte-te dracu’ o dată din dans, că nu pot prinde oala!

– Păi, nu eu dansez – dansează vinul din capul tău!

Salvarea a venit de la „mama-soacră”, care venea cu găleata cu apă de la fântână. Am sărit pe fereastră şi mi-am băgat capul în găleată, iar femeia speriată, m-a tras de chică afară:

– Ce faci, mamă ?

– Ce să fac? Mă înec de bucurie că mă însor cu fata matale!

Cei din jur au izbucnit în râs, dar „mama-soacră”, care a înțeles din glasul meu că nu glumeam, mi-a arătat poarta:

– Dacă nu-ți place de fata mea, eşti liber să pleci! Şi, grăbeşte-te, că pierzi trenul!

N-am plecat. La cât vin era în mine, picioarele – ale dracului – au refuzat să mă asculte.

Pe unsprezece aprilie, cu ocazia aniversării a douăzeci şi opt de ani, am primit un dar surpriză: un copil! Zoe mi-a mărturisit fericită, că este însărcinată, iar eu, într-un cretin acces de moralitate, mi-am făcut cadou... o nevastă! (În luarea acestei decizii, determinant a fost nu atât faptul că era însărcinată, cât mai ales situația delicată în care o pusesem cu

ocazia „vizitei” în satul său natal.)

Am stabilit şi data nunții: opt mai.

La vreo săptămână, în cea de a doua zi de Paşte, Zoe fiind ocupată cu campania agricolă de primăvară, am invitat-o pe Ileana la tradiționala horă din Pădurea Statului, unde se adunau toate satele din împrejurimi.

Era o zi deosebit de caldă pentru luna aprilie, iar covorul verde al câmpiei, presărat din loc în loc cu galbenul florilor de păpădie, strălucind în razele fierbinți ale soarelui, părea o splendidă mare de smarald, pe care pluteau nenumărați bănuți de aur.

La întoarcere, ne-am oprit în poienița aceea în care o văzusem pentru prima oară pe Ileana – cu exact nouăsprezece ani în urmă – tot într-o zi de Paşte.

Mi-am întins haina pe iarbă şi am ivitat-o să se aşeze, iar eu i-am împletit o coroniță din flori de păpădie, pe care i-am aşezat-o pe cap. Era atât de frumoasă! Parcă mai frumoasă ca niciodată. Era învăluită într-o aură strălucitoare, ca îngerii.

Doamne! De ce m-ai lăsat, Doamne, să-mi ucid şi să-ți ucid îngerul? Ai şi Tu aceleaşi sentimente ca oamenii? Iubeşti şi urăşti la fel ca ei?

De ce oare, îmi pun aceste întrebări stupide, când ştiu că suntem făcuți după chipul şi asemănarea Ta?

Ce ți-am făcut Dumnezeule, de m-ai urât într-atât încât nu m-ai putut ierta niciodată?

Am îngenuncheat în fața ei şi i-am spus extaziat:

– Zeiță, eşti atât de frumoasă, încât nici cei mai geniali poeți şi pictori nu ți-ar putea reda în cuvinte sau în culori, frumusețea ta venită de undeva de dincolo de visele oamenilor!

– Iubitule, eu nu sunt decât oglinda în care se reflectă dragostea din privirile tale. Dacă sunt tânără şi frumoasă, asta ți se datorează doar ție, şi aş putea rămâne la fel de tânără şi de

i veți

pieri
nâne

e-am
ca în

i-am
ecili-
anță,

t din
rațe,
un

rutat

rma-

ă cu

nâne
și ne
testa
supra
cepe

discu
nu vi

ea! Î
atunc

minu
toți a

altei

noast
cu ac
care

put, s
să-m

fi sin
tei în

à-vis
reuşi

seră
care

le an
în mi

Am plecat spre casă, preocupat doar de dezlegarea enigmaticelor sale cuvinte, cuprinse în ultima frază rostită de ea: „Sunt întrebări la care *nici chiar eu* nu pot răspunde.“

Cum? Adică, ea ştia anumite lucruri pe care noi ceilalţi muritori nu le ştiam? Şi, atunci, cine era ea? Era totuşi o alien, aşa cum o suspectam eu?

Am trecut în revistă toate întâmplările neobişnuite, legate de existenţa ei, dar în afara uneia singure, toate celelalte erau doar „probe indirecte”, cum le-ar caracteriza un jurist.

Întâmplarea aceea însă – când am jignit-o, comparând-o cu un porc – este indubitabil, absolut reală. Razele acelea de lumină verde-fosforescentă, care i-au ţâşnit din ochii ei întunecaţi, mi-au ars ochii şi m-au transformat dintr-un tigru furios, într-un jalnic animal de circ, ascultând docil, comenzile

dresorului.

A fost o ieşire necontrolată, pe care a regretat-o:

– Iartă-mă, iubitule! *Jur, că n-ai să mă mai vezi niciodată aşa!* Am să te iubesc până la sfârşitul lumilor!

Oare, am ţinut în braţe, am iubit şi am fost iubit de o extraterestră? Şi, oare, am ratat nemurirea, precum făt-frumosul din „Tinereţe fără bătrâneţe şi viaţă fără moarte” ?

(Dacă aţi şti ce amuzante sunt figurile voastre, siderate de afirmaţiile mele! Îmi imaginez cum aruncaţi cartea pe jos, ţipând în gura mare: „Tipul ăsta nu este doar un paranoic, ci chiar un nebun de legat!” Ei şi, puţin îmi pasă ce credeţi voi despre mine, dar dacă aţi fi fost în locul meu, cu siguranţă aţi fi fost deja, şi nebuni şi legaţi! Şi, acum, adunaţi cartea de pe jos – aşa cum am făcut şi eu la ordinul Ilenei – citiţi-o până la capăt, şi s-ar putea să vă schimbaţi părerea.)

Au urmat câteva zile cumplite, în care am căutat-o de zeci de ori şi, tot de zeci de ori, a refuzat să mă primească.

Am căutat-o chiar şi în ziua nunții când, Colet furioasă, a țipat la mine:

– Nemernicule! Nu-ți ajunge cât rău i-ai făcut? Cât vrei s-o mai chinui? Las-o în pace!

Nu am mai căutat-o. A doua zi, după nuntă, am plecat la Craiova, şi n-am mai trecut pe la Portăreşti decât la sfârşitul lui iulie, când am aflat că Ileana plecase definitiv – pe treisprezece iulie, cu o zi înainte să împlinească cincizeci şi şase de ani – în „lumea ei paralelă".

La aflarea veştii, durerea şi disperarea care m-au cuprins – la gândul că am pierdut-o definitiv, şi că n-am s-o mai văd niciodată – m-a făcut să urlu ca un animal înjunghiat. Colet – care-mi dăduse vestea – speriată, m-a ajutat să mă aşez pe banca de la poartă şi mi-a adus un pahar cu apă.

Dumnezeu, în „marea milă a Sa", mi-a hărăzit în viață multe dureri; mai multe chiar decât bucuriile de care am avut parte, dar nici una n-a fost mai crâncenă decât aceea. Nu există

cuvinte care de să exprime ceea ce am simțit eu atunci; nici măcar pentru marii scriitori, şi cu atât mai puțin pentru un nimeni ca mine – care s-a chinuit să scrie acest jurnal, doar din dorința de a-şi plăti o datorie morală față de Ileana.

După un timp, am implorat-o pe Colet:

– Spune-mi, te rog, tot: de la început, până la sfârşit!

– Ceea ce trebuie să ştii, este că te-a iubit mai mult decât pe Dumnezeu. Când vorbeam despre tine – şi o făceam de o sută de ori pe zi – ochii îi străluceau de fericire, iar fața i se ilumina, de parcă ar fi stat în fața lui Dumnezeu. Trebuie să

înțelegi că, dacă a renunțat la fericirea ei, a făcut-o doar ca tu să fii fericit.

După ultima voastră întâlnire, n-a mai părăsit niciodată casa şi a refuzat să mai vadă pe altcineva în afară de mine, iar după nunta ta, a refuzat şi să mai mănânce. Am menținut-o în viață cu sucuri şi cu ceaiuri, pe care le bea în timp ce-mi povestea despre întâlnirile, mângâierile şi sărutările voastre.

În seara de treisprezece iulie, când am întrebat-o dacă vrea să pregătesc ceva special pentru aniversarea ei, m-a întrebat, zâmbind trist: „L-ai invitat pe Bebe?" Nu! – am răspuns eu. „Atunci, cu cine vrei să mă bucur? Cine să mă mai alinte, cine să mă mai sărute, cine să-mi mai spună că mă iubeşte, că sunt tânără şi frumoasă şi că viața mea este la fel de importantă ca a lui? Cine, fetițo? Nimeni!... Şi, oricum, nici eu nu voi mai fi aici!" Păi, unde plecați? – am întrebat-o. Nu mi-a răspuns; în schimb, mi-a arătat spre sertarul de la toaletă: „Mâine, să vii mai devreme, înainte să se trezească Nicu, şi să iei caietele de acolo, pe care trebuie să i le dai lui Bebe, iar caseta cu bijuterii să ți-o opreşti tu. Ți le-aş fi dat acum, dar mai am ceva de scris." M-a îmbrățişat, iar a doua zi am găsit dormitorul gol, la fel ca şi sertarul toaletei.

Am aflat de la Colonel că, după ce am plecat eu, au venit nişte prieteni de la Bucureşti – pe care el nu-i cunoştea – şi au luat-o cu maşina, s-o interneze la un spital de acolo.

232

După vreo săptămână, a primit o scrisoare prin care era anunțat, că doamna a murit şi că a fost înmormântată la Bucureşti.

M-am târât cu greu până la Colonel, care ne urmărise atent de pe terasă, şi care m-a primit mai mult decât rece:

– Nu ştiu nimic mai mult decât ți-a spus Colet!

ânta-

spus

voia
tarul

vrut

r am
ı îmi
ıstre;
ɔrţile
ıeze-

ıceea
us în

ın cu
'lopi,
la pe
te şi
hii şi
âului

care

t atât

tare şi
nerecu

A
acolo s
mine. Î
nemer
murat,
rădăcir
celălal

D
îmbrăț
cu lacr

În
scrise

când a
găsit-o

’
\
(
M
I
S
(
S
S
T
S
(

Cu tandrețe mângâia-vor uşor,

Buzele-mi arse de setea de el,

Eterna iubire a mea,

Eternă ca dragostea sa!

*

234

Căsătoria cu Zoe a fost cea mai mare greşeală a vieții mele. Nu numai pentru că îmi ucisesem cel mai frumos vis al copilăriei, ci şi pentru că, în afara atracției fizice, nu aveam nimic în comun (singurele subiecte de discuție interesante, erau *insectum melolontha, animalis domesticus şi herba gramineus*).

Cu toate că era sortit eşecului încă din start, acest nefericit mariaj, poate, ar fi durat mult mai mult, dacă nu ar fi intervenit pierderea sarcinii şi moartea Ilenei.

Reacția mea, la durerea, disperarea şi golul rămas în suflet după dispariția Ilenei, a fost – ca deobicei – una paradoxală. În loc să mă las copleşit de depresia aceea sinucigaşă, de care sunt cuprinşi majoritatea oamenilor traumatizați psihic, eu m-am lansat într-o furibundă campanie de cuceriri, chefuri şi partide de poker, deşi bucuria aceea inefabilă care mă făcea egalul Dumnezeirii – atunci când cuceream o femeie – dispăruse, lăsând locul unei totale indiferențe.

În acea perioadă, era mult mai uşor să numeri zilele şi nopțile când treceam pe acasă, decât pe cele în care dormeam cine ştie pe unde, aşa că, n-a fost nimic surprinzător când în 1969, Zoe m-a anunțat că mă părăseşte; surprinzător a fost doar faptul, că a aşteptat atât de mult ca s-o facă.

În primăvara lui 1964, am pierdut inelul primit în dar de la Ileana, punându-l drept gaj, într-o partidă de poker cu procurorul Celofibră. Acesta, pretextând că l-a pierdut el însuşi într-o altă partidă cu comandantul Miliției, a refuzat să mi-l mai înapoieze.

Am comandat unui bijutier unul asemănător, dar care a dispărut şi el o dată cu halatul, în buzunarul căruia se afla, atunci când a fost „împrumutat" de un văr schizofren al Zoei.

L-am refăcut pentru a doua oară, însă nici acum nu l-am putut păstra, fiind nevoit să-l dau eu însumi – împreună cu alte bijuterii ale mamei şi ale lui Zoe, plus o importantă sumă de bani – în schimbul unei garsoniere mobilate, aflată vis-a-vis de Universitate. (Cei care nu au avut sau nu au o locuință, vor

înțelege gestul meu şi nu mă vor acuza pre tare.)

A fost momentul în care am realizat cât de efemer era visul Ilenei, de a transmite prin intermediul inelului, către generațiile viitoare, povestea noastră de dragoste.

Nu am mai refăcut niciodată inelul, dar am jurat că voi scrie o carte, prin intermediul căreia, viața Ilenei şi incredibila ei poveste de dragoste, va străbătea timpul şi, de ce nu, spațiul, spre generațiile viitoare, fără ca vreun alt nemernic ca mine, să o poată pierde sau vinde, aşa cum ar fi făcut cu inelul.

Fiind un tip deosebit de leneş (probabil sunt vreun strănepot de al lui „Muieți îs posmagii?") şi, pentru că meseria de scriitor este una foarte grea (asta nu înseamnă că vreau să mă erijez în scriitor), am amânat timp de patruzeci de ani – sub diferite pretexte – să mă aşez la masa de scris.

Dacă am făcut-o acum, a fost pentru că se apropie „marea întâlnire” – cum îi spunea Ileana – şi nu vreau s-o dezamăgesc din nou; am făcut-o de atâtea ori!

*

23 august 1969. Mi-am petrecut vacanța de vară la Portăreşti. Că mi-am petrecut vacanța la Portăreşti, este doar un fel de a spune, pentru că, în realitate, îmi împărțisem timpul între două superbe femei: Crenguța, o tânără şi blondă dăscăliță, care locuia într-un sătuc de pe malul Dunării – unde o cunoscusem în primăvară, cu ocazia unei partide de pescuit – şi Mina, o creolă cu nişte ochi de o frumusețe extraordinară. Nu numai că erau de un violet neobişnuit – ca florile de rostoglindă înrourate, strălucind în soarele dimineții – dar, ca şi aceste flori misterioase, care te amețeau cu inegalabilul lor parfum, ochii aceia minunați te vrăjeau, transformându-te dintr-un nefericit muritor, într-un fericit zburător printre stele, deasupra tuturor nefericirilor tale şi ale întregii lumi.

Cu toate că era conştientă de puterea fermecată a ochilor

săi, nu încerca să profite de ea; dimpotrivă, când mă vedea sclav, îngenuncheat la picioarele ei, ori zburător printre stele, îşi acoperea cu genele sale negre şi lungi, violetul ochilor, mă îmbrățişa şi mă săruta, aducându-mă cu picioarele pe pământ, pentru a mă ridica din nou spre înălțimile celui de al nouălea cer, unde însă eram egalul său.

Deşi mă domina, era una dintre puținele femei pe care mi-o doream, din tot sufletul, să-mi fie alături de-a lungul întregii mele vieți.

i, ci-
ere şi

n om
rtă a
curau
da în

uni-
şi nu
.. Şi,
t?
ească

ste o
aş fi
ie ce

eriul
oate,

unde
mai
cărei

esem
lălalt

Cum drumul meu către Portăreşti trecea prin Urzica Mare, m-am oferit să le duc acasă cu maşina mea, scutindu-le de plictiseala celor două ore de aşteptare a autobuzului. Au acceptat invitația iar, la coborâre, Zaraza m-a rugat:

– Bebiță, nu ne duci şi pe noi mâine dimineață la gară?

– Ce căutați la gară?

– Mâine, pleacă Mina acasă.

Surprins şi panicat, mi-a trebuit câtva timp până să-mi învingă starea aceea de timiditate, pe care mi-o impunea privirea Minei şi, cu privirea îndreptată spre pământ, am întrebat – fără să mă adresez cuiva anume:

– Nu mai poate rămâne câteva zile?

– Nu. Pentru că, mâine, o aşteaptă Răducu, la Tismana.

Eu, şi mai speriat, am întrebat:

– E căsătorită?

– Nu! Nu sunt căsătorită! Răducu este fiul meu, mi-a răspuns Mina grăbită.

Am răsuflat oarecum uşurat, şi le-am promis că voi fi acolo la ora nouă.

Mi-am petrecut toată după-amiaza şi jumătate din noapte, imaginându-mi zeci de modalități în care îi voi mărturisi dragostea mea şi îi voi cere să rămână.

A doua zi de dimineață, când am întâlnit-o (mă aşteptase, singură, în grădinița din fața casei), în loc ca privirea aceea violetă – plină de dragoste – să mă încurajeze, m-a paralizat complet, făcându-mă să uit toate planurile pe care mi le făcusem, şi de-abia am reuşit să îngăim un salut anemic.

S-au urcat cu toții în maşină, inclusiv soțul Zarazei, şi am pornit încet spre gară, într-o tăcere mormântală.

salva

nea s
de-a

sute
Zaraz

ne-a

„şutu

şinar
iubeş
fata a

– Ia spune-i, fetițo, şi cretinului ăstuia – ce mi-ai spus mie toată noaptea – de nu m-ai lăsat să dorm nici o clipă!

Pentru că Mina îşi închisese ochii şi tăcea ruşinată, Zaraza a continuat:

– Hai mutulică, deschideți pliscul o dată, altfel, ai să-l pierzi pentru totdeauna pe mototolul ăsta de Bebiță!

Speriată, Mina şi-a deschis ochii, m-a privit o clipă, apoi şi i-a acoperit iarăşi cu genele ei lungi, şoptindu-mi:

– Bebiță... te iubesc!

Bucuria mărturisirii ei, care mi-a invadat trupul şi sufletul,

m-a făcut să mă simt mai puternic chiar de cât Atlas. Aş fi putut susține nu numai Pământul, ci şi întregul Univers, aşa că, trupul fragil al Minei, părea doar un fulg în brațele mele, atunci când am ridicat-o şi m-am rotit cu ea într-un dans amețitor, iar pădurea, luând şi ea parte la bucuria noastră, a răspuns cu ecoul ei misterios, râsetelor noastre fericite.

Când am aşezat-o din nou pe pământ şi am vrut s-o sărut, am fost oprit de glasul hotărât al Zarazei:

– Gata! Ajunge! Fiți atenți la mine. Nu mă interesează ce planuri v-ați făcut pentru azi sau pentru viitor; acum, ne urcăm cu toții în maşină şi mergem la Tismana; să-l luăm pe Răducu, şi toată vara o petrecem împreună, aici, la Urzica Mare!

Ne-am privit o clipă, apoi, am răspuns într-un singur glas:

– Bine! – şi ne-am lipit gurile într-un sărut, din care nu ne-au mai putut desprinde nici măcar țipetele disperate ale Zarazei:

– Hai mă, dracu', că moare ăsta în maşină!

Într-un târziu, ameţiţi de fericire, ne-am urcat în maşină şi am plecat spre Tismana. De fapt, spre un sătuc din apropierea Tismanei.

Cu căsuţele sale micuţe, acoperite cu şindrilă, ascunse în mijlocul unor perdele dese de copaci şi viţă de vie, cu un pârâu care îl străbătea de la un capăt la celălalt, şi în ale cărui ape cristaline se zbenguiau mii de peşti, părea un muzeu în aer liber, reprezentând o epocă de mult apusă.

Din păcate, mi-a rămas în amintire doar imaginea lui, nu şi numele, altfel, vi l-aş fi recomandat ca pe un punct turistic deosebit de pitoresc.

Noaptea, pentru că nu am avut loc să dormim cu toţii în casă, eu am dormit în livadă, pe un superb pat din fân proaspăt cosit, unde am şi făcut dragoste – pentru prima oară – cu Mina.

A urmat o vacanţă în care m-am simţit iarăşi, după atâţia ani, fericitul stăpân al femeilor; chiar dacă a început cu o trage-

die şi s-a terminat cu o altă tragedie.

La vreo săptămână după ce am adus-o pe Mina la Urzica, Crenguţa a suferit un stupid accident de circulaţie. Pentru că distanţa până în satul său era de vreo patruzeci de kilometri şi acolo nu exista nici un post telefonic, ţineam legătura într-un mod absolut original: dădeam telefon şefului silozului de la Băileşti, iar acesta transmitea mesajul şoferului unui camion, care transporta cereale din comuna ei la siloz, şi care, la rândul său, transmitea mesajul Crenguţei.

În ziua aceea nefastă, fiindcă nu mai trecusem pe la ea de peste o săptămână, aştepta nerăbdătoare pe marginea drumului, sosirea camionului. Când şoferul a frânat brusc în dreptul ei, uşa camionului s-a deschis accidental şi a lovit-o în cap,

producându-i o puternică comoție cerebrală. A fost dusă rapid la spitalul din Băileşti, în stare de comă, iar eu, anunțat de şeful silozului, am ajuns imediat acolo, unde am rămas s-o veghez zi şi noapte, trei zile până a ieşit din comă şi tot atâtea până s-a refăcut.

După opt zile, complet refăcută (cel puțin, aceasta a fost părerea medicilor), a fost externată.

În drumul spre casă, m-a rugat să trecem, doar pentru câteva minute, pe la dunele de nisip de la Țarova, unde ne cunoscusem. Locul era un fel de Sahara în miniatură, dar mult mai frumoasă, fiind mărginită la sud de un lac încărcat de nuferi şi străjuit de sălcii, iar la nord şi vest, de o micuță pădure.

Când am ajuns acolo, în jurul prânzului, am găsit nişte rudari dintr-un cătun din apropiere, care tocmai răsturnau o mămăligă cât „roata carului" pe un şervet, şi îşi puneau în străchini saramură de crap, dintr-un ceaun cât „turla bisericii".

Fiindcă o cunoşteau pe „donşoara profesoară", ne-au invitat şi pe noi la masă. După ce ne-am ospătat şi am tras chiar şi câte o gură de vin dintr-un ulcior cam soios, Crenguța, fericită şi ciripind mai tare decât o vrabie certăreață, sub pre-

textul că nu şi-a mai făcut baie de o săptămână, şi-a dat jos rochia şi a intrat în lac.

Am urmat-o docil, nu numai în lac, dar şi pe vârful dunelor de nisip, de unde ne-am rostogolit îmbrățişați şi țipând ca sălbaticii deşi, în sinea mea, ştiam că nu ar trebui să fac asta. Şi, ca totul să fie şi mai complicat, am făcut şi dragoste; şi nu doar o dată.

le de
e, ne

(aşa
, fata
ıit cu
doua

ıtâm-
pții!

umai
ıt de
gân-

goste

ıl ei,
efuza
at să

ursul
ıdide
rşitul

n-am
inzii,
ât la

mea
asem

la ur
domi
Mate
vreo

sem

zâmb

acee

ochil
ferici
iubeş

şi to
înce
că ar

în gl

Mah
măc
care
încât

Am îndepărtat-o uşor de mine, şi privind-o în ochii aceia minunaţi, care din nou mă învăluiau cu vraja lor, am făcut un

gest larg cu mâna, invitând-o:

– Preafrumoasă Prinţesă, Iadul te aşteaptă! (Şi chiar ne aştepta – a doua zi. Adevăratul iad.)

Ar fi de prisos să vă descriu bucuria nebună de care am fost cuprinşi, după ce am parafat această înţelegere bizară, cu un lung şi dumnezeiesc sărut. Am fost atât de preocupaţi să facem planuri de viitor, încât am uitat să mai facem dragoste!

La plecare, am întrebat-o zâmbind:

– Iubire, nu crezi că am uitat ceva?

Mi-a răspuns, râzând fericită:

– Ba da! Dar promit, să recuperăm mâine toate restanţele!

Din păcate, nu a mai existat un mâine. A fost pentru ultima oară când am mai văzut-o; înainte ca ochii ei violeţi să se transforma, şi ei, într-o misterioasă şi superbă floare de rostoglindă, care *trebuie* să se ofilească încet, încet.

„Ce zei diabolici ne-au făcut,

Să fim asemeni lor – o clipă,

Şi-apoi – etern – să fim nimic?”

(„Blestemul” de B.A.Matei)

Zâmbind amintirilor din ziua precedentă, m-am urcat în maşină şi am pornit spre Urzica. În faţa porţii, mă aştepta Zaraza.

După cum, probabil, aţi intuit, Zaraza nu era numele său real. Era numele pe care i-l dădusem eu – cu aproape douăzeci

de ani în urmă – când am cunoscut-o. Era cea mai frumoasă fată din împrejurimi: sprințară, cu părul negru şi ochii verzi, era întruchiparea ideală a eroinei din romanța omonimă (cel puțin în viziunea mea). Numele dat de mine, a prins atât de bine, încât nimeni nu îşi mai amintea adevăratul său nume. Deşi era o fată atât de frumoasă, şi am colindat – doar eu şi cu ea – satele din jur, în căutarea altarelor în care să ne închinăm Terpsihorei (iubea dansul la fel de mult ca şi mine), a rămas una dintre puținele fete cu care nu am avut nici o altă relație, în

afara unei prietenii deosebite. Asta şi datorită faptului, că era iubita unui bun amic, şi nu mi-am trădat niciodată prietenii.

Zaraza, cu o mână rezemată de stâlpul porții şi cu cealaltă împungându-mă în piept, m-a oprit să intru în curte:

– Iubițel, astăzi te duci singur la băi. Mina rămâne acasă!

– De ce? Ce s-a întâmplat?

– S-a întâmplat, că voi ne-ați invitat la picnic – pe noi şi verii tăi de la Portăreşti – şi tot noi trebuie să facem şi pregătirile! Nu crezi că iubita ta, Siclam, ar trebui ca măcar să facă prăjiturile?

– Mda. Cam ai dreptate. Bine, rămân şi eu să vă ajut.

– În nici un caz! Ştiu eu cum ai să ne ajuți. Ai să te învârteşti în jurul Siclamenei, ca Luna în jurul Pământului, iar bleaga aia, cu ochii la ,,Lună", va face orice altceva, numai prăjituri nu. Hai, valea! că pun câinii pe tine.

Am plecat, deşi ceva mă îndemna să rămân.

Ajuns la Ionele, m-am îmbăiat şi m-am uns cu nămolul acela saprofelic, dar cuprins de o inexplicabilă stare de neli-

nişte, l-am dat jos de pe mine înainte de a se fi uscat, şi am demarat în viteză spre Urzica.

Când am ajuns acolo, am găsit strada şi curtea Zarazei pline de oameni, iar în faţa porţii, staţiona o maşină a Miliţiei. Cu inima bătând să-mi spargă pieptul, l-am întrebat pe şofer:

– Ce s-a întâmplat? Pentru ce sunteţi aici?

– Pentru un accident de circulaţie. O profesoară, Straja, a fost ucisă de un camion.

Straja era numele de familie al Minei! Brusc, cerul s-a prăbuşit peste mine, iar inima şi creierii mi-au explodat de durere.

Am proferat un blestem atât de înfricoşător, la adresa stăpânului cerului şi al pământului, care mă urmărea cu nesfârşita sa ură, încât oamenii, înspăimântaţi, şi-au făcut semnul crucii.

Înainte de a încheia această „poveste", pe care nu vreau

s-o comentez în nici un fel, aş vrea să vă familiarizaţi puţin cu topografia locului, pentru a înţelege mai bine, ceea ce s-a întâmplat ulterior.

Vechiul drum, care lega Urzica Mare de Portăreşti, pornea în linie dreaptă spre nord – paralel cu Dăsnăţuiul – şi după ce traversa calea ferată, la vreun kilometru de sat, o cotea la dreapta spre Portăreşti. Cu vreun an în urmă, vechiul drum fusese abandonat în favoarea unei variante mult mai scurte; care pornea de la jumătatea distanţei dintre Urzica şi calea ferată, traversa Dăsnăţuiul pe un pod din beton şi intra direct în Portăreşti.

În mintea mea, înnebunită de durere şi disperare, a licărit „o rază de speranţă”. Cum de nu m-am gândit până acum? Voi scăpa de tirania stăpânitorului acestei lumi nedrepte, trecând într-o altă lume! O lume paralelă, în care Ileana mă aşteaptă cu braţele deschise, să-mi şteargă lacrimile şi să-mi aline toate durerile.

Lumea aceea paralelă era atât de aproape şi atât de uşor de ajuns la ea! Trebuia doar să străpung cu maşina parapetul podului de beton de peste Dăsnăţui şi, dincolo de el, o voi întâlni pe Ileana!

M-am urcat în maşină şi, apăsând pedala de acceleraţie până la podea, am pornit în trombă spre lumea fericirii veşnice.

Deşi motorul Renaultului-16 era ambalat la maximum, acul vitezometrului, încremenit la 220 km. pe oră, mă neliniştea. Dacă nu voi avea suficientă viteză pentru a străpunge parapetul?

Când aproape ajunsesem în dreptul podului şi voiam să virez uşor dreapta, pentru a mă pulveriza în parapetul de beton, în faţa mea, pe vechiul drum, a apărut Ileana!

Era la fel de frumoasă şi zâmbitoare, ca atunci când o văzusem pentru prima oară, cu douăzeci şi cinci de ani în urmă. Şi, mai mult, era îmbrăcată cu aceeaşi rochie azurie cu garnituri aurii.

Nu am mai virat spre pod, şi mi-am continuat cursa pe vechiul drum, pentru a ajunge la Ileana. Deşi încercam cu disperare să mă apropii de ea, continua să rămână la aceeaşi distanţă în faţa maşinii. Când disperarea devenise insuportabilă, s-a oprit, şi-a întins mâinile în lateral şi mi-a făcut semn să opresc. Am frânat, şi scrâşnetul cauciucurilor pe pietrişul şo-

selei, s-a împletit cu şuierul locomotivei şi cu zăngănitul roţilor trenului, care trecea doar la câţiva centimetri prin faţa maşinii.

Ileana dispăruse. La fel de miraculos cum apăruse.

Am scrutat îndelung cerul şi pământul, cu speranţa deşartă, că o voi descoperi ascunsă undeva printre nori sau printre copacii din lunca Dăsnăţuiului.

Am coborât din maşină şi, îngenunchind în iarbă, am sărutat urmele paşilor ei, imprimaţi în memoria pământului pe care-l călcase de atâtea ori în trecut, şi de ce nu, şi astăzi, când mă salvase de două ori de la moarte.

Disperat, am implorat-o:

– Lenuş, eu am fost visul tău cel mai frumos, şi alături de mine, ai cunoscut fericirea supremă; acum, de ce fugi de mine? de ce refuzi să mă primeşti în lumea ta? Oare, nu mă mai iubeşti? nu-ţi mai este dor de mângâierile şi sărutările noastre? Mie îmi este atât de dor!

După câteva clipe de linişte, pădurea mi-a răspuns cu glasul Ilenei: „… îmi este dooor!" – iar o lacrimă, căzută din înaltul cerului, mi-a ars obrazul. Speriat, am privit seninul cerului, pe care luneca uşor, doar un singur nor argintiu, din care se desprindeau mii de diamante scânteietoare, care formau un ciudat şi strălucitor curcubeu deasupra mea.

– Zeiţă, am fost blestemat, ca până în clipa în care mama noastră, Gaea, mă va primi la pieptul ei şi mă va cuprinde cu braţele sale de lut, să iubesc şi să fiu iubit de toate femeile din lume, dar, aşa cum am jurat, atunci când mi-ai mângâiat buza rănită cu buzele tale vrăjite, *veşnicia ne-o vom petrece împreună, chiar de ar fi să fie pe o altă planetă, dintr-o altă*

lume!

curâr

mi-o

palid
spun
ream
tea M

Natu
feme
adres
într-u
„tale

simp
era în

feme
decât
să le
nu ar

Mina
simtă
a fi în

Pentru darul pe care i l-am făcut, mi-a mulțumit transformându-mă în Dumnezeu. N-am văzut la nici o altă femeie o privire încărcată de adorație păgână ca a ei. Din păcate, într-o

toamnă umedă şi rece (la doi ani de când îl „călărisem" pe Fulger), o dată cu plecarea mea în armată, a plecat şi ea la Cluj – unde soțul ei primise o slujbă de mare şef, iar ea, una de lector universitar.

Deşi erau amândoi profesionişti de înaltă clasă, avansarea lor n-ar fi fost posibilă fără ajutorul unei rubedenii, care era director general în Ministerul Agriculturii.

L-am vizitat o dată, împreună cu Marta, iar peste câțiva ani, aveam să vizitez încă un director general din Ministerul Sănătății (prieten cu doctorul Gheorghe Stănescu, de la Portăreşti), şi am fost şocat de somptuozitatea vilelor – aşezate în cel mai select cartier al Bucureştiului – şi de opulența, etalată cu neruşinare, a interioarelor. N-am văzut atâta bogăție nici la Popescu şi nici la vreun alt moşier. Atunci, am înțeles pentru prima oară, că propaganda şi realitatea se găsesc la distanță de ani lumină una față de cealaltă. Atunci, ca şi acum, clasa politică nu avea nici o legătură cu poporul în numele căruia guverna.

Distanța atât de mare care ne despărțea, nu a reuşit s-o determine pe Marta să renunțe la prima şi, poate, la ultima ei dragoste. Fie că nu a vrut, fie că nu a putut să renunțe la mine, cert este faptul că am continuat să ne întâlnim în diferite stațiuni de pe Valea Oltului, până în primăvara anului 1962, când m-am căsătorit.

Din motive necunoscute (atunci), a încetat să-mi mai scrie (eu nu i-am scris niciodată). Am aflat, cu ocazia divorțului, că Marta continuase să-mi scrie, dar Zoe interceptase scrisorile.

Către sfârşitul acelei toamne blestemate şi începutul iernii, eram nu numai un introvertit şi un însingurat, dar devenisem şi deosebit de agresiv. Şi nu doar verbal, ci chiar şi fizic. Îmi amintesc, cu regret, că într-o noapte, doar pentru o glumă proastă, am dat jos din maşină o femeie, pe care am lăsat-o pe o şosea departe de orice aşezare omenească, în mijlocul unui viscol cumplit. Dacă aş avea timp, ar fi o poveste interesantă,

mai ales pentru bărbaţii cu soţii frumoase, care ar fi şocaţi să afle cât de ingenioase sunt femeile, atunci când vor să-şi înşele partenerii. (Trebuie să fii nu numai naiv, ci chiar prost de-a binelea, ca să crezi că îţi poţi supraveghea nevasta!)

Această schimbare drastică a personalităţii mele, se datora nu numai şocului pierderii Minei, ci şi lipsei unei alte iubiri.

Era pentru prima oară în viaţa mea, când nu mai exista o altă femeie pe care s-o iubesc şi care să mă iubească.

Îmi doream cu atâta disperare îmbrăţişările, mângâierile şi sărutările unei iubite adevărate, încât, la aflarea veştii, că întreruperea legăturii cu Marta fusese un accident, am hotărât să plec la Cluj şi să rămân acolo, dacă şi ea mă mai vrea (trecuseră şapte ani!).

N-am mai ajuns la Cluj şi n-am mai întâlnit-o niciodată pe frumoasa amazoană, din cauza unei alte superbe creole.

Într-o seară, am fost invitat la cină de Violeta şi Eugen Vădeanu – cei mai buni prieteni ai mei – unde am întâlnit o profesoară – întâmplător, şi ea o bună prietenă a lor – Aristica Mirea. (Ei da, aţi ghicit! Viitoarea şi actuala mea soţie.)

A fost o nouă dragoste la prima vedere. Reciprocă.

M-am îndrăgostit de ea, nu numai pentru că era foarte frumoasă (cu ochii ei mari şi negri, zâmbetul minunat şi părul negru – strâns într-o coadă fabuloasă – părea o actriță de la Holywood), ci şi fiindcă simțeam că şi ea, ca şi mine, avea inima atât de plină de dragoste, pe care voia s-o dăruiască, încât era gata să explodeze ca mugurii copacilor în soarele primăverii (şi eu eram Soarele!).

Spre uimirea şi bucuria prietenilor, am plecat de la ei ținându-ne de mână şi sărutându-ne, de parcă am fi fost împreună de când lumea.

Ne-am iubit cu disperare, de parcă am fi fost singurii supraviețuitori ai unui cataclism la scară planetară, şi a acceptat fără rezerve, ca şi Mina, să vină în iadul oferit de mine, chiar în ziua următoare.

250

Când a văzut casa goală, şi pe „Soarele" ei adorat dormind pe jos, a doua zi, şi-a scos toate economiile de la C.E.C., şi mi-a mobilat casa după Nekermann.

Cu siguranță, vă întrebați, dacă am fost fericit intrând în această fantastică aventură – care este mariajul – şi dacă acest nou început a însemnat şi sfârşitul paranoidului meu diavol, care mă îndeamnă să cuceresc toate femeile lumii şi, implicit, dispariția *stăpânului femeilor*.

Un posibil răspuns, ar putea fi cel pe care l-am dat cândva unui reporter: „*Această diabolică invenție, care este mariajul, va dispărea într-un viitor nu prea îndepărtat – dacă până atunci, actualii şi viitorii conducători ai lumii, cu prostia, lăcomia şi indiferența lor criminală, nu vor fi distrus deja Terra"*.(Ileana a dat o prognoză înspăimântătoare: „Civilizația umană va dispărea înainte de începutul secolului al XXII-lea!")

Aşa după cum, probabil, aţi intuit, n-am fost soţul ideal – visat de ea – şi de aceea îi mulţumesc, cu recunoştinţă, că m-a suportat atâta amar de vreme şi m-a păstrat în inima ei, chiar şi atunci când nu o meritam.

*

Am fost stăpânul femeilor? Am fost sclavul lor? Probabil, n-am fost nici una, nici alta; am fost doar un admirator, fără rezerve, al celei mai splendide şi fascinante opere de artă – a Marelui Creator – care poartă numele de FEMEIE.

SFÂRŞIT

POSTFAŢĂ

În timpul unei vizite la Universitatea din Craiova, am avut o idee trăsnită; să fac cadou unor studenţi, un exemplar al acestei cărţi, pe coperta căreia am scris: „Citeşte-o, dă-o mai departe şi trimite un mesaj cu impresiile tale, la telefonul ...”

Printre mesajele primite, a fost unul care m-a pus pe gânduri: ,,Frumoasă carte! Mult prea frumoasă, ca întâmplările descrise să fie adevărate. Chiar, sunt adevărate?"

Impresionat de acest mesaj, am recitit cartea, şi mi s-a insinuat în minte o întrebare ciudată; şi nu numai ciudată, ci de-a dreptul sinucigaşă – atunci când o afişează public, un autor care se vrea credibil: ,,Oare, întâmplările acestea, dintr-un trecut atât de îndepărtat, sunt reale, ori sunt doar proiecţii solipsiste ale unei conştiinţe alienate şi schizoide, bântuită de cine ştie ce fantome ale acelui trecut?"

Acum, că m-am jucat puţin de-a alba-neagra, trebuie să vă mărturisesc totuşi, că nu sunt adeptul filosofiei solipsiste. Dacă aş fi fost un asemenea adept, în calitatea mea de Om şi de Dumnezeu (conform acestei filosofii), aş fi făcut ca toate întâmplările trăite de mine să aibă un final fericit.

Din păcate, fiind doar un om obişnuit, majoritatea povestirilor din această carte au o desfăşurare dramatică.

Deşi am fost înzestrat de Mama Natură cu o putere de seducţie neobişnuită, o Putere Superioară, pe care nu o înţeleg, a făcut să fiu părăsit de iubitele mele, cu aceeaşi uşurinţă cu care le cuceream.

Mulţi dintre voi mă vor crede un răsfăţat al sorţii, în realitate însă, am fost doar o frunză-n vânt; zburând, uneori, spre înălţimile albastre ale cerului iar, alteori, trântită la pământ şi strivită sub călcâiul neîndurător al sorţii.

B. A. Matei

Craiova 2007